

שבת אור

פרשת

במדבר

תשפ"ג

310

משיעוריו השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

הג מתן תורתנו

תוכן

מאמרים

- 3 מאמר א — סוד ליל הסדר, שבועת ימי הפסח, ונהג השבועות
- 4 מאמר ב — סוד "שחורה אני ונאנה בנות ירושלים"
- 5 מאמר ג — סוד ירושלים בְּתַר שְׂבַבְתָּרִים
- מאמר ד — סוד נשמות רות שקוראים בשבועות לפני קריאת התורה
5 ולפני קריאת עשרת הדיברות

תפילות

- 7 תפילות 6

שיעורים

- 9 שיעור שנמסר בליל חמישי אחר מות — קדושים תשפ"ג לאנשי נוה יעקב
- 29 שיעור שנמסר במלגה מלכה מוצאי שבת קדש אחרי מות — קדושים תשפ"ג
- 33 והתקדשתם: כל החתונה - להביא את מלך המשיח
- 36 הפרשה: אמונה וביטחון

מורינו הרב שבע שעבר בשיעור לישיבת מתחברים

נכתב ונערך על ידי

שעל ידי

התמנות באדיבות:

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרעננות שלא היו מעולם

The Rebbe's line: דעם רעבינס' ליינ: 4433.03900.474 אירופה: 18.456.400007

ארץ ישראל: 02.800.8.800 || אוקראינה: 9.4710.5602 (38)

בהסעות
הקליניקה
מרכז רפואי למהדרין

ד'ררז

קליניקה מקצועית למהדרין

השיעורים באדיבות קו בית המדרש של מורנו הרב שליט"א
02-5825820

מאמרים

מאמר א — סוד ליל הסדר, שבועת ימי הפסח, וזוג השבועות

את ליל הסדר מתחילין באכילת הכרפס, סוד "קו ירק מחדש חדשים", סוד "אסתר ירקרקת היתה". ואז בליל הסדר, על ידי שלש מצות וד' כוסות, מכניעין את הנחש בעל שבועת הראשים. ועל ידי הסרת הנחש בעל שבועת הראשים זו הקדשה של פסח ויציאת מצרים.

בי הערב רב הם הנחש בעל שבועת הראשים, ובמטעות משה קרבן, והם הטעו את עם ישראל ופתו אותם בעבור 40 יום ממתן תורה לעשות עגל. ולולא הם, אומר ה"מאור ושמש" שמיד היו נכנסים לארץ ישראל, ולא היו צריכים לגם קריעת ים סוף, מן וישלו.

בי אז בסיום שבועת ימי הפסח, על ידי קריעת ים סוף, מכניעין את הנחש בעל שבועת הראשים לגמרי, שלא יהיה לו שליטה במשך השנה עד לפסח הבא. אבל אז עם ישראל רק זכה לחיצוניות דיחידה, והיה צריך עוד חמשים יום להגיע למדרגת מתן תורה, ואז זכו לפנימיות דיחידה, ומשה פתח להם את כל שבועת הרקיעים ושבועת מדורי גיהנם, והראה להם ש"ח' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד" (דברים ה, ט).

ואז, בליל שבועות זו הארת עתיק — פנימיות תיחידה, ועדן צריכים להגיע — על ידי שלמה המלך שחבר שיר השירים, ועל זה בנה את בית המקדש. בי שלמה זכה להגיע לפנימיות דאדם קדמון, ולכן בימיו ימי החל היו בכחינת שבת.

כי אז בימי שלמה, אפלו בימי החל האירה פנימיות דאדם קדמון. ואפלו בבית שני התבטל המקום והזמן, ונשים מצפורי היו עפות בכל בקר לבית המקדש וחוזרות לפני לקיטת התאנים, כדי לשלח את כל הילדים בזמן לחררים.

מאמר ב — סוד "שחורה אני ונאווה בגות ירושלים"

מסביר ה"מגלה עמוקות" (אפן רמא) על שאול המלך, שידע שאול שהוא גלגול של למך דור ששי מקוון, ולמך נקם בו תובל קון בשאמר לו לירות על החיה שהיה קרן במצחו, והתקיים בו הפסוק "כי שבעתים יקם קוין". וכשהלכו תובל קון ולמך לראות בשלום החיה עם הקרן, ראו שזה הסבא האהוב שלהם, ואז למך מחה בכפיו בצער עצום, ותובל קון שהיה ילד ונעמד בין שני כפיו — נמחץ ונמעד למות. ועדה וצלה, שהיו צדיקות באמת, מיד פרושו מלמך, כי לא רצו לחיות עם רוצח, בפרט שרצח את סבן ובנן.

ולמך לקח אותם לדין-תורה אצל אדם הראשון, ואדם הראשון פסק להם להשמע ללמך, ואז אמרו עדה וצלה לאדם הראשון: "ימה אתה? ומדוע אתה פרשית מאשתך היקרה חוה זה 130 שנה?". ואז אדם הראשון הבין את מעותו החמורה וחזר לאשתו, והוליד את שת — נשמת משה ראשי תבות משה שת הבל.

כי שת היה גלגול של הבל, ואחר כך התגלגל במשה שכלל את כל נשמות ישראל, כמו שנאמר "העם אשר ברגלי", שהם כוללין את נשמות הערב רב שנקראות "שחורה" ואת נשמות הצדיקים הגמורים הנקראות "נאווה", שהם קדושים בקדשת קדש קדשים.

ולכן נאמר "אל תראוני שאני שחרחרת ששופתני השמש" — כי כל הרשעים הרע שלהם זה בבחינת חיצונית "ששופתני השמש" — ולא בבחינת פנימיות. כי ה"שמש" הוא סוד הבחירה, כי השמש לא רוצה לזרח אחרי שהיא רוצה את כל פשעי העולם ובפרט של ישראל, ועולה לזבול — "שמש ירח עמד זבלה לאור חציו יהלכו לנגה ברק חניתך" (חבקוק ג, יא), ושמש ירח אינם

מהלכים עד שה' יורה בהם חצים וחניתות, וככה בכל יום ויום מחדש.

כ צדיקים אמתיים אין הקדוש ברוד הוא מביא תקלה על ידם, פי עברה גוררת עברה, ומקדם אדם חוטא בשוגג והשוגג גורר את המזיד, ואם האדם אינו מגרש מיד את רוח הטמאה ממנו, כמו שנאמר (תהלים קיט, סז): "טרם אענה אני שגג", כי בתחלה הייתי שוגג, כמו לוט שהרגיש בסוף כי היה שוגג, אבל לא השתדל לגרש את רוח הטמאה ממנו ולכן נכשל פעם שניה, אבל הצדיק האמת שהוא בכחירת משה לא יחטא לעולם, לא בשוגג וכל שכן לא במזיד.

מאמר ג — סוד ירושלים בתר שבביתרים

ירושלים, סוד רחל. "רחב לבא חמת" ראשי תבות רחל. סוד "באשר תליני אלין, ובאשר תלכי אלך, ובאשר תמותי אמות ושם אקבר" (על פי רות א, טז — יז).

כ סוד ירושלים: "ושם האיש אלימלך" (שם, ב) — שנכלל במלך מלכי המלכים הקדוש ברוד הוא.

כ הראה ה' למשה דור דור ושופטיו, דור דור ומלכיו, דור דור ונביאיו, דור דור ופרנסיו, דור דור ושומרייו.

כ בירושלים זוכין לאדם קדמון דאדם קדמון, והוא הנעם העליון שזוכין בשיוצאים מכל הקלפות, כמו שכתוב (תהלים קכה, ב): "ירושלם הרים סביב לה" — שהם הקלפות שסובבות את ירושלים.

מאמר ד — סוד נשמת רות שקודאים בשבועות לפני קריאת התורה ולפני קריאת עשרת הדברות

כ רות היא הנשמה שממנה יוצאת נשמת משיח בן דויד, כי דויד הוא אחד עשרה דורות מיהודה שעל בנו נאמר (בראשית לח, כט): "מה פרצת עליך פרץ". כי "מי בעמך ישראל גוי אחד בארץ" (דברי הימים א' יז, כא).

ושבועות זה אף ורק יום אחד, למרות שפסח שבועה ימים וסכות שמונה ימים עם שמיני עצרת החג הזה.

כי באמת שואל הספרי: הרי סכות היה צריך להיות בפסח, בליל הסדר, שאז יצאו ממצרים, וענני כבוד התחילו מט"ו ניסן — "וה' הלך לפניהם וימם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה, לא ימיש עמוד הענן וימם ועמוד האש לילה לפני העם" [בשלח יג, כא — כב]. ולכן, היה צריך להיות סכות מיד בט"ו ניסן.

אלא, אי אפשר להכניס לסכה רק בשמקריבים שני שעירים ונמחלים כל עונותיהם.

כמו בשבועות שמקריבים שני שעירים, ועל ידי זה נמחלים כל עונותיהם, וכל הקללות שקראנו בבחקתי — נהפכות לברכות.

ואז נאמר: "וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר" (ויקרא כו, מב), שמאברהם יצחק ויעקב — על ידי רות — יצאה כל מלכות בית דוד וכל מלכות בית המשיח.

ולכן מסימים את רות בעשרה דורות מפרץ ועד דוד, והעקר זה נחשון בן עמינדב שקפץ לים יחד עם נעמי, לתוך הגלים הסוערים, ואחריו כל שבט בנימין ובראשם אבידן בן גרעוני — שממש התאבד. והגיע המים עד נשמת רוח אפו, וצעק: "הגיעו מים עד נפש". ואז נבקע הים. וכן בכל שביעי של פסח נבקע הים.

ובשבועות, זמן מתן תורה, עשרת הדברות הנשמעות בכל העולם בלוי בשבעים לשון, ואז הזמן לראות את המרפכה הקדושה, כמו שאמר ר' לוי יצחק מברדימשוב: שלא יבגס למקנה עד שיראו לי את כל המרפכה.

תפילות

תפלה א - לציון ר' שלמהק'ה מזביל

הרב הנאון שלמהק'ה מזביל זכה שעם פטירתו התבטלה הגזרה הנוראה של רצח 9 מליון יהודים, כי הוא עם הסתלקותו לגבהי מרומים לגנוז גנוזים בפל את הגזרה הנוראה שהותה על עם ישראל, גזרת הכליה וההכחדה, ממכירת יוסף והריגת נב עיר הכהנים — מנער ועד זקן טף ונשים עולל יונק, כי שאול היה רחמן אמתני על עמלק, ואמר לשמואל שהוא אינו מסגל להכחיד ילדים נשים ותינוקות, יצאה בת קול מן השמים 'כל המרחם על אכזרים סופו מתאכזר על רחמנים', ואז יצאה גזרה נוראה של להכחיד את עם ישראל, ואז שאול בעצמו נכחד, ועלה הוא ובניו למחיצתו של שמואל הנביא, וזכה להכלל בנשמתו של שמואל. ולכן בא הרבי הקדוש והנורא מזביל להמתיק את כל הגזרות, ומאז אין שום גזרות על עם ישראל, ומאז ה' מפיל את אמות העולם מפלה אחרי מפלה עד שאין להם תקומה.

תפלה ב — על הקבר של ההודים [של הרב שליט"א]

רבנו של עולם כל יכול, זכני להתפלל על הקברים של ההודים של הרב, ובזכות זה אזכה להחיות מתים ולרפא את כל החולים, וללמד תלמוד יזם 96 ולילה 81 = 177, ולהכנס עם הגוף לגן-עדן = 177.

תפלה ג — למערת אליהו

רבנו-של-עולם כל-יכול, בהגיעי פאן למערת אליהו הנביא, מקום שאליהו הנביא השיג את כל-מדרגותיו, ועלה מעלה מעלה.

תזכה גם אותי להתבודד פאן בכל-יום ויום, שעה שעה, ועל-ידי-זה אזכה

תפלה ד — על פי קדושין בט:

לעלות למדרגת אליהו הנביא וזכור לטוב = 400, שהיה מהור עינים = 400, והכניע רע עין = 400, ואזכה למדרגת משה רבינו = 613, על-ידי השלום, ולשמר כל-התרי"ג = 613 מצוות.

תפלה ד — על פי קדושין בט:

רבנו! של עולם כל יכול, ובני להכניע את הנחש בעל שבעת הראשים, בזכות ספירת העמר וחג השבועות, ואזכה להביא לעולם ה' אחד = 1 את משיח 358 בן 52 דויד 24 = 435, בחרף עין = 435, ואזכה לבנות בית המקדש של אש, במהרה בימינו, אמן נצח סלה ועד.

תפלה ה — שמירת עינים

רבנו! של עולם כל יכול, שיותר לא אראה שום אשה ורה בעולם כלל חס ושלום, ואזכה להיות כמו אליהו 52 הנביא 68 וזכור 233 לטוב = 47 = 400, שהיה מהור עינים 180 = 400 ובחיים לא ראה שום אשה כלל.

תפלה ו — התקרבות לצדיק

רבנו! של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזמה, ובני להתקרב לצדיק האמת בכל נפש רוח נשמה תיה יחידה שלי, ואזכה לעבור של המלאכים נוריא"ל 297 מטטרו"ן 314 = 611, ואזכה ללמד תורה יומם ולילה ולהכנס עם גופי לנן ערן I 177 ולעבד אותך יומם וליילה 81 = 177 בלמוד תורה 611 ללא הפסק.

תפלה ז — לידה קלה

רבנו! של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזמה, ובני ללידה טבעית וקלה ללא שום יסורין, אגא ה' אחד = 1, שאזכה להוליד בן זכר שהיה נשמת משיח 358 בן 52 דויד 24 = 435, בחרף עין = 435.

שיעורים

שְׁעוֹד שְׁנַמְסַד בְּלִיל חֲמִישֵׁי אַחֲרֵי מוֹת — קְדוּשִׁים תִּשְׁפֹּג לְאִנְשֵׁי נוּחַ יַעֲקֹב

תִּכְתֹּב אֶת זֶה בְּיַחַד. לְמָה בְּ"שְׁמִינִי" כְּתוּב שְׁנִשְׁרָפוּ, וּבְ"אַחֲרֵי מוֹת" עוֹד פַּעַם כְּתוּב. לְמָה לְהַפְסִיק בְּאַמְצַע? לְמָה? לְמָה? אִי אֶפְשָׁר לְכַתֵּב אֶת זֶה בְּיַחַד? [1].

וְנִבְיָא אֶת הַגְּמָרָא זְבָחִים [מנחות], אָדָם רוֹצֵה לְהַקְרִיב קֶרְבָּן בַּמִּדְבָּר, אָדָם אוֹמֵר הֲרִי עֲלִי עוֹלָה עַל מִנְתַּי שְׂאֵקְרִיבָנָה בְּמִקְדָּשׁ חוֹנִינוּ... אָדָם רוֹצֵה לְהַקְרִיב בְּמִדְבָּר סִינִי, עֲכָשְׁיוּ חָג הַשְּׁבֻעוֹת — שִׁיִּסְעוּ לְהַר סִינִי, תָּבִיאוּ קֶרְבָּן עוֹלָה, קֶרְבָּן שְׁלָמִים. אֵיפֹה הִיא מִתֵּן תוֹרָה? בִּירוּשָׁלַיִם? [לא, אלא בהר סִינִי, אומנם] כְּתוּב שֶׁהָר הַמּוֹרִיָּה [לעתיד לבוא] יִתְחַבֵּר עִם הָר סִינִי,

בִּי נִשְׂרָפוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים, עָלוּ בְּלִהְיוֹת... וְהַיּוֹם אֲנַחְנוּ בֶּ- 26 בְּאַפְרַיִל, בֶּ- 16 בְּמַאי אָז חִסַּל גִּטּוֹ וְרָשָׁה סוּפִית, שְׂזָה הַתְּחִיל בֶּ- 16 בְּאַפְרַיִל, אָז חִסְלוּ אֶת... [כֹּל הַיְהוּדִים הַנּוֹתָרִים בַּגִּטּוֹן] [1].

אִז עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עַל מָה שֶׁהַתְּחִלָּנוּ שְׁנִשְׂרָפוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים, וּבִסְךָ הַכֹּל יֵשׁ בְּאַמְצַע תְּזָרִיעַ מְצָרַע, בְּאַמְצַע, [שְׁמִיתת נֹדֵב וְאִבִּיהוּ בְּשִׂרְפָה כְּתוּב בְּפִרְשַׁת שְׁמִינִי, וּבַאֲמַצַּע יֵשׁ פִּרְשׁוֹת תְּזָרִיעַ מְצוּרַע, וְאַחַר כֵּךְ מִתְחִילָה פִּרְשַׁת 'אַחֲרֵי מוֹת' שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן]. כֹּלָם שׁוֹאֲלִים: לְמָה [הַפִּרְשׁוֹת תְּזָרִיעַ מְצוּרַע] בְּאַמְצַע? בְּדִיוֹק בְּאַמְצַע, מָה זֶה? אִי אֶפְשָׁר לְכַתֵּב אֶת זֶה בְּיַחַד? אִז נִשְׂרָפוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים, אִז

מִרְאֵי מִקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֶפְשָׁר לָשִׁים אוֹתוֹ בְּכֶלֶא.
2 (אז פְּתָדוּ מִהַשְּׁלִטוֹנוֹת, פְּתָדוּ מֵהֶם. כִּי בְּהַאג יֵשׁ בֵּית דִּין לְפִשְׁעִים נֶגַד הַאֲנוּשׁוֹת - בְּהַאג, וּבְגָרִיסָל זֶה פִּשְׁעֵי מִלְחָמָה. תִּשְׁאַלְהָ אִם זֶה נִקְרָא "פִּשְׁעֵי מִלְחָמָה" או "פִּשְׁעֵים נֶגַד הַאֲנוּשׁוֹת" שְׁנִשְׂרָפוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים חֲפִים מִפִּשְׁעוֹ.)

1 וְאֶחָד שֶׁהוּא הַצִּלִּיחַ לְהַשְׁאִיר מִכְּתָב שְׁלָם, הִיָּה לוֹ אֶרְבָּעָה בְּקִבּוּקֵי בְּנֵינֵינוּ, וְהוּא הִיָּה זוֹרֵק אוֹתָם עַל הַגְּרַמְנִים הַמְּסַכְּנִים וְכֹלָם הָיוּ עוֹלִים בְּלִהְיוֹתוֹ, וְהוּא הוֹדָה בָּזָה, הוּא הוֹדָה, וְעֲכָשְׁיוּ שׁוֹפְטִים אוֹתוֹ, אִז הוּא הִיָּה בֶן 20, הַיּוֹם הוּא בֶן 90 הוּא יָכוֹל לְשַׁבֵּת בְּכֶלֶא עוֹד שְׁלֹשִׁים שָׁנָה,

אז אֶפְשֶׁר לְהֵבִין לָמָּה עוֹשִׂים אֶת
זֶה בְּהַר הַמּוֹרֵיָה, אֲבָל אֲנִי רוֹצֵה
אֶת הַמָּקוֹר, אֲנִי רוֹצֵה שֶׁבְּהַר סִינַי
יַעֲשׂוּ אֶת חַג הַשְּׁבוּעוֹת, הַכִּנְתִּי
כָּבֵר כַּמָּה כְּבָשִׂים; עוֹלָה,
שְׁלָמִים, הַכִּנְתִּי, הַכִּנְתִּי. אֶמְרוּ לִי:
זֶה נִקְרָא "שְׁחוּטֵי חוּץ", חָיֵב
כָּרַת. אֲנִי רוֹצֵה לְהַקְרִיב קֶרֶן
בְּהַר סִינַי, מַה, מַה הַפֶּשַׁע? אֵיפֹה
אֲתָה מִקְרִיב קֶרֶבֶנוֹת בְּשְׁבוּעוֹת?
בְּהַר סִינַי אוֹ בְּהַר הַמּוֹרֵיָה?
הַמּוֹרֵיָה?

בי קֶרֶחַ חֶלֶק עַל מִשָּׁה, רוֹאִים
שְׁאַחֲרֵי שָׁהִם נִשְׁרְפוּ אִזְ כָּבֵר
לֹא נִשְׁאָר לְאַהֲרֹן... גַּם אַחֲרֵי זֶה
-] אַחֲרֵי חֲנוּכַת הַמִּזְבֵּחַ שֶׁהִיָּה בְּאֵר
נִיסָן אִזְ מִתּוֹ נִדְּב וְאִבִּיהוֹן הָיָה
"הַדִּלְקָה" [לְמַחֲרַת לְשֵׁרוֹף פֶּרֶשָׁה

בל זֶה זֶה גִּמְרָא כְּאֵן בְּדָף קט³,
אָדָם אוֹמֵר "הָרִי עָלַי עוֹלָה"

מראי מקומות והערות

עולה. גמרא ... תניא נמי הכי הרי עלי עולה
שאקריבנה במדבר והקריבה בעבר הירדן יצא
וענוש כרת:
פירש"י: במדבר - קסבר משום משכן שהיה
שם יהא עדיין המדבר קדוש:

³ מנחות קט, ע"א
משנה הרי עלי עולה יקריבנה במקדש ואם
הקריבה בבית חונוי לא יצא הרי עלי עולה
שאקריבנה בבית חונוי יקריבנה במקדש ואם
הקריבה בבית חונוי יצא רבי שמעון אומר אין זו

אדומה]. פה הִיָּה שְׁאֵלָה מִי יַעֲשֶׂה אֶת הַהֲדַלְקָה, אִם אַהֲרֹן יַעֲשֶׂה אֶת הַהֲדַלְקָה אוֹ אֶלְעָזָר יַעֲשֶׂה אֶת הַהֲדַלְקָה, רַשׁ"י אוֹמֵר שְׁאֵלְעָזָר הוּא גַם עוֹשֶׂה אֶת הַהֲדַלְקָה, (וְכַלֵּזָה אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהַצִּיּוּנִים עָשׂוּ אֶת זֶה), זֶה הִיָּה א' נִסָּן, רַשׁ"י אוֹמֵר שְׁכַב' נִסָּן הִיָּתָה עוֹד הַדְּלָקָה, אֲנִי לֹא יוֹדַע... זֶה הַדְּלָקָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן הִיָּתָה, לְמִי הִיָּתָה הַהֲדַלְקָה בְּנִסָּן? לְמָה הִיָּתָה עוֹד הַדְּלָקָה בְּב' נִסָּן, לְמָה? לְמָה? כִּכָּה אוֹמֵר רַשׁ"י בְּפִרְשֵׁת נִשְׂא, (הוּא יוֹדַע - יוֹסֵף מִן יוֹדַע אֶת כָּל הַתּוֹרָה בְּעַל פִּיה). מַה קָּרָה בְּב' נִסָּן? אֵיזָה הַדְּלָקָה עָשׂוּ? א' נִסָּן, כֵּן זֶה הִיָּה הַסְּפּוֹר עִם מִשָּׁה וּבְנֵי אַהֲרֹן, כָּל זֶה נֶאֱמַר בְּא' נִסָּן, חֲצִי סֵפֶר וַיִּקְרָא נֶאֱמַר בְּא' נִסָּן, כָּל הַסְּפּוֹר שְׁבָא' נִסָּן

הַקָּם הַמִּשְׁכָּן וְאִז יִרְדָּה אֵשׁ מִהַשָּׁמַיִם, וְנָדַב וְאָבִי הוּא רָצוּ לְהוֹרִיד אֵשׁ מִהַשָּׁמַיִם, הֵם רָצוּ, הֵם נָסְעוּ לְתַחֲנַת דָּלֵק לִיד מְרוֹן, וְלָקְחוּ אֶת כָּל הַבְּנֵזִין וְעָשׂוּ הַדְּלָקָה, וְעַל זֶה הֵם נִעְנְשׂוּ. לְמָה? כִּי הֵם הִבִּיאוּ מִתַּחֲנַת הַדָּלֵק הֵם הִבִּיאוּ אֶת הַבְּנֵזִין [שֶׁהִבִּיאוּ אֵשׁ זֹרָה]⁴, מֵאִיפָה הִיָּה לָהֶם בְּנֵזִין? — הֵם הִלְכוּ לְתַחֲנַת דָּלֵק קְרוֹבָה וּמִלְאוּ גִרְיָקָן שֶׁל עֲשָׂרִים לִיטֵר, עֲשָׂרִים לִיטֵר.

אֲנַחְנוּ הִיָּה לָנוּ גִרְיָקָן שֶׁל עֲשָׂרִים לִיטֵר בְּאוֹטוֹ. אֲנַחְנוּ נִסְעָנוּ לְז' אָדָר עִם שְׁלוֹם אָרוֹשׁ, סְפּוֹר מִמֶּשׁ סְפּוֹר מוֹפְתִי, נִגְמַר הָ... [דַּלְקָה] הִגְעָנוּ לְכַפֵּר "מִרְ'אֵר"⁵. וְשֵׁם בְּכַפֵּר הַזֶּה שְׁאֲנַחְנוּ אִז נִתְקַעְנוּ, הִגְעָנוּ עִם

❁ מוראי מקומות והערות ❁

⁴ מדרש רבה במדבר - פרשה ב פסקה כג וימת נדב ואביהוא לפני ה'. בכמה מקומות נכתבה מיתת נדב ואביהוא מלמד שהיה צער לפני המקום עליהם שהיו בני אהרן חביבים וכן הוא אומר (ויקרא י) בקרובי אקדש בהקריבם אש זרה ר' עקיבא אומר על ההקרבה מתו שנאמר בהקריבם אש זרה ר' יוסי אומר על הקריבה מתו שנאמר בקרבתם לפני ה' ר'א אומר אף משום הקריבה אש זרה לא מן התמיד של בין הערבים ולא מן תמיד של שחר אלא אש הדיוטות שנאמר אש זרה בר קפרא בשם ר' ירמיה בר"א אלעזר אומר בשביל ד' דברים מתו בניו של אהרן על הקריבה ועל ההקרבה ועל

אש זרה וכו':

⁵ יש כפ"ר "מְר'אֵר", זֶה אַחֲרֵי צִלְמוֹן, אַחֲרֵי הַפְּלֵא יֵשׁ כְּפָר עַרְבֵי - דְרוֹזֵי הַכִּי גְדוֹל בְּגִלְלִיל, קוֹרְאִים לָזֶה כְּפָר "מְר'אֵר", זֶה ג' עִם דְּגִשׁ זֶה מ"ם עִי"ן וְר"ש, כְּע' יֵשׁ דְּגִשׁ, זֶה אֲנַחְנוּ לְמַדְנוּ עַרְבִית פֶּעַם אִז אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים אֵיךְ לְכַתֵּב אֶת זֶה, עֲכָשָׁיו הִיָּתִי שֵׁם, הִיָּתִי שֵׁם אוֹלֵי פְעָמִים - בְּכַפֵּר "מְר'אֵר", וְשָׁמָּה בְּכַפֵּר הָיָה אִז שָׁמָּה זֶה בְּדֶרֶךְ לְפָנֵי צִמַת תְּנִינָה, לְפָנֵי צִמַת תְּנִינָה [שֶׁהַצִּמַת נִקְרָאת כֵּן עַל שֵׁם הַתְּנַאִים הַנִּקְבְּרִים בָּהּ, הִלֵּא הַמָּה; תְּנִינָה וְאַרְבַּעַת הַתְּנַיִם שְׁלוֹ, אָבָא חֲלַפְתָּא וְאַרְבַּעַת הַתְּנַיִם שְׁלוֹ; רַבִּי תְּנִינָה כֵּן חֲלַפְתָּא. וְשָׁמָּה לְפָנֵי הַצִּמַת יֵשׁ כְּפָר "מְר'אֵר".

לְהוֹרִיד אֶת הָאֵשׁ מֵהַשָּׁמַיִם,
 "הַיּוֹם ה' נִרְאָה אֲלֵיכֶם" (ויקרא ט, ד),
 רש"י אומר בשמיני: תדעו לכם
 שהיום תרד אש מהשמים. והאש
 לא יורדת, האש לא יורדת.
 "ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא
 איש מחפתו ויתנו בהן אש" (ויקרא
 א, א) "ומפתח אהל מועד לא
 תצאו" (ויקרא ז, ז), אז "וישא אהרן
 את ידו אל העם ויברכם וירד
 מעשת החטאת והעלה
 והשלים" (ויקרא ט, כב), מה זה
 "וירד"? — שחכה שתירד אש
 מהשמים.

לְמָה הם נכנסו? למה הם נכנסו
 למשכן? — מצאתי
 בפרשת מלואים בכריתא
 הנוספת על תורת פהנים שלנו,
 למה נכנס משה עם אהרן?
 ללמדו על מעשה הקטרת. או לא
 נכנס אלא לדבר אחר? הריני דן
 ירידה וביאה טעונות ברכה מה
 ירידה מעין עבודה אף ביאה
 מעין עבודה, הא למדת למה
 נכנס משה עם אהרן ללמדו על
 מעשה הקטרת.

דָּבָר אחר, כיון שראה אהרן
 שקרבו כל הקרבנות
 ונעשו כל המעשים ולא ירדה

שְׁלוֹם אַרוּשׁ, נִסְעֵנוּ בְּזוֹ אֶדְרָ —
 ליל ז' אדר, ונגמר לנו הדלק,
 פתאם עוצר לנו דרוזי, אנחנו
 ככה עומדים באמצע הכפר,
 חשך, שתיים בלילה, חשך
 צלמות, אין שם חשמל, אין שם
 אור, אין שם כלום. פתאם מגיע
 דרוזי [ושואל]: מה הבעיה
 שלכם? [אמרנו:] נגמר הדלק.
 הביא ג' ריקן עשירים ליטר, מלא
 לנו את כל הדלק, את כל המיכל.
 כנראה זה היה אליהו הנביא,
 זה... פתאם מגיע איזה דרוזי
 וממלא לנו הכל, ולא רוצה כסף
 לא רוצה כלום, מלא לנו את
 המיכל. וככה יש לנו המון
 ספורים.

פַּעַם נסענו בלי דלק, התחלנו
 ליסע בלי דלק, נסענו עם
 ישראל זינגר — נסענו בלי דלק,
 הגענו מבניהו בן יהודע, הגענו
 מעמקה אז בחזור כבר נגמר
 הדלק, אז הוא נסע כמה
 קילומטר בלי דלק עד שהגענו
 מול תמיר — לתחנת דלק מול
 תמיר, והוא נסע בלי דלק, האוטו
 נסע בלי דלק. וכאלה ספורים יש
 לנו בלי סוף.

עַל כל פנים, אז היו צריכים

אומר: לא מתו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה בפני משה רבן. [רבי ישמעאל אומר:] שתויי יין [נכנסו למקדש, תדע] שאחר מיתתן הזהיר שאסור לשותות יין.

או עכשיו אנחנו מדברים על השרפה של שני אנשים צדיקים. ועכשיו הבאנו חמש במדבר, שהיתה עוד שרפה, אני לא יודע מי הדליק את המדורה שם, אני לא... צריך לברר את זה בפרקליטות, מי בדיוק הדליק שם, כתוב בנשא, בנשא הוא מביא פאן, רש"י מביא את זה בפסוק א' בפרק ז'. איזה שרפה? מי הדליק מדורה? איזה מדורה עשו בב' ניסן? איזה מדורה? — מדורה לכבוד הפרה אדמה, עשו מדורה, לקחו פרה שלמה עשור טון ענקית, כלה אדמה, אסור שיהיה שיערה שחורה אחת, ושרפו אותה — עשו מדורה, הדלקה.

ובי שרף אותה? אהרן לא יכול לשרף אותה, כי אהרן כבר שרף שני אנשים, זה שנשרפו שני אנשים זה אשמת אהרן הכהן, כי הוא עשה עגל —

שכינה לישראל, הוא ראה שלא יורדת אש מהשמים, אז הוא אמר למשה: מה בישת אותי? שלא ירדה אש לישראל... והיה מצטער ואומר: יודע אני שכוועס הקדוש ברוך הוא עלי ובשבילי לא ירדה שכינה לישראל, אמר לו למשה, משה אחי כף עשית לי שנכנסתי ונתבישתי מיד נכנס משה עמו ובקשו רחמים — שירדה אש.

"ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד ה' אל כל העם" (ויקרא ט, כג), ואז ירדה אש מהשמים, לכך אמר להם "זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'", אהרן אחי כדאי וחשוב ממני, הוא אומר, תדעו, משה אומר לעם ישראל שעוד מעט תרד אש בזכות אהרן, לא בזכותי. משה היה כל הזמן מקטין את עצמו, הוא היה אומר "זה לא בזכותי — זה בזכות אהרן". אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שעל ידי קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם, ותדעו שהמקום בחר בו.

"והצא אש" — רבי אליעזר

שָׂרָף, מִיִּשְׁהוּ אַחַר שָׂרָף, גַּם
אֲלֻעָזָר לֹא. כִּי כָּבֵר נִשְׂרָפוּ שְׁנֵי
בָּנִים, שְׁגַם אֲלֻעָזָר יִשְׂרָף? אִז
עָשׂוּ עוֹד מְדוּרָה, אֲבָל הַפֶּעַם לֹא
אֶהְרֵן הַדְּלִיק אֶת הַמְּדוּרָה וְלֹא
אֲלֻעָזָר הַדְּלִיק אֶת הַמְּדוּרָה,
אֲלֻעָזָר הָיָה הַבֶּן הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל,
הוּא גַם לֹא, זֶר שׁוֹחֵט וְאֲלֻעָזָר
רוֹאֶה, רַק לְפָנָיו — אֲלֻעָזָר רוֹאֶה.
כֻּלָּם הִבִּינוּ שְׁמֵשָׁה מִפְּחַד עַל
הָאֵח שְׁלוֹ, הוּא אָמַר: כָּבֵר נִשְׂרָפוּ
שְׁנֵי בָּנִים, כִּמָּה שִׂישְׂרָפוּ?!
וּמֵאִיפֹה הֵם הִבִּיאוּ אֵשׁ? הִבִּיאוּ
בְּנִזִּין, הֵם מֵלֹאוּ גְּרִיקָנִים שֶׁל
עֲשָׂרִים לִיטֵר, שְׁפָכוּ שָׁם עַל
הַמְּזִבַּח, וְנִהְיָה פְּתָאם אֵשׁ לְהִבָּה,
וְהֵם עָלוּ בְּלִהְיוֹת, וְזֶה תַּפְס
אוֹתָם וְהֵם נִשְׂרָפוּ.

נִשְׂרָפוּ לוֹ שְׁנֵי בָּנִים. עֲכָשְׁיוּ מִשָּׁה
נִזְהָר, הוּא לֹא לֹקַח אֶת אֶהְרֵן,
לְמְדוּרָה הַשְּׁנִיָּה הוּא לֹא לֹקַח.
הַמְּדוּרָה הָרִאשׁוֹנָה הִיְתָה בְּאֵ
נִסְוֹ, עָשׂוּ מְדוּרָה, הִבִּיאוּ גְּרִיקָן
עֲשָׂרִים לִיטֵר וְשָׁפְכוּ, הָיָה מְדוּרָה
עֲנָקִית, וְשְׁנֵי בָּנִים עָלוּ בְּלִהְיוֹת,
שְׁנֵי בָּנִים עָלוּ בְּלִהְיוֹת. עֲכָשְׁיוּ
בַּיּוֹם הַשְּׁנִי, מִשָּׁה כָּבֵר מִפְּחַד
לְקַחַת אֶת אֶהְרֵן, בְּשׁוּם אַפֶּן לֹא.
עוֹשִׂים עוֹד הַדְּלִיקָה —
הַפְּרִקְלִיטוֹת אָמְרָה: אֶהְרֵן לֹא
יְכוּל לְהַדְּלִיק אֶת הַמְּדוּרָה,
נִשְׂרָפוּ לוֹ כָּבֵר שְׁנֵי בָּנִים, עֲכָשְׁיוּ
שִׂיעֲמַד בְּצַד, עֲכָשְׁיוּ שִׂיעֲמַד
בְּצַד. אִז מִי שׁוֹרֵף? אִז כְּתוּב כָּאֵן
בְּחֻקָּת, זֶר שׁוֹחֵט וְאֲלֻעָזָר רוֹאֶה,
אֲלֻעָזָר רַק מִסְתַּכֵּל, גַּם אֲלֻעָזָר לֹא

וּלְמַחֲרָתָּהּ, עוֹשִׁים עוֹד מְדוּרָה, כְּכֹן זֶה לְפָנָי ל"ג בְּעֶמֶר, אֲבָל לְמָה לַעֲשׂוֹת עוֹד מְדוּרָה? ! בְּשִׁבְלֵי מָה לַעֲשׂוֹת עוֹד מְדוּרָה? ! זֶה קָשִׁיָּא אֲדִירָה. עֲשׂוּ מְדוּרָה אַחַת, אִז רּוֹצִים עוֹד מְדוּרָה לַעֲשׂוֹת? זֶה כְּב' נִיסָן,

[וּבְאוֹתוֹ נִיסָן] זֶה פֶּסַח הָרֵאשׁוֹן שְׁהֵם קִימוּ [בַּמְדַּבֵּר, וְכֵן] רַש"י אוֹמֵר שְׁזֵה הַפֶּסַח הִיחִידִי שְׁהֵם קִימוּ, כִּי הַפֶּסַח הָרֵאשׁוֹן הָיָה בְּמִצְרַיִם, עֲכָשְׁוֹ זֶה הַפֶּסַח הַשֵּׁנִי ⁶.

אִז אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עַל זֶה, שְׁבִשְׁבִיל מָה עֲשׂוּ עוֹד מְדוּרָה. יֵשׁ פֶּה שְׁתֵּי מְדוּרוֹת. עַל כָּל פְּנִים, אֶהְרֵן לֹא הִשְׁתַּתַּף בְּמְדוּרָה, וְגַם לֹא אֶלְעָזָר. אִז כָּלֵם הַבֵּינוּ שְׁמִשָּׁה כְּכֹר מְפַחֵד, מִשָּׁה רוֹאָה שְׁנִשְׁרָפוּ שְׁנֵי בָּנִים, חֲפִים מִפֶּשַׁע, צְדִיקִים, אִז הוּא לֹא רוֹצֵה שְׁגַם אִח שְׁלוֹ [= אֶהְרֵן] יִשְׁרָף.

מְדַבְּרִים עַל זֶה עֲכָשְׁוֹ שְׁכָל

הָעֲנִין זֶה הָיָה לְהוֹרִיד אֵשׁ מֵהַשָּׁמַיִם, כָּל הָעֲנִין שֶׁל הַפְּרָשָׁה עֲכָשְׁוֹ — "אֲחֵרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהְרֵן", זֶה לְהוֹרִיד אֵשׁ מֵהַשָּׁמַיִם, שְׁזֵה הָעֲנִין שֶׁל הַחֲנֻכָּה שְׁיִרְדָּה אֵשׁ מֵהַשָּׁמַיִם, כִּי הָיָה רַק [שְׁמָן] לְיוֹם אֶחָד, הַפֶּךָ שְׁמָן אֵיךְ הוּא דָּלֵק? אִם כָּל יוֹם יִרְדַּ שְׁמִינִית אִז אֵין פֶּה שְׁעוֹר חֲצִי לֵג, אִז זֶה בְּרָכָה לְבִטְלָה, הוּא לֹא יוֹצֵא יְדֵי חוֹבָה, הוּא מִחֲפֵשׁ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמְהַדְרִין מִן הַמְהַדְרִין, אֵיךְ הוּא עוֹשֶׂה אֶת זֶה נִשְׁאָר לוֹ פֶּךָ אֶחָד לְלִילָה אֶחָד, אֵיךְ הַפֶּךָ יִכּוֹל לְהִסְפִּיק לְשִׁמּוֹנָה יָמִים? אִז הַבֵּית יוֹסֵף יֵשׁ לוֹ אֵיזָה עֲשָׂרִים קָשְׁיוֹת, הַבֵּית יוֹסֵף כָּאֵן בְּהִלְכוֹת חֲנֻכָּה הוּא שׁוֹאֵל עֲשָׂרִים קָשְׁיוֹת, אֵיךְ אֶפְשָׁר לְהַדְלִיק עִם פֶּךָ אֶחָד שְׁמוֹנָה יָמִים, זֶה בְּרָכָה לְבִטְלָה? אִם כָּל יוֹם יִרְדַּ שְׁמִינִית אִז כְּכֹר אֵין חֲצִי לֵג, צְרִיךְ לְהִיֹּת שְׁעוֹר חֲצִי לֵג, שְׁעוֹר שֶׁל לִילָה שְׁלֵם. וְאִם תִּגִּיד שְׁנֵהִיָּה נֵס, אִז זֶה

❁ מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהֵעֵרוֹת ❁

מְרַצְדָּם וּמְגִיעֵם תּוֹף חֲצִי שְׁעָה. נִוְעָשׂוּ חֲנִית בְּיָמֵם בְּצִיּוֹן רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַנֵּס, וְזֶה הָיָה יוֹצֵא בְּטִיּוֹ אֵייר, וּבְרַבּוֹת הַשָּׁנִים הִחְלִיטוּ לְעֲרוֹךְ לְכַבּוֹדוֹ "הַלּוֹלֵא" בַּתְּאֲרִיף זֶה. (הַרְבַּ שְׁלִיט"א בְּשְׁעוֹר בְּשִׁבְת קֹדֶשׁ אֲמוֹר תַּשַּׁכ"ג).

⁶ בְּט"ו אֵייר קִבְעוּ שְׁזֵה הָאֵרְצִיט שֶׁל רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַנֵּס, אֲבָל זֶה לֹא שָׁהָ. אִז מְסַבְּרִים, שְׁנִסְעוּ לְמֵרוֹן בְּט"ו, יֵצְאוּ מִירוּשָׁלַיִם שְׁלֵשׁ שָׁבוּעוֹת קֹדָם, כִּי בְּשִׁצְאוֹ מִירוּשָׁלַיִם לְ"ג בְּעֶמֶר הִלְכוּ שְׁלֵשׁ שָׁבוּעוֹת עַל הַחֲמוּרִים, לֹא כְמוֹ הַיּוֹם - יֵשׁ

"שָׁמַן גַּס" [ואינו כשר לברכה]

בַּל הַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵיךְ זֶה יֵרֵד?
יֵרֵד בֵּית מִקְדָּשׁ שֶׁל אֵשׁ, אִז
זֶה צְרִיף לְהִיּוֹת "וְעִשִּׂיתָ מִשְׁכָּן",
"וְעִשִּׂיתָ מִזְבֵּחַ", "וְהַעֲמַדְתָּ אֶת
הַקְּרָשִׁים" — אֶתְּה צְרִיף לַעֲשׂוֹת
הַכֹּל בְּיַדֵי אָדָם, אִם זֶה בְּיַדֵי
שָׁמַיִם אֶתְּה לֹא יִכּוֹל לְהַקְרִיב
קְרָבָנוֹת שָׁם, אֶתְּה צְרִיף לְבָנוֹת
בֵּית מִקְדָּשׁ. אִז שׁוֹאֵל הַמְּהַרְי"ל
מְדִיִּסקִין: אֵיךְ אֶתְּה עוֹשֶׂה, אֵיךְ
יִהְיֶה אֶפְשָׁר לְהַקְרִיב קְרָבָנוֹת?
אִם אֲנַחְנוּ עֹכְשִׁיו, הַלִּילָה כָּבֵר
יֵרֵד בֵּית מִקְדָּשׁ שֶׁל אֵשׁ.

אֶתְּמוֹל הָיָה עֲשָׂרִים מִחֵר יִהְיֶה
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם, כִּמָּה
הַיּוֹם אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ, נִרְאָה, נִנְסָה
לְמַצָּא אֶת הַמִּסְפָּר שֶׁל הַיּוֹם, אֲנִי
לֹא יוֹדֵעַ אֶת הַמִּסְפָּר שֶׁל הַיּוֹם...
אִז עַל כָּל פְּנִיִם, אֲנַחְנוּ נִשְׁאָר לָנוּ
מִסְפָּר שֶׁל שְׁלֹשִׁים יוֹם לְחַמְשִׁים
יוֹם, וְנִשְׁאָר לָנוּ שְׁלֹשִׁים יוֹם.
סִפְרַת כָּבֵר, לֹא חָשׁוּב, לֹא יִצְאֶת
יְדֵי חוּבָה, אֶתְּה יִכּוֹל לְבָרֵךְ. הָרַב
עוֹבְדֵיהַ יוֹסֵף פֶּסֶק שְׁאֶפְלוּ
שְׁאוּמְרִים, בֵּינָן שְׁלֹא מִתְּפֹנְנִים
לְצִאֵת יְדֵי חוּבָה אִז אֶפְשָׁר לְבָרֵךְ,
יֵשׁ פֶּסֶק מִהָרַב עוֹבְדֵיהַ יוֹסֵף
שְׁאֶפְלוּ אִם אָדָם אָמַר אֶת

הַמִּסְפָּר, שְׁמִיִּשְׁהוּ שְׁאֵל אוֹתוֹ, אֲנִי
שְׁאֵלְתִי אוֹתוֹ כִּמָּה הַיּוֹם, לֹא
יְדַעְתִּי, אִז הוּא רָצָה לְהַגִּיד לִי,
הוּא לֹא רָצָה לְסַפֵּר, אִז הוּא לֹא
יִצָּא יְדֵי חוּבָה, הוּא לֹא יִצָּא יְדֵי
חוּבָה. אִז אִם אָדָם סָתֵם אוֹמֵר
לְמִיִּשְׁהוּ, שְׁמִיִּשְׁהוּ שׁוֹאֵל אוֹתוֹ
"כִּמָּה"? אִז הוּא אוֹמֵר לוֹ, אִז
הוּא יִכּוֹל לְבָרֵךְ אַחַר כֵּן, זֶה פֶּסֶק
מִהָרַב עוֹבְדֵיהַ יוֹסֵף. אִם אָדָם לֹא
אוֹמֵר "יוֹם" בְּדִיוֹק כִּכָּה, לֹא
אוֹמֵר "הַיּוֹם" לֹא אוֹמֵר כְּלוּם,
אֶפְלוּ אִם הוּא יַגִּיד לְמִיִּשְׁהוּ אַחַר
"הַיּוֹם" — הוּא אוֹמֵר לְמִיִּשְׁהוּ
אַחַר, הוּא לֹא מִתְּפֹנֵן לְסַפֵּר, הוּא
מִתְּפֹנֵן לְצִאֵת יְדֵי חוּבַת הַסִּפְרָה,
אִז זֶה לְגַבֵּי הַלְכוּת סִפְרֵת הָעַמָּר.

עַל כָּל פְּנִיִם, אֲנַחְנוּ חוֹזְרִים
עֹכְשִׁיו לְעַנְיָן שְׁלָנוּ —
לְהוֹרִיד אֵשׁ מִהַשָּׁמַיִם, עֹכְשִׁיו
מְדַבְּרִים לַעֲשׂוֹת מְדוּרָה, אֲנַחְנוּ
רוֹצִים לַעֲשׂוֹת מְדוּרָה, לַעֲשׂוֹת
מְדוּרָה כְּשֶׁרָה, לַעֲשׂוֹת מְדוּרָה
בְּמֵרוֹן, כְּמוֹ שְׁעֵשִׂינוּ בְּשָׁנָה
שְׁעֵבְרָה, הַדְּלַקְנוּ מְדוּרָה בְּמֵרוֹן,
מְדוּרָה לְכַבּוֹד רִשְׁב"י, אוֹר אֵין
סוּף, אֵשׁ. כָּל הָעַנְיָן זֶה לְהוֹרִיד
אֶת הָאוֹר אֵין סוּף, כָּל הָעַנְיָן, עַל
יְדֵי מַעְרִיב, עַל יְדֵי סִפְרֵת הָעַמָּר,

מורידים את האור אין סוף, אדם צריך לבא הביתה — לבא עם אור הביתה, לבא הביתה עם אור אין סוף, שיראו את האור אין סוף, שכלם יראו את האור אין סוף.

זר שוחט ואלעזר רואה, אז למדנו כאן ברש"י פסוק א' פרק ז', למה עשו עוד מדורה? אז [-] הסביר לנו שזה היה כדי לשרף את החמץ, אז זה תרוץ טוב לכן עשו עוד מדורה, מדורה אחת עשו בא' ניסן, ובמדורה הזאת פרצה אש והאש הזו שרפה את נדב ואביהוא, אז רש"י אומר שהיו שתי לשונות של אש — שני חוטי אש, כי הגוף נשאר שלם, "ויקרבו וישאם בכתנתם" (ויקרא י"ח), הגוף נשאר שלם, כי הם רצו להשרף.

כמו אברהם אבינו שרצה להשרף, כשאברהם יצא מכבשן האש... אז הוא רצה להשרף, הוא אמר: למה האש לא שורפת? אולי מישהו עשה כשוף, חשדו בהרן שהוא עשה כשוף, הרן היה כמר של אלהי האש. בפרס יש [עובדים לעבודה זרה ד'] "אלהי אש", בכל העמים

יש, גם ביוון, אבל בפרס יש רק "אלהי אור" ו"אלהי חשף" — "אלהי אש" ו"אלהי חשף", אז בפרס יש "אלהים מיוחד" שהוא מנהיג את האש. ולכן אומר רש"י שבחנפה אסור להדליק נרות, רש"י מביא בדרך יז בשבת, שבחנפה בפרס היה אסור להדליק נרות, כי בדיוק אז זה "חג האש", בפרס עד היום יש את המחטה עם הגחלים שהם בוערים תמיד, הם לא נכבים, תמיד מוסיפים עוד גחלים ועוד גחלים שיהיה "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", אז יש כפר (במורה?) [-] ששומרים על האש מלפני 2500 שנה, אז בזמן חנפה עוד היו מדליקים אש לאלהי האש, והיה אסור להדליק אש בשום מקום חוץ מהפנסיה, חוץ מהמסגד, חוץ מבית עבודה זרה... אני מקווה שאתם לומדים שבת, בדרך יז, שכל אחד מסתפל בשבת, מסכת שבת, [שם הגמרא מבאר מדוע אסור לסוך בשמן אפרסמון, כיון שהיה מעשה שחמות ששנא את הכלה שלה הציע לה לסוך עצמה בשמן אפרסמון] היא הדליקה את הכלה שלה, אחת הדליקה את הכלה שלה,

גרות חנפּה, רק יכלו להדליק בבית, בסתר. בסתר, היו צרכים להדליק גר חנפּה בסתר.

אז הראשונה שהמשיכה את החנפּה זו הייתה חנה, שהיא רצתה להמשיך את האור אין סוף, את האור של עתיק, שבחנפּה מאיר האור של עתיק. שבחנפּה מאיר האור של עתיק, רבי נתן מסביר את זה בדרך לט בסעיף סא, שבחנפּה מאיר האור של עתיק. "ותתפלל חנה ... על ה" — על ה' זה 13 מדות רחמים, אז זה המשיכה חנה בתפלתה — "על ה'", שבחנפּה עולין לעתיקא קדישא, ולכן מחנה נולד שמואל שמשח את

היה לה פלה שהיא שנאה אותה, אז היא אמרה לה: תלבשי צמר גפן לכבוד חנפּה, לכבוד פורים, והיא משחה אותה בשמן אפרסמון, [ואמרה לה:] עכשיו תדליקי גר. והיא נדלקה, עכשיו היא (- הכלה) נדלקה.

אז עשו שתי מדורות, מדורה אחת בא' ניסן וכב' ניסן, כדי לשרף את החמץ, אחרי שכבר אכלו שנה רק מצות, כפר לא היה חמץ, רק מן אכלו.

שׂיִשְׁבוּ ולמדו תורה אז אמרו "בצל עשו ולא בצל ישמעאל", שגזרו גזרות שאסור להדליק גר, לא יכלו להדליק

המכּפּים, החשמונאים, הבנים של מתתיהו.

מתתיהו היה צדיק אמת, הבנים כבר ככה...

הרמב"ן אומר שיהודה [המכּפּי] נענש על שהוא כרת ברית עם רומא, אז הוא נענש, ואחרי זה שמעון נענש שחתנו הרג אותו, ואחרי זה יונתן הרגו אותו

הערבים, הוא הלך לעשות שלום עם הערבים, אחרי שהוא עשה שלום עם רומא הוא הלך לעשות שלום עם הערבים, הערבים הרגו אותו, הוא רצה לעשות שלום, זה היה במידבא [במדינת ירדן], ואחרי זה יוחנן הרג אותו טריפון — השר צבא, פי אחרי שאנטיוכוס מת, אנטיוכוס הרביעי, הוא היה קראו לו "אפיפנס" — המפואר, שנו את זה ל"אפימנס" עם מ"ם, את הפ"א החליפו במ"ם, אז זה יוצא "המשגע". בתחלה קראו לו "אפיפנס", אחרי זה "אפימנס", אם מחליפים את הפ"א למ"ם זה נהיה "משגע", קראו לו "אנטיוכוס המשגע", מה אתה מתחיל עם היהודים!?

[ואחר כך] היה קליגולה,

דוד, ולכן התפלה [של חנה] מסתיימת "ויחן עז למלכו וירם קרן משיחו" (שמואל א' ב', י), כי כל העבודה שלה היה להביא את משיח, כי בחנכה אפשר להביא את נשמת משיח, על ידי שמדליקים את הנרות של חנכה, אפשר להביא את נשמת משיח, אז זה כל הענין של חנכה.

ולזה חנה כונה — "קשת גברים חתים", כי יון קבלה את המפלה בחנכה, כי אין זכר ליון, היום זה לא יון, זה כבר משהו אחר, זה עם אחר, יון קבלה את המפלה בחנכה, אז בחנכה על ידי גר חנכה מחקו את יון מן העולם, יון נמחקה מהמפה. אז כל זה כונה חנה בתפלה שלה — "קשת גברים חתים".

"קשת גברים חתים" היא התפונה שה"קשת גברים" של יון, היא התפלה כבר [והתנבאה על כך] שהם יבאו... שמואל היה לוי, שיבאו הלויים, הכהנים הם שבט לוי, וכריתו את יון, כי מי שהכרית את יון זה היה הכהנים — שבט לוי. לכן היא אמרה: "קשת גברים חתים". "ונכשלים" — זה

לְזֶה "נְקֻדָּאוֹס", יֵשׁ שָׁם תְּאוּר
שְׁלֵם אֵיךְ הוּא נִרְצָח, יֵשׁ לִי כְּאֵן
אֶת הַתְּמוּנָה אֵיךְ תּוֹקְעִים בּוֹ אֶת
הַחֲרֹב.

קְלִיגוּלָּה הוּא הֵיךְ הַקִּיסָר שֶׁל
רוֹמָא, הוּא כְּבֵשׁ אֶת
כָּל... אֶת אֲנִגְלִיָּה הוּא כְּבֵשׁ, אֶת
צִרְפָּת הוּא כְּבֵשׁ, עֲכָשְׁיוֹ הוּא
אָמַר שֶׁבְּכֹל מְקוֹם יֵהְיֶה אֶת
הַפְּסָלִים שְׁלוֹ, הוּא אָמַר:
הֵיחֻדִים הַיְחִידִים שְׁמַתְמָרְדִים
נִגְדִי, אֵיךְ מְכַנְיָעִים אֶת
הֵיחֻדִים?... אִזְ הוּא שֶׁלַּח שְׁלִיחַ
מִיחָד, אָמַר לוֹ: תִּגְדֵּי לְמוֹשֶׁל
סוּרְיָה שְׁאֵם הוּא לֹא מְעַמִּיד אֶת

הַתְּחִיל עִם הֵיחֻדִים
— יֵשׁ מֵת, אָמְרוּ לוֹ: אַל תְּתַחֵל
עִם הֵיחֻדִים. קְרָאוּ לוֹ
"קְלִיגוּלָּה" [1], וְהוּא שֶׁלַּח אֶת
הַשְּׁלִיחַ שְׁלוֹ שִׁיכְרִיחַ אֶת
הֵיחֻדִים לְהֵשִׁים אֶת הַפְּסָל שְׁלוֹ
בְּקֻדֶשׁ קִדְשִׁים, בְּהִיכָל, וְהַשְּׁלִיחַ
הֵלֵךְ חֹדֶשׁ בְּמְקוֹם לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה
בְּשָׁבוּעַ, הוּא אָמַר "אֲנִי אֵלֶיךָ כְּמָה
שְׁיֹוֹתֵר לְאֹט, כִּי עִם הֵיחֻדִים אֵי
אֶפְשָׁר לְהַתְּחִיל, מִסְּפִיק הֵיךְ
חֲנֻכָּה אַחַד, שְׁעַכְשָׁיו יֵהְיֶה עוֹד
חֲנֻכָּה?!". אִזְ הַשְּׁלִיחַ, קְרָאוּ לוֹ
קְצִיּוּזוֹס, הֵלֵךְ לְאֹט לְאֹט, וְהוּא
שֶׁלַּח לְמוֹשֶׁל: "אִם אֶתָּה לֹא
תַעֲשֶׂה אֶת הַפְּקָדָה שְׁלִי, אִזְ תִּקַּח
חֲרֹב וְתִדְקֹר אֶת עֲצָמָךְ, הַפְּקָדָה
שְׁלִי, אֲנִי קְלִיגוּלָּה — "קוּגְלִ
הַגֵּל" שֶׁל עֲגָלוֹת שֶׁל יְלָדִים, וְאֲנִי
מְצֻנָּה עֲלֶיךָ לְהֵשִׁים אֶת הַפְּסָל
שְׁלִי בְּקֻדֶשׁ קִדְשִׁים, בְּמִקְדָּשׁ".
כְּכֵה זֶה הַסְּפֹר, וְהוּא [= הַשְּׁלִיחַ]
הֵלֵךְ חֹדֶשׁ יָמִים, בְּמְקוֹם לְלַכֵּת
שְׁבוּעַ הוּא הֵלֵךְ חֹדֶשׁ, וְאִזְ הוּא (-)
קְלִיגוּלָּה) נִרְצָח, הוּא נִרְצָח עַל יְדֵי
בְּרוּטוֹס וְקִסְיוֹס, הֵיךְ בְּרוּטוֹס
שֶׁרְצָח, יֵשׁ סֵפֶר שְׁלֵם קוּרְאִים

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

לְשַׁחַק, אִזְ הוּא הֵיךְ "קוּגְלִ הַגֵּל", אִזְ לְכֹן קְרָאוּ לוֹ
"קְלִיגוּלָּה")

⁷ ("קוּגְלִ הַגֵּל", יֵשׁ עֲגָלוֹת שֶׁל יְלָדִים "קוּגְלִ הַגֵּל",
שְׁמִים כְּאֵלֶּה עֲגָלוֹת, עוֹשִׂים כְּאֵלֶּה עֲגָלוֹת לִילָדִים

הפסל שלי, המושל, אז שיקח חרב וידקר את עצמו. ככה היו עושים, מכתב, אני לא מוחל לו, אני רוצה שיאבד את עצמו לדעת. השליח הלך חדש ימים במקום שבוע, ולבינתים כבר רצחו אותו, זה היה בדרך להקים פה פסל. וקיסרים אחרים כבר פחדו לשים פה פסלים.

על כל פנים, אז כל זה זה התפלה של חנה, כל זה מה שחנה מתפללת: "קשת גברים חתים". כי כל החנכה זה הזכות של חנה, האר"י מסביר שכל החנכה זה הזכות של חנה, חנה התפללה על החנכה, וגם על הפורים, זה שני פסוקים אחד אחרי השני, הפסוק הראשון זה: "קשת גברים חתים" — זה הולך על החנכה, הפסוק השני זה "שבעים בלחם נשכרו ורעבים חדלו" — אז "שבעים" זה שבעים בני המן, הגמרא אומרת

במגלה מה זה "שבעים"? זה שבעים בני המן, ולפי רבי יוחנן היה לו 208 — [כמנין] "ורב" (אסתר ה, יא), "ורב" זה ו' ר' ב', היה לו, בכל מקום היה משריץ, הוא היה שרץ גדול, המן זה שרץ, עקרב גדול, וכמו שעקרב משריץ בכל יום משריץ, עכביש של פעם היה מוליד ששים, היום שלשים, העכביש של היום כל פעם שהוא מוליד זה שלשים, זה ביצים ומזה נבקעים (עקרבים) [עכבישים], אבל העקרבים של פעם היו עושים ששים ביום אחד, כל יום ששים, אז המן היה משריץ בכל מקום ששים, איפה שהוא היה מגיע — היה משריץ ששים, כל המלכים; פוטיץ, בידין, טראמפ — כלם בנים שלו. הוא אומר: לאן מרדכי יברח? לאיפה יש לו [לברח]? "ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו", שואל הבן איש חי [בן יהודע מגלה טו, ב]⁸: וכי הם

מראי מקומות והערות

וכי הם אינם יודעים כמה בנים יש לו? ונראה כי כשיעמא דשמאי כי המן היה מנאף עם נשי השרים בסתר והוליד ממזרים, ואלו העשרה היו ממזרים מנשים של השרים ולא היו מכירים בהם שר"ץ אשתו ואוהביו ולא שום אדם בעולם ואותה שעה גלה לאוהביו ולאשתו שכל כך הוא מצלח בעניניו שהוליד עשרה בנים ממזרים מנשי

⁸ בן יהודע מגלה טו, ב
עשרה מתו, ועשרה נחלו, ועשרה מחזרין על הפתחים. קשה למה לא הרגו וכלו את אלו העשרה? ועוד למה היה להם ענש זה של עניות ולא ענש קשה יותר שיהיו מצרעים או סמין?
ונראה דבלאו הכי יש להתפלאות למה הצרף המן לספר לשר"ץ אשתו ואוהביו מספר בניו,

ולאיפה שמרדכי יברח...

כי הוא אומר [שהגזרה תהיה] עוד אחד עשרה חדש, אז כלם יברחו, אחשוורוש שלט על חצי עולם, פתוב שהיו 254

לא יודעים כמה בנים יש לו? לא ידעו! אי אפשר לדעת, אדם יש לו 208 ילדים, איך אתה יכול לדעת כמה ילדים יש לו?! אז הוא אומר להם: תספרו, אני אגיד לכם את כל השמות שלהם,

מראי מקומות והערות

בנדאי כל אחד מן החכמים היתה קבלה בידו מרבותיו על דבר זה. וקשה איך יהיו חולקים במציאות? ובזה ניקח, דעל בנים הגלויים הנולדים מש"ר"ץ אשתו ליפא פלוגתא, וכל דברים אלו קאי על אותם בנים הממזרים שהיו להמן מנשי דעלמא אשר גלה אותם באותו היום לארבעין ולש"ר"ץ אשתו, וחד אמר דאותם שגולדו מנשי שרים הגדולים היו עשרה ומחזרים על הפתחים, וחד אמר שהיו שבעים מאלו הממזרים מחזרים על הפתחים ושניהם נראה שהם מודים שהיה לו ר"ח בנים ממזרים שגלה אותם באותו היום אך חד סבירא ליה שעשרה מהם דוקא היו מחזרים על הפתחים וחד סבירא ליה שהיו שבעים מאלו הממזרים מחזרים על הפתחים:

השרים הגדולים ושום אדם לא ידע בו ועודם הם קמים והם פלוני ופלוני והגיד להם שהוא מצליח פרע שיעשה, ולכך חושב שגם פרעה שיעשה למרדכי יצליח!

בנה מוכן הטעם שהיו העשרה בנים אלה מחזרים על הפתחים, כי אלו העשרה היו חשובים בנים לבעלי אמותם שהיו שרים גדולים ועתה שגלה המן עליהם שהם בניו אז ידעו אותם השרים דאלו הם ממזרים ובני המן הם ואינם בניהם ואז גרשו מביתם ערמים והכרחו להיות מחזרים על הפתחים כדי לאלל כי מי יפרנסם שנעשו עניים מרודים כי נתגרשו מביתם ערמים.

ובזה יתרון בסיעתא דשמאי דקדוק אחר דחד אמר שהיו שבעים וחד אמר שהיו ר"ח והנה

תתבטל, הוא ידע את הכל, לכן קוראים לו "המן הרשע". למה קוראים לו "המן הרשע"? כי אנטייזם היה "צדיק" — נתן לנו שמונת ימי חנכה, פרעה — היה עוד יותר צדיק, הוא נתן לנו גם שבועה ימי פסח וגם שמונה ימי סכות ושבועות מתן תורה, אבל סכות זה זכר לעננים שיצאנו ממצרים. אז למה עושים את זה... שובו בנים נוהגים לעשות סכות בתשרי, אני לא יודע אם זה נכון, אני עד היום חוקר את זה, מתי אתה עושה סכות? (המשיב: בתשרי) בתשרי, ה' ירחם. מתי יצאו ממצרים? מתי התחילו הענני כבוד? (המשיב: בניסן) אז למה אתה

מדינות, 127 כפול 2 זה 254, פיון שהוא... בסוף הוא כבש 254, פיון שושתי אמרה לו שלא לבנות בית מקדש אז זה ירד לחצי, אז יש לאן לברח, "מהדו [נעד כוש] — את הודו הוא לא כבש, רק עד הודו, אז אפשר לברח להודו, לסין, לסינגפור, להונג קונג, לתאילנד אפשר לברח, לבורמה אפשר לברח, לקמבודיה, יש מקום לברח, מה, מה, מה, במשך 11 חדש יברחו. הוא עשה את הפור בחדש ניסן אז עד י"ג אדר לא ישאר פה יהודי אחד לא ישאר פה, איזה גזרה אתה עושה?!

אבל, הוא ידע שהגזרה

עוֹשֶׂה בְּתִשְׁרֵי? אֵלָּא שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְהִכְנִס לְסִכָּה לְפָנַי שְׁהִתְכַפְּרוּ כָּל
הָעוֹנוֹת [בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים], אֵי
אֶפְשָׁר, שׁוֹאֵל אֶת זֶה הַ"סִּפְרִי" (עַיִן
בַּמֵּאמְרִים בְּתַחֲלַת הַגְּלִיּוֹן מֵאֲמֹר ד'), מִמָּה
נִפְשָׁךְ, אוֹ שְׁנֹאכַל מִצּוֹת בְּסִכּוֹת
אוֹ שְׁנַעֲשֶׂה סִכּוֹת בְּנִיסָן, שְׁנַעֲשֶׂה
סִכָּה עִם הַמָּצָה בְּיַחַד, זֶה הַכֹּל
הָיָה בְּיַחַד, בְּלִילָה אֲכָלוּ מִצּוֹת
וּבבִּקּוּר כְּבוֹד הָיָה עֲנֵנִי כְבוֹד, "וְהָ
הֵלֶךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם בְּעֵמוּד עֲנָן
לְנַחְתָּם הַדֶּרֶךְ וְלִילָה בְּעֵמוּד אֵשׁ
לְהָאִיר לָהֶם לְלַכֵּת יוֹמָם וְלִילָה"
(שְׁמוֹת יג, כא), כָּל זֶה הָיָה בְּט"ו
[נִינְסָן], אֲנִי לֹא מִבִּין אֵיךְ אֲתָה
עוֹשֶׂה בְּתִשְׁרֵי! מִי לִמַּד אוֹתְךָ
אֶת זֶה?! אֵיפֹה לְמַדְתָּ אֶת זֶה?!
מֵה הַפְּרוּשׁ שְׂאֲתָה עוֹשֶׂה בְּתִשְׁרֵי
סִכּוֹת?! אֵיפֹה לְמַדְתָּם אֶת זֶה!?

עַם יִשְׂרָאֵל יֵצֵא בְּנִינְסָן, בְּט"ו,
אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים "וְהָ הֵלֶךְ
לְפָנֵיהֶם יוֹמָם בְּעֵמוּד עֲנָן לְנַחְתָּם
הַדֶּרֶךְ וְלִילָה בְּעֵמוּד אֵשׁ",
הוֹלְכִים עִם עֵמוּד אֵשׁ, הוֹלְכִים
עִם עֵמוּד אֵשׁ, אֲרַבְעִים שָׁנָה עִם
עֵמוּד אֵשׁ, לֹא צָרִיךְ חֲשֵׁמֶל, לֹא
צָרִיךְ כְּלוּם, יֵשׁ עֵמוּד אֵשׁ, רוֹאִים
מֵה שְׁבַחֲבִיּוֹת, מֵה שְׁבַכְסָפוֹת,
אֶפְלוּ בְּמִצְרַיִם בַּחֲשֵׁךְ — רָאוּ

הַכֹּל, הַמִּצְרַיִם אָמְרוּ "אֵינן לָנוּ",
[הַיְהוּדִים בְּקִשּׁוֹ קֹדֶם צִאתָם
מִמִּצְרַיִם:] תְּבִיאוּ כֶסֶף, תְּבִיאוּ
זָהָב. [אָמְרוּ הַמִּצְרַיִם:] אֵינן לָנוּ
כֶסֶף. [עָנּוּ לָהֶם הַיְהוּדִים:] יֵשׁ לָכֶם
יְהִלְמִים, אֲנִי יוֹדֵעַ אֵיפֹה זֶה, אֲנִי
יוֹדֵעַ אֵיפֹה הַכֶּסֶפֶת, אֲנִי יוֹדֵעַ
אֵיפֹה הַמִּפְתָּח, אֲנִי יוֹדֵעַ אֶת
הַקּוֹד הַסּוּדִי אֲנִי יוֹדֵעַ, הַכֹּל אֲנִי
יוֹדֵעַ, מֵה אַתֶּם מַחְבִּיאִים
מִמֶּנִּי?! הֵם רוֹקְנוּ אֶת מִצְרַיִם,
הֵם לִקְחוּ שְׁמָלוֹת, הֵם לִקְחוּ זֶהוּ,
ה' אָמַר: אֲנִי רוֹצֵה שְׁתִּצְאוּ כְּמוֹ
מַלְכוֹת, לֹא כְּמוֹ עֲבָדִים, תִּלְבִּישׁוּ
אֶת הַיְלָדִים בְּשִׁמְלוֹת פָּאָר הַכִּי
מִפְּאֲרוֹת, אֵל תִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם כְּמוֹ
שְׁפָחוֹת, כְּמוֹ עֲבָדִים נִרְצָעִים,
כְּמוֹ עֲבָדִים בּוֹרְחִים, תִּצְאוּ כְּמוֹ
מַלְכִים, כְּמוֹ נְסִיכִים. הַמִּצְרַיִם
רָאוּ אוֹתָם, הֵם אָמְרוּ: מָה?!
זֶה?! זֶה הָעֲבָדִים שְׁלָנוּ?! כָּלֵם
נְסִיכִים, כָּלֵם מַלְכוֹת, כָּלֵם
נְסִיכוֹת, מֵה קָרָה לָנוּ כָּאֵן?! אֵיךְ
שְׁחַרְרָנוּ אוֹתָם?! בֹּא נַחְזִיר
אוֹתָם! לֹא לְזֶה הַתְּכּוֹנוֹ! [ה'
אָמַר] לְקַחַת שְׁמָלוֹת, [וְעַם יִשְׂרָאֵל
לֹא הִבִּינוּ וְרָצוּ] הָעֵקֶר לְצִאתָם,
שְׁמָלוֹת אוֹ לֹא שְׁמָלוֹת. [אָכַל ה'
אָמַר:] אֶת הַשְׁמָלוֹת הַכִּי יָפוֹת
תִּקְחוּ, תִּלְבִּישׁוּ אֶת הַיְלָדִים —

בֶּן שָׁנָה, וַיָּרוּ לְכָל הַכּוּוּנִים,
 הַעֲרַבִּים יָרוּ — כִּי זֶה יְהוּדִים,
 וְהַחִילִים יָרוּ — כִּי חָשְׁבוּ שֶׁזֶה
 עֲרַבִּים, וּפְתָחוּ לְמַטָּה אֶת הַדֶּלֶת
 [שֶׁל צִיּוֹן רַחַל אֲמָנוּ], לְמַטָּה הָיָה
 דֶּלֶת, וְאַחֲרֵי שְׁבוּעִים רַק גָּלוּ אֶת
 זֶה שְׁשׁוּבוּ בָּנִים [מִסְתַּנְּנִים לְקָבֵר
 רַחֵל], הִנֵּה הוּא נִמְצָא כָּאֵן — מִיָּכָה
 זֹוּנְנָשִׁין.

לפני עֲשָׂרִים שָׁנָה אָמְרוּ: גִּמְרָנוּ,
 מַחְזִירִים אֶת זֶה [— אֶת
 קָבֵר רַחֵל] לְעֲרַבִּים, רוֹצִים
 לְהַחְזִיר אֶת חֲבֵרוֹן לְעֲרַבִּים,
 הֵם הִחְלִיטוּ לְהַחְזִיר אֶת
 חֲבֵרוֹן לְעֲרַבִּים, אֲזִי רָצוּ לְהַחְזִיר
 לְפָנַי 20 שָׁנָה אֶת חֲבֵרוֹן, אֶת
 מַעֲרַת הַמַּכְפֵּלָה, כִּי זֶה שִׁיף
 לְוָאֲקָף, אֲזִי הִחְלִיטוּ שְׂיִבְאוּ
 מֵהָאוּם לְבָדֵק, שְׁבַע יָמִים
 לְרֹאוֹת מִי מִגִּיעַ בְּלִילָה, בְּאוֹתוֹ
 שְׁבוּעָה הִגִּיעוּ שׁוּבוּ בָּנִים כָּל לַיְלָה,
 20 רְכָבִים, אָמַרְתִּי: "כָּלֶם נוֹסְעִים
 עִכְשָׁיו לְחֲבֵרוֹן", 20 רְכָבִים
 הִגִּיעוּ, אוֹלֵי גַם אֶתָּה הִגַּעְתָּ, 20
 רְכָבִים, זֶה הָיָה לְפָנַי 15 שָׁנָה, 20
 רְכָבִים כָּל לַיְלָה, אָנִי רוֹאֶה
 מְכוּנִיּוֹת שֶׁל הָאוּם עוֹמְדוֹת שָׁם,
 לֹא הִבְנֵתִי מָה, הוֹלֵךְ שָׁם
 מִלְחָמָה? חָשְׁבוּ שֶׁהִלְכְּנוּ לְהִרְגַּ

"שְׁמֹלֶת וְשִׁמְתָם עַל בְּנֵיכֶם וְעַל
 בְּנֵיכֶם" (שְׁמוֹת ג, כב), [וְעַם יִשְׂרָאֵל
 חָשְׁבוּ:] מָה אֲכַפֵּת לָךְ הַבַּת שֶׁלָּךְ
 אֵיזָה שְׁמֹלָה הִיא לוֹבֶשֶׁת, הַעֲקֹר
 לְצֵאת כְּבָר, גִּמְרָנוּ. [אֲךָ ה' אָמַר:]
 לֹא, תִּלְבִּישׁוּ אוֹתָם, תּוֹצִיאוּ אֶת
 הָעֵינַיִם לְמִצְרַיִם, שְׂיִרְאוּ אֶת
 הַבְּנוֹת לוֹבֶשֶׁת אֶת הַשְּׁמֹלוֹת הַכִּי
 מִפְּאֲרוֹת, וְהִילָדִים — אֶת
 הַבְּגָדִים הַכִּי מִפְּאֲרִים, וְזֶה מָה
 שֶׁהִבְטַחְתִּי לְאַבוֹת: "בְּרַכְשׁ
 גְּדוֹל" (בְּרֵאשִׁית טו, יד), שֶׁהָאָבוֹת יָבְאוּ
 וַיִּשְׁאָלוּ "אֵיפֹה הִרְכּוּשׁ גְּדוֹל", אֲזִי
 אֶתֶם תִּגִּידוּ לָהֶם: הִנֵּה, יִצְאָנוּ
 "בְּרַכּוּשׁ גְּדוֹל". אֲזִי "וְהָ הַלֵּךְ
 לְפָנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנַחְתָּם
 הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ" — עַם
 "עַמּוּד אֵשׁ לַיְלָה" הוּא הוֹלֵךְ
 אֶתֶם, עַמּוּד אֵשׁ, לֹא צָרִיךְ חֲשֵׁמֶל,
 הֵיוּ מְדַלִּיקִים בְּצִפּוֹת וְהוֹלְכִים
 בְּרַגְלָה, זֶה שְׁעֵתִים בְּרַגְלָה [אוֹלֵי
 לְמִירוֹן], כָּלֶם הִלְכוּ בְּרַגְלָה. לְקָבֵר
 רַחֵל הִלְכוּ בְּרַגְלָה...

למה נוֹסְעִים הַיּוֹם לְקָבֵר רַחֵל?
 כִּי שׁוּבוּ בָּנִים הִלְכוּ בְּתוֹךְ
 הַכְּדוּרִים, שְׁבוּעִים הִלְכוּ בְּתוֹךְ
 הַכְּדוּרִים, לְקַחוּ אֶת בֶּן שָׁשׁוֹן עַל
 הַכְּתָפִים, נִחְמָן פּוֹקֵס לְקַח אֶת
 נַפְתָּלִי עַל הַכְּתָפִים, הוּא הָיָה יָלֵד

בשערי צדק? אתה לא יודע... אז הם חוזרים לצמת גילה, אז אודי אומרת לנתן: בא נקפץ קצת לקבר רחל, אנחנו כבר בצמת גילה. הוא אומר: תתקשרי רגע לצביה, תבררי אולי זה כבר סגור. צביה אמרה: "זה סגור". שלש שעות לפני הדלקת נרות סוגרים את קבר רחל, אין, סגור הרמטי, חילים, מחסומים, הכל. אודי אומרת: אותי לא מעניין, אני רוצה להיות בקבר רחל, רחל זה אמא שלי, אסור לי לראות את האמא? הם יגידו לי אם לראות את האמא?! אני רוצה ליסע למאמע רוחל, למאמע רוחל, מה הפרוש שסגור? הציונים לא מרשים, לא נותנים? סגרו את קבר רחל? מה להם ולאמא הזאת, שיעופו מפה. טוב, היא אומרת: אנחנו נוסעים, אותי לא מעניין. אבל הדרך עם מחסומים, הכל סגור...

הם רק עוברים את הצמת של גילה, עומד אחד מתנחל עם כפה סרוגה, עוצר אותם, רוצה טרמפ. [הם שואלים אותו:] לאן אתה צריך? הוא אומר: פתחנו ישיבה חדשה בבית לחם,

את הערביים בטח? מה לנו ולערביים, אנחנו באים להתפלל... עומדות מכוניות של האו"ם, איזה 3 — 4 מכוניות, UN. אתה רואה UN, ואנחנו מגיעים 20 רכבים, אנחנו מגיעים כל לילה, מגיעים עם יוסף אסולין, ובסוף התברר שבאותו שבוע רצו לסגר את מערת המכפלה, החליטו כבר לסגר, יש אונסק"ו וככה, וזה שיף רק לערביים. אז אמרו: "נראה מי מגיע", אז באו לראות, והגיעו שובו בנים כל לילה, הגיעו 20 רכבים — מאה איש, כל רכב חמש חבר'ה, גם אתה אולי נסעת, אז, זה היה שבוע שלם — ממוצאי שבת עד ששי...

עד שיהושע בר רובינשטיין אמר שהוא רוצה לסוע לקבר רחל, [נכדתו] ילדה בקסרי, כי הדפק ירד, הדפק ירד, אמרו: עוד שעה לילד כבר נגמר הדפק, לא היה מי שיחדש את הדפק, לא היה נדב ואביהוא שם שיחדשו את הדפק, אמרו "אין דפק", זה היה יום ששי הם חוזרים מעין כרם אז חזרו דרך צמת גילה, היא היתה בעין כרם היא היתה או

קָבֵר רַחֵל? ! מַה זֶה? ! זֶה אִמָּא
שְׁלִי! אִז מַה הַפְּרוּשׁ 'לְסַגֵּר אֶת
קָבֵר רַחֵל? !..."

אז עֲכָשָׁיו מְדַבְּרִים עַל הַמָּן
שֶׁהָיָה לוֹ "וְרֹב בְּנָיו" — זֶה
208, הַגְּמָרָא אוֹמֵרֶת: שְׁבַעִים,
אֶחָד אוֹמֵר שְׁבַעִים, אֶחָד אוֹמֵר
מֵאָתַים וּשְׁמוֹנֶה. אִז מַה הוּא
צָרִיךְ לְסַפֵּר לָהֶם כַּמָּה בְּנִים יֵשׁ
לוֹ? אֵלֶּא הוּא רוֹצֵה לְהַגִּיד לָהֶם
שֶׁלֹּאן שְׁמֵרְדֵי יִבְרַח — אֲנִי
אֶתְפֹּס אוֹתוֹ, אִיפֹה שְׁמֵרְדֵי יִבְרַח
— אֲנִי תוֹפֵס אוֹתוֹ, לְאִיפֹה
שֶׁהוּא... אֵינן לֹאן לְבָרַח, כָּל
הַיְלָדִים שְׁלִי רֵאשֵׁי מְמַשְׁלוֹת,
פוֹטִין שְׁלִי, בִּידָן שְׁלִי, טְרַאמְפֵּ
שְׁלִי, אֵיזָה רֵאשׁ מְמַשְׁלָה שֶׁיְהִיָּה
זֶה הַכֹּל הַיְלָדִים שְׁלִי, אֲנִי
הַשְּׂרָצָתִי... זֶה שְׂרָצִים כְּמוֹכֵן,
הַמָּן הוּא הַשְּׂרָץ הַכִּי גְדוֹל, אֲנִי
הַשְּׂרָצָתִי מֵאָתַים וּשְׁמוֹנֶה
שְׂרָצִים, כָּלֶם רֵאשֵׁי מְמַשְׁלוֹת,
כָּלֶם... וְהֵיטֵלָר גַּם הַבֵּן שְׁלִי, כָּלֶם
הַבְּנִים שְׁלִי. אֵינן לֹאן לְבָרַח. אִז
לְכֵן הוּא מְסַפֵּר לָהֶם כַּמָּה בְּנִים,
זֶה אוֹמֵר הַבֵּן אִישׁ חֵי, הוּא
אוֹמֵר: מַה פְּתָאם הוּא מְסַפֵּר לָהֶם
כַּמָּה בְּנִים יֵשׁ לוֹ? אֶת מִי זֶה
מְעַנֵּין? מַה, הוּא צָרִיךְ לְסַפֵּר

יֵשׁ יְשִׁיבַת "בֵּית לָחֶם" — צָרִיכִים
לְדַעַת אֶת זֶה, מִי שְׂרוּצָה לְהֵרֵשׁ
יִכּוֹל לְהֵרֵשׁ, פְּרָצְנוּ לְתוֹךְ בְּנֵין,
בְּנֵין רֵיק מִיָּד אַחֲרֵי קָבֵר רַחֵל, יֵשׁ
שָׁמָּה, וּפְתַחְנוּ שָׁמָּה יְשִׁיבָה,
הַגִּיעוּ לְשֵׁם 12 מְשֻׁפְּחוֹת עִם
הַיְלָדִים, עִם הַנָּשִׁים וְהַיְלָדִים,
פְּלָשׁוּ לְשֵׁם, וְקוֹרְאִים לְזֶה
"יְשִׁיבַת בֵּית לָחֶם", וְזֶה יֵשֶׁר
אַחֲרֵי קָבֵר רַחֵל, אֶפְשֶׁר לְלַכֵּת
מִשָּׁם בְּרַגְלֵי.

טוב, עֲכָשָׁיו יֵשׁ מְחֻסָּמִים
בְּדַרְךְ, וְקָבֵר רַחֵל סְגוּר,
אִז רַק הַמִּתְנַחֵל הַזֶּה שֶׁהוּא נוֹסֵעַ
לְבֵית שְׁלוֹ, לְיְשִׁיבָה שְׁלוֹ — לְבֵית
שְׁלוֹ [פְּתַחוּ לוֹ אֶת הַמְּחֻסָּם לְקָבֵר
רַחֵל, וְכִיּוֹן שֶׁהֵם נִסְעוּ עִמּוֹ פְּתַחוּ
לְכוּלָם], אִז פְּתַחוּ אֶת כָּל
הַמְּחֻסָּמִים וְהֵם נִכְנְסוּ לְקָבֵר רַחֵל
וְהֵם הִתְפַּלְלוּ שֵׁם מְנַחֵה וְשְׁלֵשׁ
תְּקוּנֵי הַכְּלָלִי, פְּתָאם מְגִיעוֹת
חִילוֹת וְחִילִים וְצוּעֵקִים: אֵיךְ
הַגַּעְתֶּם לָפֶה, פֹּה סְגוּר הַכֹּל.

אז אִם אָדָם מְחַלֵּיט "אוֹתִי לֹא
מְעַנֵּין כְּלוּם, אֲנִי נוֹסֵעַ —
כְּמוֹ כָּלֶם בֵּן יְפִנָּה, אֲנִי הוֹלֵךְ
לְחִבְרוֹן, אֲנִי הוֹלֵךְ לְקָבֵר רַחֵל,
מַה הַפְּרוּשׁ 'סְגוּר'?! , מִי סְגוּר?!
מַה, הַצִּיּוֹנִים יִכּוֹלִים לְסַגֵּר אֶת

הָמָן לְמָדוּ תוֹרָה בְּבִנְי בָּרֶק,“
עֲכָשׂוּ הֵיִינוּ בְּבִנְי בָּרֶק, בְּקִרְנוּ
אוֹתָם, עָשִׂינוּ הַלוּלָא שָׁם...

אז לְכֵן אִמְרָתִי שְׁפָלָם נִסְעוּ
לַהֲלוּלָא בְּבִנְי בָּרֶק, מָה עָשׂוּ
לִיל הַסֵּדֶר בְּבִנְי בָּרֶק? שְׂיִלְכוּ
לַהֲלוּלָא בְּלוּד, אַחְרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
לְלוּד, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר גַּר בְּלוּד. הוּא
הָיָה נוֹסֵעַ לְאוּמָן כָּל רֹאשׁ חֹדֶשׁ
— רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגְּדוֹל, לְכֵן הוּא
הָיָה גַר בְּלוּד. לָמָּה הוּא הָיָה גַר
בְּלוּד? מָה הוּא עוֹשֶׂה בְּלוּד?
אַחְרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְלוּד, כְּתוּב
בְּגִמְרָא לֵב ע"ב בְּסִנְהֶדְרִין "אַחְרֵי
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְלוּד". אִז לָמָּה
הוֹלְכִים לְרַבִּי עֲקִיבָא [שְׁמוּשָׁבוּ
הָיָה בְּבִנְי בָּרֶק] הָרִי הוּא רַק תְּלִמִיד
[שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגְּדוֹל], הוּא גַר
צָדֵק — בֶּן גָּרִים? אֵלָּא, זֶה הָיָה
הַלוּלָא שֶׁל הָמָן [שֶׁר' עֲקִיבָא הִיא
מְבַנֵּי בְּנִי].

וְרַבִּי עֲקִיבָא הָיָה דוֹרֵשׁ עַל כָּל
תַּג וְתַג תְּלֵי תְלִים שֶׁל
הַלְכוּת, כְּלוּמַר רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר:
עָשׂוּ בְּמִצְרַיִם וַחֲמָשִׁים עַל הַיָּם
— זֶה שְׂשִׁים. בָּא רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר: אַרְבָּעִים בְּמִצְרַיִם וּמֵאֵתִים
עַל הַיָּם — מֵאֵתִים אַרְבָּעִים, [יַחַד
זֶה] שְׁלֹשׁ מֵאוֹת. בָּא רַבִּי עֲקִיבָא

שֵׁישׁ לוֹ בָּנִים שְׂרָצִים? מָה?
שֶׁהוּא מְשַׁרְיץ יְלָדִים כְּמוֹ עֲקָרָב?
אֵלָּא, הוּא רוֹצֵה לְהַגִּיד לָהֶם
שְׁמֵרְדֵכִי לֹא יִכּוֹל לְבָרַח, אִפְלוּ
אִם יֵשׁ עוֹד 11 חֹדֶשׁ אֲנִי לֹא
מִפְחַד מְזָה, לְאֵן שְׂיִבְרַחוּ — אֲנִי
אֶתְפֹּס אוֹתָם, אִז הוּא הָיָה שׁוֹלֵט
עַל כָּל הָעוֹלָם. אִז כְּתוּב "וְרַב
בְּנִי".

אז כָּל זֶה אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים כְּאֵן
שְׁחִנְהָ מִתְפַּלְלֵת "שְׁבָעִים
בְּלַחֵם נִשְׁכְּרוּ", אִז אוֹמֵרֵת
הַגְּמְרָא: "שְׁבָעִים בְּנֵי הָמָן". וּלְפִי
רַב נַחְמָן הָיָה לוֹ 208, שְׁבָעִים זֶה
גַּם מְסַפֵּיק... וְהֵם, כְּלָם עָשׂוּ
תְּשׁוּבָה, הַשְׁבָּעִים הָאֵלֶּה עָשׂוּ
תְּשׁוּבָה, אֶת הָעֵשָׂר תְּלוּ
וְהַשְׁבָּעִים הָאֵלֶּה עָשׂוּ תְּשׁוּבָה,
נִשְׁקוּ אֶת הַרְגָלִים שֶׁל מְרֹדְכִי,
כְּתוּב בְּתַרְגוּם שְׁנֵי (עַל הַפְּסוּק):
"וּמְרֹדְכִי יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ
בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וַחֲוִיר
וְעִטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה" (אֲסִתֵּר ח, טו) —
שְׁכַל הַבָּנִים שֶׁל הָמָן בָּאוּ לְבַקֵּשׁ
[סְלִיחָה] מִמְרֹדְכִי, נִשְׁקוּ לוֹ אֶת
הַרְגָלִים, אָמְרוּ: הָיָה לָנוּ אָבָא
טַפֵּשׁ, אָבָא רִשָּׁע, אֵתָּה צְדִיק,
אֵתָּה חָכֵם, מֵהַיּוֹם... כְּלָם
הַתְּגִירוּ, וְלָכֵן זֶה "מְבַנֵּי בְּנִי שֶׁל

וְאָמַר: מֵאֵתִים חֲמִשִּׁים עַל הַיָּם וְחֲמִשִּׁים בְּמִצְרַיִם. אִזְ לֶכֶן, כִּי רַבִּי עֲקִיבָא הָיָה דוֹרֵשׁ עַל כָּל תַּג וְתַג. לֶכֶן כָּתוּב עֶשׂוֹר "צִפְרֻדְעִים", כָּתוּב עֶשׂוֹר פְּעָמִים "הַצִּפְרֻדְעִים" — לְהֵרְאוֹת שֶׁהָיָה עֶשׂוֹר סוּגֵי צִפְרֻדְעִים, וְעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע סוּגֵי כְּנִיָּם, וְכָל הָעֲרוּב, כָּל סוּגֵי הַחַיּוֹת בְּעוֹלָם הָיָה שָׁם, וְאַחֲרֵי זֶה נִהְיָה חֹשֶׁךְ, וְאַחֲרֵי זֶה מִכַּת בְּכוֹרוֹת.

ה' יָכַל לְהֵבִיא אֶת מִכַּת בְּכוֹרוֹת בְּהַתְחַלָּה וְהוּא (פְּרָעָה) הָיָה מְשַׁלַּח אוֹתָם, ה' אָמַר: לֹא, "אֲשֶׁר הִתְעַלְלֵתִי בְּמִצְרַיִם" (שְׁמוֹת י, ב), ה' רָצָה שִׁיְהִיָּה סְפוּרִים עַד הַבֶּקֶר.

כָּל הַלַּיִל הִסְדֹּר לְשַׁבַּת עִם הַיְלָדִים וְלִסְפֹּר לָהֶם אֶת הַסְּפוּרִים; אֵיךְ הָיָה הָעֲרוּב, אֵיךְ הָיָה הַכְּנִיָּם, אֵיךְ הָיָה הַצִּפְרֻדְעִים — שְׁוֹכְנֵסוּ לָהֶם לְתוֹךְ הַבֶּטֶן, הֵם בָּלְעוּ אֶת הַצִּפְרֻדְעִים, הַצִּפְרֻדְעִים קָפְצוּ לְתוֹךְ הַפֶּה, בְּתוֹךְ הָאֶכָּל

הָיָה צִפְרֻדְעִים וְהֵם בָּלְעוּ אֶת הַצִּפְרֻדְעִים — "אֲשֶׁר בְּקִרְפָּה, וּבִכָּה וּבְעַמְּךָ וּבְכָל עֲבָדֶיךָ", "בְּכָה" — יְהִיָּה לָךְ צִפְרֻדְעִים בָּךְ, בְּתוֹכְךָ, הַצִּפְרֻדְעִים קָרְרוּ מִתּוֹךְ הַבֶּטֶן, שְׁמַעוּ אֶת הַקְּרֻקוּרִים שֶׁל הַצִּפְרֻדְעִים. וּפְרָעָה זָכָה מֵה שְׂאֵף אַחַד לֹא זָכָה, וְלֶכֶן הוּא נִתֵּן לָנוּ גַם שְׁמוֹנֵת יָמֵי סְכוּת וְגַם שְׁבַעַת יָמֵי פֶסַח, אֲבָל הֶמֶן אָמַר: אֲנִי לֹא כְּמוֹ פְּרָעָה וְאֲנִי לֹא כְּמוֹ אֲנֹטִיּוֹכוֹס, אֲנִי לֹא אֶעֱשֶׂה לָהֶם לֹא חֲנֻכָּה אֲנִי אֶעֱשֶׂה לָהֶם וְלֹא פֶסַח, אֲנִי אֶתֵּן לָהֶם רַק יוֹם אַחַד. הֶמֶן יָדַע שֶׁזֶה הַכָּל מִתְּהַפֵּף, וְאָמַר: אֲנִי אֶתֵּן רַק יוֹם אַחַד.

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר בְּמִלּוֹחַ מִלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ אַחֲרֵי־מוֹת — קְדוּשִׁים תִּשְׁפֹּג

נִקְרָא מִחַי מוֹהֲרֵי⁹. עֲנֵה

מִרְאֵי מִקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

הַכָּל עַל יָדֵי [וְאָמַר שְׁעִנָּן זֶה הוּא סוּד מְסוּדוֹת נִסְתָּרִים שְׁלוֹ]:
אֲמַנָּם לֹא בָּאָר רַבְּנוּ וְזָרוּנוּ לְבָרְכָה מֵה שְׁיִכּוֹת עֲנָנוּ זֶה הַנַּ"ל לְאוּמִיּוֹן דְּיִקְוָא. אִךְ כְּפִי הַמְּבַאֵר לְעֵיל מַעֲט מוֹעֵר מֵה שְׂרַמּוֹ לָנוּ קִצַּת מַעֲנָנוּ יִשְׁיבְתוּ בְּאוּמִיּוֹן כִּי יֵשׁ שָׁם קְדֻשַׁת הַשָּׁם

⁹ חיי מוהר"ן - אות ה
עֲנֵה וְאָמַר, זֶה וְיָמֵן רַב שֵׁיִשׁ לִי חֶלֶק בְּתַפְלוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי הִלֵּא רְאוּי לָהֶם לְהַצְדִּיקִים לְהִסְתַּכַּל בְּעֶצְמוֹן מִי הוּא זֶה שְׁמֵתִפְלֵל וְעִם מִי מִתְּפַלְלִין הִלֵּא גַם כָּל הַתְּנוּעוֹת שְׁעוֹשָׂה מִי שְׁעוֹשָׂה אֵיזָה תְּנוּעָה בְּעִלְמָא בְּתַפְלָה, וְאַפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל

אז הַרְבֵּה גְלָה לָנוּ: שְׁכַל
הַתְּפִלוֹת בְּעוֹלָם — זֶה הוּא
מִתְּפַלֵּל, כָּלֵם, וְכָל הַצְּדִיקִים
צְרִיכִים לְהִבִּין שֶׁהֵם בְּכַחוֹת
עֲצָמָם לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְהַתְּפַלֵּל
אַף פְּעַם. הֲלֹא גַם כָּל הַתְּנוּעוֹת
שֶׁעוֹשֶׂה מִי שֶׁעוֹשֶׂה אֵיזָה תְּנוּעָה
בְּעֵלְמָא זֶה מִמֶּנּוּ, עוֹשִׂים אֵיזָה
תְּנוּעָה בַתְּפִלָּה, פְּתָאם
מִתְּלַהֲבִים, פְּתָאם מִתְּרַגְּשִׁים,
פְּתָאם מִתְּעוֹרְרִים — זֶה הַרְבֵּה
עוֹשֶׂה אֶת הַתְּנוּעָה! הַרְבֵּה
אוֹמֵר: זֶה כָּל תְּנוּעָה שֶׁאַתָּם
עוֹשִׂים בַתְּפִלָּה — זֶה אֲנִי עוֹשֶׂה
אֶת זֶה! זֶה לֹא סֵתָם "בָּא לָכֶם"
הַתְּנוּעָה, זֶה אֲנִי עוֹשֶׂה! אֲנִי
מִתְּעַבֵּר בָּכֶם! אַתָּם עֲשִׂיתֶם אֵיזָה
מִצְוָה, שֶׁמֵרְתֶם אֶת הָעֵינַיִם, אֲזִי
אֲנִי מִתְּעַבֵּר בָּכֶם. וְהִכַּל, כָּל
הַתְּנוּעוֹת שֶׁאַתָּם עוֹשִׂים, וְאִפְלוּ
הַהֲכִי פּוֹשְׁעִים שֶׁמִתְּפַלְּלִים,
מִתְּפַלְּלִים, יֵשׁ יוֹם זְכוּרֹן
מִתְּפַלְּלִים, אֲנָשִׁים נִהְרָגוּ עַל
קְדוּשַׁת ה', וְאִפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל

וְאָמַר: כָּל הַתְּפִלוֹת
שֶׁמִתְּפַלְּלִין זֶה אֲנִי מִתְּפַלֵּל, אָדָם
צָרִיךְ לְדַעַת שְׁכַל הַתְּפִלוֹת שֶׁהוּא
מִתְּפַלֵּל זֶה הַרְבֵּה מִתְּפַלֵּל, כִּי
הַצְּדִיקִים צְרִיכִים לְהִבִּין שֶׁהֵם
לְכַד לֹא יְכוּלִים לְהַתְּפַלֵּל, אִפְלוּ
שֶׁהֵם מִתְּפַלְּלִים בְּכוֹנָה, בְּצַעֲקוֹת,
הַרְבֵּה מִתְּעַבֵּר בָּהֶם. הַרְבֵּה
אוֹמֵר: אֲנִי מִתְּעַבֵּר בְּכֵלֶם, כָּל מִי
שֶׁמִתְּפַלֵּל — זֶה אֲנִי מִתְּפַלֵּל
בְּתוֹכוֹ. אָדָם צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל 24
שָׁעוֹת. תִּדְעוּ שֶׁאֲנִי מִתְּפַלֵּל
מִתּוֹכְכֶם, כָּל תְּפִלָּה שֶׁאַתָּם
מִתְּפַלְּלִים — זֶה אֲנִי מִתְּפַלֵּל
מִתּוֹכְכֶם.

אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַרְבֵּה
מִתְּעַבֵּר בּוֹ, זֶה בְּכָל
יְהוּדֵי וִיהוּדֵי, וְגַם בְּגוֹיִם. כָּל
תְּפִלָּה שֶׁמִתְּקַבֵּלֶת — כִּי הַרְבֵּה
הַתְּעַבֵּר בּוֹ. הוּא עֹשֶׂה אֵיזָה
מִצְוָה, אֵיזָה דְבַר טוֹב, אֲזִי הַרְבֵּה
מִתְּעַבֵּר בּוֹ, וְהוּא כִכָּה הַתְּפִלָּה
מִתְּקַבֵּלֶת.

❁ מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה וְסוּד הַנְּהַגוּתָיו אֲשֶׁר פָּעַל וְעֹשֶׂה
בְּזֶה הָעוֹלָם דְּבָרִים נִפְלְאִים וּמְקַסִּים מִבְּנֵי אָדָם
וְנִעְלָמִים מִדַּעַת אֲנוּשֵׁי מְאֹד, וְהִכַּל לְמַעַן שְׂמוֹ
הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ יִתְבָּרַךְ. וְאָמַר אֲזִי אֲשֶׁרִיכֶם
שֵׁשׁ לָכֶם רַב כּוֹה אֲנִי מְקַנְא אֶתְכֶם. עֲלֶשׁוּ כְּבֹר
קִשָּׁה מְאֹד שִׁיתְקַרֵּב עוֹד אֶחָד:

מִנְפְּשוֹת רַבּוֹת שֶׁנִּהְרָגוּ שָׁם, עַל פִּי זֶה יְכוּלִין
לְהִבִּין מַעַט מוֹעֵד קִצַּת עֵינָיו הַנִּל, כִּי הִרִיגַת
יִשְׂרָאֵל חֵס וְשָׁלוֹם זֶה בְּעֲצָמוֹ בַחֲיִית תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה
אֲבִי קִדְּשׁ וְכו'. אֲבָל עֵדוֹן הַדְּבָרִים סְתוּמִים
וְחֻתְמוּמִים מְאֹד וְאִין אֲתֵנוּ יוֹדַע עַד מָה, אֲשֶׁרִי
הַזְּכוּה לְהַשִּׁיג בְּאַחֲרִית הַיָּמִים מַעֲלַת גְּדֻלַּת רַבּוֹנוּ

גֶּאֱנֶטֶע, גֶּאֱנֶטֶע. אַחֲרֵי זֶה הָיָה פֶּטְרוֹלָה (פֶּטְלִיורָה), אַחֲרֵי זֶה הָיָה פֶּטְרוֹלָה, זֶה הָיָה ב־1920 — תר"פ, הָיָה פֶּטְרוֹלָה, וְהוּא הוֹצִיאָו אוֹתוֹ לְהַרְג בְּפָרִיז, שֶׁהוּא הָרַג אֵיזָה מֵאָה אֶלֶף יְהוּדִים, זֶה הָיָה בְּתַר"פ — 1920.

אז כָּל רִגְע — אוֹמֵר הַזֶּה בְּבִקְלָה — צָרִיכִים לִהְיוֹת קְשׁוּרִים לְאֵלָה שְׁמַתוֹ עַל קְדוּשַׁת ה', כָּל הַתְּפִלוֹת עוֹלוֹת רַק עַל יְדֵי מִי שְׁמַת עַל קְדוּשַׁת ה', וְהֵם מַעֲלִים אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת.

וְהַבֵּל זֶה רַבְּנֵי עוֹשֶׂה, וְלִכְּנֵי הַרְבֵּה אָמַר: אֲנִי בְּאֵתִי לְאוֹמֵן לְגוֹר בְּאוֹמֵן, כִּי שָׁם נִהְרָגוּ

שְׁמַתְעוֹרְרִין לְתַפְלָה — הַכֹּל עַל יְדֵי!

כָּל מֶה שְׁנַעֲשֶׂה בְּעוֹלָם, זֶה הַכֹּל רַבְּנֵי עוֹשֶׂה! כָּל תְּנוּעָה, כָּל צַעַד. [וְאָמַר, שְׁעֵנִין] זֶה הוּא סוֹד מִסּוּדוֹת נִסְתָּרִים שְׁלוֹ.

אז בְּעֵזְרַת ה', צָרִיכִים לְדַעַת שְׁעֵכְשֵׁי זֶה הָיָה יוֹם הַזְּכָרוֹן. לְמַעֲשֶׂה, כָּל יוֹם זֶה יוֹם הַזְּכָרוֹן, כָּל יוֹם, כָּל יוֹם צָרִיכִים לְזַכֵּר אֶת הַנְּפִשׁוֹת שְׁנִהְרָגוּ עַל קְדוּשַׁת ה', שְׁנִהְרָגוּ שְׁלֹשִׁים אֶלֶף בְּאוֹמֵן (שְׁעֵנִין זֶה קְשׁוּר לַעֲנִין הַרְאִשׁוֹן שֶׁהַזְּכִיר, כְּמוֹבֵא בְּחֵי מוֹהֲר"ן רֵאָה הַעֲרָה), נִהְרָגוּ שְׁלֹשִׁים אֶלֶף עַל יְדֵי הַנְּאֻצִים וְגַם שְׁלֹשִׁים אֶלֶף עַל יְדֵי

הַזֹּכֶה לְהַשִּׁיג בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים — שְׁמִישָׁהוּ יָדַע שֶׁכָּל מֵה שֶׁנַּעֲשָׂה בְּעוֹלָם; הַתְּפִלוֹת, וְהַתְּנוּעוֹת בַּתְּפִלוֹת, הַכֹּל זֶה בָּא מִרְבֵּנוּ, אֲשֶׁר פָּעַל וַעֲשָׂה בְּזֶה הָעוֹלָם — שֶׁהֲרַבָּה מִתְעַבֵּר בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, כָּל מִי שֶׁכָּכֵה עוֹשֶׂה רַק אֵיזָה תְּנוּעָה, בְּרַכַּת הַמְּזוֹן, וּבִשְׂמוֹנֵה עֲשָׂרָה, בְּסִפִּירַת הָעֵמֶר — זֶה הַכֹּל רִבְנוּ עוֹשֶׂה. כָּל הַשִּׁירִים שֶׁל סִפִּירַת הָעֵמֶר — זֶה רִבְנוּ מִתְעַבֵּר בָּנוּ.

וְרִבְנוּ אָמַר: אֲנִי רוֹצֵה שֶׁתִּדְעוּ שֶׁאֲנִי מִתְעַבֵּר בְּכֶם. כָּל הַשִּׁירִים וְהַזְמִירוֹת, וְעַל יָדֵי — (הַשִּׁירִים וְהַזְמִירוֹת) זֶה יִהְיֶה לִידוֹת קְלוֹת, וְכָל אֲשֶׁה תִּפְקֹד, אֲשֶׁר פָּעַל וַעֲשָׂה בְּזֶה הָעוֹלָם — מֵה שֶׁהֲרַבָּה עוֹשֶׂה כָּל שְׁנֵי דְבָרִים מְכֻסִּים מִבְּנֵי אָדָם, הָעֲבוּדָה שֶׁהֲרַבָּה מִתְעַבֵּר בָּנוּ בְּכָל שְׁנֵי וּבְכָל תְּנוּעָה וּבְכָל מַחֲשָׁבָה וּבְכָל שִׁיר וּבְכָל נִגוּן — זֶה הַכֹּל נַעֲלָם מִדַּעַת הָאָנוּשִׁי, אֵין שׁוֹם דַּעַת אָנוּשִׁי שֶׁיִּכְוֹלָה לְקַלֵּט אֶת זֶה שֶׁרִבְנוּ מִתְעַבֵּר בְּכָל דְּבָר, בְּכָל צְדִיק, וְאֶפְלוּ בְּגוֹי שֶׁהוּא מִתְפַּלֵּל וְהַתְּפִלָּה שֶׁלוֹ הַתְּקַבְּלָה — אִזּוֹ הַרַבָּה הַתְּעַבֵּר בּוֹ. וְזֶה דְבָרִים

שְׁלֵשִׁים אֶלֶף אִישׁ. הַנֶּאֱצִים הָרְגוּ עוֹד שְׁלֵשִׁים אֶלֶף בְּיוֹם אֶחָד.

וְכָל הַהֲרִיגוֹת, כִּי כָּל הַתְּפִלוֹת זֶה רַק עַל יָדֵי אֱלֹהֵי שְׁמֵתוֹ עַל קְדוּשַׁת ה', וְלִכֵּן "יוֹם הַזְּכוּרֹן" זֶה יוֹם מְאֹד חָשׁוּב, שְׂאֵז זֹכְרִים אֶת כָּל אֱלֹהֵי שְׁנֵהֲרָגוּ עַל קְדוּשַׁת ה' — 6 מְלִיּוֹן שְׁנֵה 9 מְלִיּוֹן, כִּי כָּל הַהֲרִיגוֹת חֹס וְשָׁלוֹם כָּל הַהֲרִיגוֹת זֶה הַתְּקוּנִים הַכִּי גְדוֹלִים שֶׁיִּכְוֹלִים לִהְיוֹת.

וְאֵף אֶחָד לֹא מִבֵּין מֵה שֶׁהֲרַבָּה אָמַר, אֲבָל הַרַבָּה הַתְּכוּן לְשׂוֹאָה, שֶׁיִּהְיֶה עֲכָשׂוֹ כְּזֶה שׂוֹאָה שְׁיִמּוֹתוֹ שֶׁשׁ מְלִיּוֹן. וְעַל יָדֵי כָּל הַקְּדוּשִׁים אִזּוֹ הַתְּפִלוֹת עוֹלוֹת. וְלִכֵּן אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים כְּאֵן בְּאַרְץ [בְּזִכּוֹת כָּל אֱלֹהֵי שְׁנֵהֲרָגוּ עַל קְדוּשַׁת ה'], לְמִרּוֹת שֶׁיֵּשׁ כְּאֵן מֵאָה מְלִיּוֹן עַרְבֵיִים שְׂרוּצִים לְהַשְׁמִיד אוֹתָנוּ, וְעוֹד שְׁנֵי מְלִיאָרְד עַרְבֵיִים, וְעוֹד שְׁנֵי מְלִיאָרְד נוֹצְרִים. כִּי כָּל הַ"מְפִלְגָּה הַדְּמוֹקְרַטִית" [בְּאֵרָה"ב] זֶה אֲנִי שְׁמִיִּים.

"אֲבָל" עֲדִין הַדְּבָרִים סְתוּמִים וְחִתּוּמִים מְאֹד מְאֹד, וְאֵין אֲתָנוּ יוֹדַע עַד מֵה. אֲשֶׁרִי

התפלות שבעולם, והנגונים
שבעולם, הכל זה ממנו!

והרבה אומר שהוא מקנא בנו,
הוא פשוט מקנא. רבנו

אמר: אני מקנא בכם שיש לכם
כזה רב, שאתם זכייתם לכהן
רב שהוא מתעבר בכל ברואי
העולם, והוא מעלה את כל
התפלות, ועל ידו נזכה לגאולה.
השלמה במהרה בימינו אמן.

שהם נעלמים בתכלית העולם,
אף אחד לא מבין מי זה רבנו, מה
רבנו עשה. ה"בראשית" –
ה"ראש בית", זה הכל רבנו!

כי זה דברים נעלמים מדעת
אנושי מאד מאד, כי הרבה
– כל תנועה שלו היתה למען
כבוד ה' יתברך, הוא לא עשה
תנועה אחת בשביל עצמו. והכל
למען שמו הגדול. ולכן הרבה
זכה שכל התנועות שבעולם, וכל

והתקדשתם

כל החתונה – להביא את מלך המשיח

חוטא בברית, חוטא עם אשה אי
אפשר לכפר על זה, ושום דבר לא
יעזור, לכן יש לנו את רבנו וצריכים
לנסע לאומן, [ושם הכל מתכפר בתנאי
שלא יהיה אחטא ואשוב].

פה הוא מסביר למה לא כתוב בת
בתו, למה לא כתוב בתו? כי זה
הכי חמור בעולם וזה כל כך חמור
שאין לזה שום כפרה, בלי הצדיק,
בלי אומן – אין לזה שום כפרה, אם

"ובאלה לא היה איש מפקודי
משה ואהרן הכהן אשר פקדו את
בני ישראל במדבר סיני" (במדבר כו,
טו), אז כתוב שלא כתוב בת בתו
לא כתוב, למה לא כתוב? כי אין
לזה כפרה, אם אדם פותח עינים
אין לזה כפרה, כל פתיחת עין אין
לזה כפרה, אי אפשר לכפר על זה,
אומר הפרי מגדים אי אפשר לכפר
על זה ולכן לא כתוב, פרי מגדים
אומר אי אפשר לכפר, אם אדם

אָדָם חָטָא עִם אֱשֶׁה אֵין לְזֶה כְּפָרָה, אֵי אֲפֹשֶׁר לְכַפֵּר עַל זֶה, לְכֵן זֶה דְבַר שְׂלָא כְּתוּב בַּתּוֹרָה, כִּי אֵין לְזֶה כְּפָרָה, כְּמוֹ אָדָם רוֹצֵחַ בְּמִזִּיד אֵין לְזֶה כְּפָרָה, אִם אָדָם רָצַח בֶּן אָדָם אֵין לְזֶה כְּפָרָה, אָדָם רָצַח בְּטֻעוֹת... לֹא מְשֻׁנָּה, הוּא רָצַח בֶּן אָדָם! דְּמוֹ וְדָם זִרְעוּתוֹ צוֹעֲקִים בְּאֲדָמָה, כָּל הַשִּׁישִׁים רְבוּא וְכָל הַשׁוֹאָה צוֹעֲקִים בְּאֲדָמָה, אִם אָדָם רָצַח בֶּן אָדָם דְּמוֹ וְדָם זִרְעוּתוֹ צוֹעֲקִים בְּאֲדָמָה.

אָדָם צָרִיף לְהִבְיָא שְׁשִׁים רְבוּא, כָּל

אָחַד חַיִּב לְהִבְיָא שְׁשִׁים רְבוּא, שְׂאָדָם מִתְחַתֵּן הוּא צָרִיף לְהַגִּיד לְכָלָה בְּחֵדֵר הַיְחוד בְּאִנּוּ לְעוֹלָם לְהִבְיָא שְׁשִׁים רְבוּא, כִּי הַיְחוד זֶה לֹא בְּשָׁבִיל תְּאֵנָה, הָאֱשֶׁה זֶה לֹא תְּאֵנָה, אָדָם טוֹעָה וְלְכֵן זֶה כָּל הַגְּרוּשִׁין, הַיּוֹם חֲמִשִּׁים אַחוז מִתְגַּרְשִׁים כִּי אִם מִתְחַתְּנִים בְּשָׁבִיל הַתְּאֵנָה זֶה לֹא מִחֲזִיק מַעֲמָד, צָרִיכִים לְהִסְבִּיר לְאֱשֶׁה בְּחֵדֵר יְחוד שְׂזֵה לֹא בְּשָׁבִיל הַתְּאֵנָה, זֶה רַק בְּשָׁבִיל לְהִבְיָא אֵת נִשְׁמַת מְשִׁיחַ כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת אֶרֶץ חַיִּים שְׁבַת¹⁰ הוּא אוֹמֵר שְׁכָל

מראי מקומות והערות

¹⁰ ליקוטי הלכות, הלכות שבת ו' אות כ"ג.
 עוד מענין הנ"ל יש לבאר, ששאלו ריחיא דתבירא מי שפגם בברית קדש במאי חיטא לה, איך אפשר לחברו ולתקנו, כי רחמים בחינת זיוג בחינת לא יחבל רחמים ורכב, ואיתא בתרגום ירושלמי, אינון דכבשין חתנין וכלתין עין שם, וכן מובא בכתבי האר"י שרחמים ורכב מרמז על יחוד חתן וכלה, וזה בחינת ויהי טוחן בבית האסורים כמו שדרישו רבותינו זכרונם לברכה, ושאלו, רחיא דתבירא כשנשבר תקון זה, הנינו מי שפגם בענין זה, במאי חיטא לה, איך אפשר לתקנו, שקל פסקא שדא להו, אמר, כרוכי לי גרדי מנה, הנינו שרמזו שמוזה הענין בעצמו נמשך התקון, כי כשהולכים בדת ישראל, אזי יכולין לזכות שיהיה נמשך מזה הולדה קדושה, שיהיה נולד בן ישראל שעל ידי זה עקר תקון הברית, כי עקר תקון הברית הוא על ידי שוולדיו ונתרבין בני ישראל, שזהו

מצוה הראשונה בתורה שזהו בחינת יוסף הצדיק שהיא עקר בחינת תקון הברית, שנקרא בן פורת יוסף בן פורת וכו' לשון פרו ורבו וכו', כי על ידי הולדות ישראל מתבררין הנצוצות מדור לדור, כי כל אחד מרע ישראל מגדל ומקדש שמו יתברך על ידי המצוות והקדושות ותפלות ושירות ותשבחות שאומר ועושה כל ימי חייו. כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצוות קרמוז, וכל זמן ששם ישראל נקרא עליו מקבל השם יתברך התפארות הרבה ממנו כמו שכתוב במקום אחר, ועל ידי כל זה נמשך בחינת תקון הברית לאבותיו שפגמו בזה מאחר שעל ידי ההולדה שלהם נמשך בן ישראל בעולם שאומר שמע ישראל פעמים בכל יום ומעיד על אחדות היחיד המיוחד יתברך שמו ועושה מצוות הרבה וכו"ל, וכל זה אפלו בהולדה הפחותה אפלו אם נולדים קלי עולם וקטני ערה, מכל שפן

מראי מקומות והערות

וְכַל שֶׁכֵּן שֶׁבָּקַל דּוֹר וָדוֹר נוֹלָדִים פְּמָה וְכִמְה יִרְאִים וְכִשְׂרִים וְצַדִּיקִים קָטָנִים וְגֹדְלִים, עַד שֶׁלְּפַעֲמִים נוֹלַד צַדִּיק שֶׁהוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד, שֶׁהוּא יָכוֹל לְתַקֵּן פְּמָה דְּרוֹת וַיֵּשׁ שִׁיכּוּלֵין לְתַקֵּן כֹּל הָעוֹלָם כְּלוּ כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי, וְכוּלָּנִי לְפִטְרֵי כֹל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, וְגַם רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי נוֹלַד מְהֻוָּג אִישׁ וְאִשָּׁה, וּמִי יוֹדַע אִם כֹּל אֲבוֹתָיו לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה הָיוּ כְּלָם צַדִּיקִים וְקֹדוֹשִׁים, כִּי בְּיָדָיו הָיוּ בְּאַבּוֹתָיו הַקְּדוּמִים מְצֵד אָבִיו וּמְצֵד אִמּוֹ פְּמָה וְכִמְה אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים, וְזָכוּ שֶׁיִּצְאָ מִצֵּר שֶׁלָּהֶם צַדִּיק תִּצְאָ קְדוּשׁ וְנוֹרָא אִישׁ אֶלְקִים כְּזֶה, שֶׁהַפִּיר אֶת הַבּוֹרָא הַקְּדָמוֹן כְּמוֹ שֶׁהַפִּיר וְגַלְהָ אֶלְקוּתוֹ בְּעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁגַּלְהָ.

וְכֵן בְּשָׂרָ גְדוּלֵי הַצַּדִּיקִים שֶׁכָּל זֶה בְּחִינַת מִי יִתֵּן טְהוֹר מְטַמֵּא וְכוּ, וְכִמּוֹ שֶׁפְּתַנּוּב, הִזְהָרוּ בְּבִי עִם הָאָרֶץ שֶׁמֶהֶם תִּצְאָ תוֹרָה וְכִמּוֹ שֶׁפְּתַנּוּב בְּכַתְבֵי הָאֵר"י זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה וְהוּבָא בְּדַבְרֵי אֲדָמוֹר זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה (בְּסִימָן לז) כִּהִתּוֹרָה דְּרָשׁוּ וְכוּ, שֶׁהַנְּשִׁמוּת הַקְּדוּשׁוֹת הַגְּבוּהוֹת מְאֹד מְאֹד עַל פִּי רַב בְּאִים דְּיָקָא עַל יְדֵי שִׁפּוֹת עִם הָאָרֶץ פְּמִבְּאָר דְּרֹשׁ זֶה בְּאִרְכּוּת בְּכַתְבֵי הָאֵר"י זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה בְּכִמְהָ מְקוּמוֹת, שֶׁאֵה עֵינֵי יִצְאָת אַבְרָהָם מִתְּרַח וְרַבִּי עֲקִיבָא וְכוּ עַד שֶׁמְבַאָר שֶׁם שֶׁגַם נִשְׁמַת מִשִׁיחַ תְּבוּא דְּיָקָא מְבַחֲנִיתוֹת פְּאָלוּ וְכוּ עֵינֵי שָׁם.

וְזֶהוּ שֶׁקַל פְּסֻקָא שֶׁדָּא לָהּ, אָמַר לָהּ, פְּרִיכֵי לִי גְרָדִי מִנָּה, וּפְרַשׁ רַש"י שִׁיִּצְיָאוּ לוֹ חוּטִים מִשָּׁם, הֵינִי שְׂרַמְזוּ שְׁנוּטָלִים חֲתִיכָה מִהַרְחִים בְּעֵצְמָה שְׁנִשְׁבְּרָה וּמִשָּׁם מוֹצִיאֵין חוּטִים בְּחִינַת תְּקוּן הַבְּרִית, בְּחִינַת אֶת תְּקוּנַת חוּט הַשְּׁנִי שְׂמַרְמְזוּ עַל תְּקוּן הַבְּרִית, פְּמִבְּאָר בְּדַבְרֵי זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה כִּהִתּוֹרָה צוּיַת צֶדֶק (סִימָן כג) שֶׁהוּא בְּחִינַת הוֹלָדַת פְּרִיץ וְזֵרַח מִמַּעֲשֵׂה יְהוָה וְתָמַר שֶׁמֶהֶם נוֹלַד מִשִׁיחַ, שֶׁנֶּאֱמַר שָׁם, וְתַקְשֹׁר עַל יְדֵי שְׁנֵי כו', הֵינִי

שֶׁאָמַר לָהֶם שֶׁמֶזֶה הָעֵינֵין בְּעֵצְמוֹ נִמְשָׁף תְּקוּן הַבְּרִית עַל יְדֵי שֶׁמִּשְׁפָּדְלִין שִׁיְהִיָּה בְּהִתְרַעַל כָּל פְּנִים עַל פִּי הַתּוֹרָה שֶׁעַל יְדֵי זֶה נוֹלָדִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁכֹּל הַהוֹלָדוֹת כְּלָם הוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַבְּרִית כְּנ"ל, עַד שֶׁיְכּוּלִין לְזַכּוֹת יִצְאָ מִמֶּנּוּ צַדִּיק גְּדוֹל וְקְדוּשׁ שִׁיכּוֹל לְהַפִּיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ וּיְקַשֵּׁר וּיְדַבֵּק אֶת עֵצְמוֹ לְאוֹר אֵין סוּף בְּדַבְּקוֹת וּיְכַלִּיּוֹת נִפְלָא דְלִית מִחֻשְׁבָּה תְּפִיסָה תַּמּוֹן כְּלָל, שֶׁזֶה הָאוֹר נִמְשָׁף בְּבְחִינַת חוּט פְּיָדוּעַ, וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁיִּסְדַּב בְּשִׁיר אוֹר הַגְּנוּז, אִישׁ עַל דְּגוּל כְּסוּף יְכַסֵּף לְתַקְנוֹת חוּט זֶה אֵין סוּף, וְזֶה שֶׁשָּׂאֵלוּ מִיָּד וּמִי יָכוֹל לְמַכְרֵה גְרָדִי כִּי הֵם פּוֹפְרִים וְהֵם מְשַׁקְעִים בְּתַאֲוָה הַזֹּאת כֹּל כִּי עַד שֶׁאִינָם מְאִמִּינִים שֶׁאֲפָשֵׁר שִׁיְהִיָּה נוֹלַד מִעֵינֵין זֶה אִישׁ כְּזֶה שִׁיכּוֹל לְדַבֵּק אֶת עֵצְמוֹ בְּחוּט זֶה אֵין סוּף בְּדַבְּקוֹת כְּזֶה עַד שִׁיְתַקֵּן הַכֹּל כְּנ"ל. עַל כֵּן הַשִּׁיב לָהֶם, וּמִי יָכוֹל לְמַחְטָא רַחֵיא. כִּי בְּיָדָיו מִי שֶׁאִינוּ מְאִמִּין בְּזֶה, שֶׁזֶה הָעֵינֵין בְּשִׁרְשׁוֹ הוּא בְּחִינַת גְּבוּהָ וְקְדוּשָׁה מְאֹד מְאֹד שֶׁכֹּל הַנְּשִׁמוּת אֵי אֲפָשֵׁר לָהֶם לְבוֹא לְזֶה הָעוֹלָם כִּי אִם עַל יְדֵי זֶה וְאֵף עַל פִּי שֶׁמְחַמַּת חֻט אֲדָם הָרֵאשׁוֹן וְחֻטָּא הַדּוֹרוֹת נִפְל עֵינֵין זֶה לְמָקוֹם שֶׁנִּפְל עַד שֶׁנִּדְמָה לְאֲנָשִׁים גָּסִים פְּאָלוּ חֵס וְשָׁלוֹם הוּא רַק תִּצְאָה בְּעֵלְמָא אֵף עַל פִּי כֵּן מִי שֶׁמְאִמִּין עַל כָּל פְּנִים שֶׁבְּאִמַּת הוּא דְּבַר גְּבוּהָ מְאֹד וַיֵּשׁ צַדִּיקִים שֶׁאִינָם בְּדַבְּקוֹת נִפְלָא לָהּ יִתְבַּרַךְ וְכוּ וְכוּ אֲשֶׁרִי לָהֶם, וְאֶפְלוּ אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים מְאֹד שֶׁהוּא בְּהִתְרַעַל עַל כָּל פְּנִים עַל פִּי הַתּוֹרָה יְכוּלִים לְהוֹלִיד מִזָּה זָרַע יִשְׂרָאֵל שֶׁעַל יְדֵי זֶה הוּא תְּקוּן הַבְּרִית כְּנ"ל, אֲבָל אֵלוּ הָאֶפְקוֹרְסִים שְׂכּוֹפְרִים בְּזֶה וְעוֹשִׂים מִזָּה לְצַנוּת וְאוֹמְרִים וּמִי יָכוֹל לְמַכְרֵה גְרָדִי מִרַחֵיא, שֶׁאֵי אֲפָשֵׁר שֶׁיִּצְאָ מִזָּה דַּבְּקוֹת נִפְלָא כְּזֶה, עַל כֵּן בְּיָדָיו רְשָׁעִים כְּאֵלוּ אֵי אֲפָשֵׁר לְתַקֵּן אוֹתָם בְּבְחִינַת וּמִי יָכִיל לְמַחְטָא רַחֵיא וְכַנ"ל

הַפְּרָשָׁה

במישנת מורינו הרב

התפילה – מרפאה את כל המחלות

מִתְרַפְּאִים, שְׂיֻצְאִים מִכָּל הַמַּחְלוֹת שְׁבָעוֹלָם, מִהַפֵּל מִתְרַפְּאִים, מִהַפֵּל מִתְרַפְּאִים מִכָּל הַמַּחְלוֹת שְׁבָעוֹלָם, "כָּל הַמַּחְלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בַמִּצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ, כִּי אֲנִי יְיָ ר'פָאָךְ". זֶה אֵייר, אֵייר, חוֹדֶשׁ אֵייר זֶה כָּל הַרְפוּאוֹת, זֶה מֵאֵי, מֵאֵי זֶה כָּל הַרְפוּאוֹת. יֵשׁ לָנוּ אֵת כָּל הַרְפוּאוֹת שְׁבָעוֹלָם. לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ, אֵין מַחְלָה, ה' יִרְפָּא אוֹתָנוּ לְפָנֵי שְׁהַמַּחְלָה מִתַּחֲלִילָה, שׁוּם מַחְלָה. אֵין קוֹרוֹנָה. אֵין כָּלוּם. מַעֲכָשׁוּ נִתְרַפָּא מִכָּל הַמַּחְלוֹת, טוֹב, זֶה יִמְשֵׁךְ עַד יוֹם כִּיפּוּר, הַקּוֹרוֹנָה. אָמְרוּ עַד יוֹם כִּיפּוּר זֶה יִמְשֵׁךְ.

אָדָם יִכּוֹל לְהִתְרַפָּא מִכָּל דְּבָר שְׁבָעוֹלָם, אֵין דְּבָר שְׁלֹא מִרְפָּא אוֹתוֹ, בְּכָל דְּבָר יֵשׁ רְפוּאָה. בְּכָל דְּבָר, כָּל הַצְּמָחִים כָּל הַמַּאֲכָלִים, זֶה הַפֵּל רְפוּאוֹת. רַק אָדָם צָרִיךְ לְקַחַת אֵת זֶה בְּיוֹם הַנְּכוּן, בְּרַגְעַ הַנְּכוּן, בְּשַׁעַה

כָּל יוֹם צָרִיכִים לְגַמּוֹר מַסְכַּת, כָּל יוֹם, לְשַׁבַּת וְלִלְמוּד, לְלִמּוּד. עַכְשָׁיו זֶה הַרְגַע, "בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אָמו", זֶה מִתֵּן תוֹרָה, הַבְּדִ"ץ פִּסְק לְהַגִּיד שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים הַלֵּל, לְהַגִּיד בְּיוֹם רֵאשׁוֹן וְשֵׁשִׁי וְגַם שַׁבַּת, הַקּוֹרוֹנָה תִּפְסִיק, מְשֻׁבָּע הַבָּא יִקַּח וְיִסַּע לְאוֹמֵן, בְּכָל יוֹם יֵשׁ נִיִּסִים חֲדָשִׁים, כָּל שְׁנֵיהֶם נִבְרָאִים כְּאֵלֶּה נִיִּסִים שְׁלֹא הֵיחָ מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, כָּל שְׁנֵיהֶם. נִלְמַד תוֹרָה א' חֶלֶק ב', שְׁאָדָם לֹא צָרִיךְ אֵת הַרְפוּאוֹת, כָּל הַרְפוּאוֹת מִתְבַּטְּלוֹת, אָדָם יִכּוֹל לְהִמְשִׁיךְ אֵת כָּל הַרְפוּאוֹת בְּעוֹלָם עַל יְדֵי תְּפִילָה, עַל יְדֵי תְּפִילָה בְּכוֹנָה, מִילָה-מִילָה, אוֹת בָּאוֹת, אָדָם יִכּוֹל לְהִמְשִׁיךְ אֵת כָּל הַרְפוּאוֹת שְׁבָעוֹלָם צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל מִילָה-מִילָה, אוֹתוֹ בָּאוֹת.

מִמָּחַר אֲנַחְנוּ מִחֻזְרִים אֵת הַחֲנוּת נַעֲלִים, יֵהִי נַעֲלִים לְשִׁכְנָה. אִזּו הֶרְבֵּי אוֹמֵר בְּתוֹרָה א' שְׁמַהֲכֵל

בְּמַנְיָן. אָדָם צָרִיךְ לְחַפֵּשׁ תָּמִיד מַנְיָן
הַכִּי אָרֶךְ. וְלַעֲמוּד שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה,
וְלִקְדָּשְׁנוּ וְלִטְהַרְיֵנוּ מִכָּל סִיג וּפְגָם
אֲמֵן סֵלָה.

”כָּל הַמַּחְלָה אֲשֶׁר שָׁמְתִי בַּמִּצְרִים
לֹא אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי ה' רַפְאֵךְ” כִּי
אָדָם, אֵיךְ שְׁמַתְחִילִים לְהַתְּפִלֵּל הוּא
אוֹמֵר מֵתִי הַתְּפִילָה יִגְמַר. הַרְבֵּי
אוֹמֵר כָּאֵן הַיְצֵר הָרַע אוֹמֵר לוֹ
יֵאלֶלֶה, תַּפְסִיק כָּבֵר, חַפְּשֵׁתִי אֶת
הַמַּנְיָן הַכִּי קֶצֶר, דֵּי כַּמָּה אֶתָּה
מִתְּפַלֵּל, תִּזְדַּרְזַר, תִּתְּפַלֵּל קֶצֶר. זֶה
בְּדִיוק הַפּוֹף. צָרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל כַּמָּה
שְׁיֹתֵר אָרֶךְ, כִּי בַתְּפִילָה זֶה כָּל
הַרְפוּאוֹת, זֶה בַתְּפִילָה כָּל הַרְפוּאוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם, חֲזַקִּיהוּ הַמְּלֶךְ גִּנּוּ אֶת סֵפֶר
רְפוּאוֹת, אָדָם יְכוּל לְהַתְּרַפֵּא מִכָּל
דָּבָר בְּעוֹלָם, מִכָּל הַעֲשָׂבִים. זֶה רַק
תְּפִילָה, כִּי צָרִיךְ לְחַפֵּשׁ אֶת הַמַּנְיָן
הַכִּי אָרֶךְ אֶת הַתְּפִילָה הַכִּי אַרוּכָה
וְאֶת הַנְּגוּנִים הַכִּי אַרוּכִים, ”בְּצֵאת
יִשְׂרָאֵל”, עֲכָשְׁיוּ בְיוֹם שִׁישִׁי, ”בֵּית
יַעֲקֹב מֵעַם לַעֲזֹ”.

”הֵיִתָּה יְהוּדָה”, הַמְּדַרְשׁ אוֹמֵר
שִׁיהוּדָה קַפֵּץ רֵאשׁוֹן, כּוֹלְנוּ לְמַדִּים
שֶׁבְּנִימִין קַפֵּץ רֵאשׁוֹן, הָאֲמַת
שִׁיהוּדָה קַפֵּץ רֵאשׁוֹן. ”הֵיִתָּה יְהוּדָה
לְקַדְּשׁוּ” – אוֹמֵר הַמְּדַרְשׁ רַבָּה,

הַנְּכוּנָה. שְׁלִישׁ, חֹטֵה צָרִיכִים לְתַת
לְגַבְעוּלִים לְצַמַּח שְׁלִישׁ וְאֵז זֶה
מִרְפֵּא מִכָּל הַמַּחְלוֹת. כָּל זֶה [1] חֹטֵה
כָּל הַמַּחְלָה, שׁוֹם מַחְלָה אֵינן יוֹתֵר,
שׁוֹם מַחְלוֹת, כָּל הַמַּחְלוֹת
מִתְּבַטְּלוֹת. אָדָם צָרִיךְ סִבְלָנוֹת,
לְהַתְּפַלֵּל לְאֵט לְאֵט, מִלָּה-מִלָּה,
יוֹצֵאִים בְּאַרְבַּע חוֹזְרִים בְּשִׁבְעָה, זֶה
הַכֵּל, הַנֶּץ מִתְּקַדֵּם, עַד חֹמֶשׁ וְחִצִּי
הַנֶּץ מִתְּקַדֵּם.

שׁוֹם מַחְלָה, ”כִּי אֲנִי ה' רַפְאֵךְ”. כָּבֵר
לְפָנַי שֶׁהַמַּחְלָה מִתְּחִילָה [2] מִסְבִּיר
שְׁכָל אֶחָד נוֹלַד עִם אֵיזָה מַחְלָה
פְּנִימִית, אֵיזָה הַתְּפַרְקוֹת הָאֵיבָרִים,
הַתְּפַרְקוֹת הַשְּׂרִירִים, נוֹוֹן שְׂרִירִים,
לְכֵן הוּא צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל בְּכוּנָה.
צָרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל בַּמַּנְיָן הַכִּי אָרֶךְ.
אֲנִי מַגִּיל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מַחְפְּשֵׁי אֶת
הַמַּנְיָן הַכִּי אָרֶךְ. כּוֹלֵם מַחְפְּשֵׁים אֶת
הַמַּנְיָן הַכִּי קֶצֶר, וְאֲנִי אֶת הַמַּנְיָן הַכִּי
אָרֶךְ. הֵיִתִּי הַיְחִיד שֶׁהֵלֶךְ עִם תְּפִילִין
בְּיַד, הַיְחִידִי מִכָּל חִיפָה, כּוֹלֵם
הַחֲבִיאוֹ אֶת הַתְּפִילִין. אֲנִי הַחֲזַקְתִּי
אֶת זֶה בְּיַד בְּפִרְהֶסִיָּה. מַגִּיל שְׁלֹשׁ
עֶשְׂרֵה אֲנִי לֹא מוֹתֵר עַל מַנְיָנִים.
טִילָא מַגִּיל שְׁבַע, הַסְּבַתָּא טִילָא
מַגִּיל שְׁבַע לֹא מוֹתֵרֵת עַל מַנְיָן שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים בְּיוֹם, אוֹלֵי יוֹתֵר. לְהַתְּפַלֵּל

אין לו ראש, אין לו מחשבה עצמית זה נקרא, מה שאומרים לו הוא עושה. לקפץ לים – לים.

כולם אמרו, מה זה משה מת? כי אלָדָד ומידד אָסור היה להגיד הנבואה הזאת, אָסור, מה זה משה מת? כולם? תבלבלו, אם משה מת יותר טוב למות. וזהו. מה לעשות כלי הצדיק? מה, נהיה מוסלמים? מה נעשה? גלף למסגדים? מה נעשה בלי הצדיק, מה? אם משה מת גם אנחנו. אין ארץ ישראל, אין כלום. יותר טוב למות. איי, יהושע רוצה להיפנס, אה, יהושע רוצה להיות המנהיג. כל זה מסביר ר' שמואל ויטאל בשער הפסוקים. הנבואה משה מת היא עשתה את כל הבלבול, היא גרמה לשתי חורבנות. כי כולם אמרו אנחנו נשאר במדבר, אבל האמת הפונה לתחיית המתים, צריכים למות דקה אחת, חמש דקות, ואז חיים מחדש. דקה אחת חייבים למות, אפילו משה. אפילו הצדיק הכי גדול, אפילו הצדיק הכי גדול הוא חייב למות, אין פרוטקציה, נגמר הפרוטקציות, נגמר. בגיל ארבע מאות חייבים למות, אין.

בועז חי עד ארבע מאות, ויחי

שיהיה קפץ ראשון "שרי זבלון, שרי נפתלי", כי זבלון זה בלי לב, זבלון לא צריך לב, לא צריך לב, "בלא לב ולב", זבלון לא צריך לב, כתוב בדברי הימים פרק י"ב, שבט זבלון חמישים אלף "מזבלון יוצאי צבא ערכי מלחמה בכל כלי מלחמה חמשים אלף ולעדור בלא לב ולב" (דברי הימים א' יב, לה), בלי לב, שאל הספא [-] אם הולכים בלי לב אז ישר נופלים. מה? כי מלחמה זה כמו יום כיפור. אלה שהולכים למלחמה עושים תשובה אמיתית, יותר מיום כיפור, כי לא יודעים מי לחיים מי למות. אם הולכים עם הצדיק לא צריך כוונה, כי רק שבט זבלון נענה לכל קריאה. דבורה קראה לצאת למלחמה.

אדם בא לעולם רק בשביל מטרה אחת ולקחת אחרי הצדיק בלי לב, ויהושע קראו לו אדם בלי ראש. הוא לא חושב. הוא הולך בלי ראש. משה אומר לקפץ לים – קופץ לים. ארץ ישראל – ארץ ישראל. לא חושב. הצדיק צודק – הצדיק לא צודק, זה מתאים לי – לא מתאים לי, יהושע לא. לקפץ לים, קופץ לים, ו לא משנה לו, קראו לו קטוע ראש [-] [עמוד א' בסוטה, אדם בלי ראש,

לו כל העוונות, יום כיפור מתכפרים, מה זה מוחל וסולח, הסליחה היא רק בשקיפה, ואנחנו אומרים את זה במנחה ובשחרית ובמעריב מוחל וסולח, מוחל וסולח, הוא אומר, זה כמו ילד שמבקש ארטיק, אבא לא נותן לו ארטיק, הוא אומר ברכה 'שהכל נהיה בדברו', אז אבא חייב לתת לו את הארטיק. כי ה' מוחל, אמרנו ברכה - אתה חייב לסלוח. מוחל וסולח לכל עוונותינו.

הרבי מסביר שאין מחלה שלא מתרפאים על ידי תפילה בכונה [-] גם בא' גם בח' [-] מתחלק לשלושה חלקים, חכמה בינה דעת, רגש ושכל, כי לאיש השכל בצד ימין, והרגש בצד שמאל, אצל האשה הפוך אצל האשה השכל בשמאל, והרגש בימין. לכן היא ישר צועקת, כי ישר היא מתרגשת, ישר מגיבה, אין לה שכל לעצור, השכל בא אחרי הרגש. לאדם יש שלושה מוחין, שלושה סוגי מח שרק הצדיק מנוט את זה. חכמה בינה דעת. כי שבוע ראשון זה חכמה ככה מביא את זה בקכ"ח בחשון משפט חלק ב', שבוע ראשון זה חכמה, שני זה בינה, ואחרי זה (דעת?) מתחלק לשתיים,

יעקב". ובוטע עד ארבע מאות, כי בוטע התחתן עם רות, הוא היה בגיל ארבע מאות, היא היתה בת שבעים, בוטע מת באותו לילה. זאת נקרא אשה קטלנית, היה את מחלון, היה את בוטע. אשה שמתו לה שני בעלים אסור להתחתן. אבל אם התחתנה היא לא מתגרשת. אבל אם שלושה בעלים מתו היא חייבת להתגרש, זה איסור מוחלט. רות מתו לה שני בעלים, מחלון ובוטע, בוטע היה בגיל ארבע מאות, בוטע הוא קפץ לים עם נחשון עם סבא שלו, נחשון שלמה בוטע, בוטע קפץ עם הסבא לים, אחרי שהסבא קפץ קפצו כולם, כל הנכדים קפצו לים, נחשון קפץ ראשון, אחרי זה קפץ אבידן בן גדעוני. כתוב שבע פעמים אבידן בן גדעוני, שהיה מתאבד, גם הנכדים שלו קפצו. אבידן בן גדעוני. שהם מתאבדים. שלש מאות איש יצאו מול מליון, הם מתאבדים. גדעוני, העיקר זה הגדעוני, להיות מהגדעונים.

אדם בא לעולם רק בשביל מטרה אחת - להיות מהגדעונים, מה זה גדעון? יש פרוש הרבי מחב"ד גד עון, גד זה לכרות, לקצץ, גדו אילנא. מי שהלך עם גדעון התכפרו

אָפּס וְעַל חֲמַתָּם. רֵאשׁוֹן אוֹמְרִים הַלֵּל, גְּמַרְנוּ סוֹפֵי סָגוּר, אַחֲרֵי זֶה שִׁישֵׁי תִגִּיד הַלֵּל. שְׁבַת תִּהְיֶה בְּחוּץ לְאַרְץ בְּאֵימָן. "כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי ה' רִפְאֶךָ". (באר בשדה קפ"ח).

חֲסָדִים, [-] גְּבוּרָה [-] שְׁלִישֵׁי רְבִיעֵי, אַחֲרֵי זֶה בָּא תְּפָאֶרֶת [-] חֲסֵד. עֶכְשָׁיו אֲנַחְנוּ בְּשָׁבוּעַ שֶׁל גְּבוּרָה, וְאַחֲרֵי זֶה תִּהְיֶה תְּפָאֶרֶת מַלְכוּת, שְׁבוּעַ אַחֲרוֹן. מִלִּיל שִׁישֵׁי זֶה תְּפָאֶרֶת מַלְכוּת. אֵין לָךְ בְּרִירָה גַם עַל זֶה תִּגִּיד הַלֵּל, אִם אַתָּה שׁוֹבֵנוּ בְּנִים אַתָּה תִּגִּיד הַלֵּל, עַל

הוספות ממורינו הרב שליט"א

כדין – ואז כשמגיעה צעקת בכי המשיח אל הכסא העליון, **קודשא בריך הוא רמז להווא צפרא** – הקדוש ברוך הוא רומז לאותה הצפור, **ועאל להווא קן דילה** – והצפור נכנסת לתוך הקן שלה הנקרא 'קן צפור', **ויתבא לגבי משיח** – ויושבת אצל המשיח, **וקרי מה דקרי** – וקוראת מה שקוראת, **ואתער מה דאתער** – ומתעורר למעלה מה שמתעורר, **עד דמגו כרסייא קדישא** – עד שמתוך הכסא הקדוש, **אתקרי תלת זמנין** – נקראים שלוש פעמים, **הווא 'קן צפור'** – אותה מידה הקראת 'קן צפור', **ומשיח** – והמשיח שה'קן צפור' יושבת אצלו, **וכלא סלקין לעילא** – וכולם עולים למעלה. **ואומי לון קודשא בריך הוא** – והקדוש ברוך הוא נשבע להם, **לאעברא מלכו חיבא מן עלמא** – להעביר מהעולם את מלכות הזדון והרשעה העולמות העליונים, **על ידא דמשיח** – על ידי מלך המשיח **ולנקמא נקמין דישראל** – ולנקום את נקמות עם ישראל בעולמות התחתונים. **וכל אינון טבוון** – עוד נשבע הקדוש ברוך הוא על כל אלו הטובות, **דזמין**

זהר על הגאולה

ח"ב שמות ה. ע"א

ועי ובכי – עוד צועק המשיח ובוכה **זמנא תנינא** – פעם שניה, כנגד העליונים, **ואזדעזע הווא רקיעא דעל גבי גתא** – ומקול צעקת בכיו מזדעזע הרקיע הנמצא מעל גן עדן, **אלף וחמש מאה רבוא משריין עלאין** – ועם הרקיע מזדעזעים ונחרדים אלף וחמש מאות רבוא מחנות עליונים שמעל הרקיע **עד דמטי לגו כרסייא עלאה** – עד שמגיעה צעקת בכי המשיח אל הכסא העליון.

בהשמע צעקת המשיח אצל הכסא העליון רומז הקדוש ברוך הוא למלכות והיא באה ויושבת אצל המשיח ושלוש המידות של שלושה האבות משפיעות לה. והמשיח וכולם עולים למעלה, והקדוש ברוך הוא נשבע להם להעביר את מלכות הזדון מהעולם ולנקום נקמת ישראל. ועוד נשבע להם להביא את כל הטובות המיועדות לעם ישראל. ואז שב 'קן צפור' אל מקומו והמשיח חוזר ונטמן בו כפי שהיתה נשמתו טמונה שם קודם שניתנה בגופו.

קודשא בריך הוא למעבד לעמיה – שהקדוש ברוך הוא עתיד לעשות לעמו.
ותב ההוא 'קן צפור' ומשיח לדוכתיה – ואז אותו 'קן צפור' והמשיח חוזרים למקומם. **ותב משיח ואהגניז גו ההוא אהר** – וישוב המשיח ויטמן בתוך המקום הנקרא 'קן צפור', כמלקדמין – כפי שהיתה נשמתו טמונה בקן צפור' קודם שירדה ונכנסה בגופו.

באותו הזמן הקדוש ברוך הוא יתקן את כל העולמות וארבע אותיות שם הוי"ה יתוקנו כל אחת בפני עצמה ויתחברו זו לזו כסדרן להיות כולם בשלמות אחת.

ובזמנא דיתער קודשא בריך הוא – ובאותו הזמן שיתעורר הקדוש ברוך הוא **לאתקנא עלמין** – לתקן את כל העולמות, **ואתגהידו אתון** – ויאירו ארבע האותיות **דשמיה** – של שם הוי"ה הקדוש **בשלימו** – ויתמלאו בשלמותם, ועל ידי זה יוכלו לשוב ולהתקשר זו עם זו, **וי"ד בה"א** – אות ה' תתחבר עם אות ה', **(לאתקנא) וא"ו בהא** – כדי לתקן ולחבר אות ה' ואות ה', **למהוי כלא בשלימו חד** – כדי שיהיו כולן בשלמותן מקושרות כאחת.

אז יתעורר כוכב תפארת יעקב ויהיה לזהט מאש ויראה לעיני כל העולם, ושלהבת אש מצד הגבורה תקום ותעמוד לנגד כוכב התפארת במשך ארבעים ימים. בסוף ארבעים הימים יעשו מלחמה כוכב יעקב ושלהבת הדין והאש תתגבר כנגד הכוכב, ואז יתקשר הכוכב בחסד מהמידות העליונות והחסדים יתגברו על הדינים החיצונים, והתפארת יעשה דרכים ביסוד ליחד את המלכות.

כדין יתער חד ככבא – ואז יתעורר כוכב אחד, שהוא כוכב יעקב **דחילא** – וכוכב הזה הוא התפארת שהוא נקרא נורא, **באמצע רקיעא** – ומקומו באמצע הרקיע,

כגון ארגונא – והוא בצבע כעין מראה ארגמן, **להיט ונציץ ביממא** – והכוכב הזה לזהט מאש ונציץ אפילו ביום, **לעיניהון דכל עלמא** – ונראה לעיניהם של כל בני העולם.

ויקום חד שלהובא דאשא – ותקום שלהבת אש אחת **מסטרא דצפון גו רקיעא** – מצד צפון, בתוך הרקיע, **ויקום דא לקבל דא** – הכוכב והשלהבת היינו הרחמים והדין יעמדו זה נגד זה **ארבעין יומין** – במשך ארבעים ימים, **ויתבהלון כל בני עלמא** – וכל בני העולם יתפחדו.

לסוף ארבעין יומין – ובסוף ארבעים הימים, **יגחון קרבא ככבא ושלהובא** – יעשו מלחמה הכוכב והשלהבת, **לעיניהון דכלא** – לעיני כל העולם, **ויתפשט ההוא שלהובא** – ותתפשט השלהבת ההיא **ביקידו דאשא מסטרא דצפון** – בדליקת האש הבאה מצד צפון, **גו רקיעא** – והתפשטות האש תהא בתוך הרקיע, **ויחשוב למבלע ההוא ככבא** – והתגברות האש יהא בכחה לבלוע ולהכניע את הכוכב, **וכמה שליטין ומלכין** – והרבה מושלים ומלכים **ואומיא ועממיא** – ואומות העולם ועמי הארץ, **יתבהלון מהאי** – יבאלו מהתגברות כח הגבורה והדין.

כדין – ואז כשיראה הכוכב שהאש מתגברת לבלועו, **יסתלק ההוא ככבא לסטר דרום** – יעלה הכוכב לצד דרום, **וישלוט על ההוא שלהובא** – ומכח החסד שבדרום ישלוט הכוכב על השלהבת, **וההוא שלהובא** – ואותה השלהבת **יתבלע זעיר זעיר ברקיעא** – תבלע ותתבטל מעט מעט ברקיע **מקמי ההוא ככבא** מפני הכוכב ההוא, **עד דלא יתחזי**

אש **דיתערך בכל** – והיא תתעורר **עלמא** – העולם. **ויוקיד קמה מגדלין** – ותשרוף הרבה מגדלים, **וכמה היכלין** – והרבה היכלות וארמונות, **וכמה מגדלין יפלון** – והרבה מגדלים רבים וחשובים יפלו, **וכמה פרדשכי ודברבי** – והרבה ראשים ושדים ורוזנים וגדולי האומות **יפלון בההוא יומא** – יפלו ויהרגו במיתות משונות באותו היום, **וכלהו יתכשוון עלה לביש** – וכל בעלי הדינים יתאספו על רומי וכלל האומות להרע להם, **וכל בני עלמא לא יכלין לאשתובא** – וכל בני העולם לא יוכלו להינצל.

כיון שיתחולל חורבן והרג רב ברומי, יתייעצו כל המלכים לגזור גזירות להשמיד את בני ישראל, ואם לא יחזרו בני ישראל בתשובה חלילה יצליחו האומות לפגוע בישראל ואשרי מי שלא יהיה בעולם הזה בימים ההם.

מההוא יומא עד תריסר ירחין – ומאותו היום וכל משך שנים עשר חודשים שאחרי, **יתיעטון כל מלכיא** – יתייעצו כל המלכים, **ויגזרון כמה גזרות** – ויגזרו הרבה גזרות על בני ישראל **וכמה שמדות על ישראל** – ויעשו כל מיני תחבולות להשמיד את בני ישראל **ויצלחון ביה (נ"א בהון)** ויצליחו חלילה בגזירותיהם ושמדותיהם להרוג בישראל **כמה דאתמד** – כמו שכבר אמרנו בתחילת המאמר. **זכאה איהו מאן דיערע תמן** – אשרי מי שיהיה שיזדמן לו להיות חי בעולם הזה באותו הזמן, וימצא זכאי ושלם באמונתו, **וזכאה איהו מאן דלא יערע תמן** – ואשרי מי שלא יהיה חי בעולם הזה באותו הזמן, שלא יצטרך לעבור את הצירוף והזיכוך ההוא. **וכל עלמא יאה**

כלל – עד שלא תיראה כלל. **כדין** – ואז כשתתבטל השלהבת בתוך הרקיע, **ההוא ככבא יעביד אורחין ברקיעא** – אותו הכוכב יעשה דרכים ברקיע, בתריסר תחומין – בשנים עשר גבולים **וקיימין אינון נהורין ברקיעא** – ויעמדו שנים עשר האורות הללו שברקיע **תריסר יומין** – במשך שנים עשר ימים. **לאחר** שנים עשר ימים יעלמו הרחמים ותחשך השמש ורעם ופחד יבואו לעולם ותתגבר מידת הדין כנגד האומות והרבה צבאות ומחנות חיילים ימותו. ובכרך הגדול של רומי תתעורר שלהבת אש מהקול המרעישי את כל העולם, ותחולל בה חורבן גדול ותפיל חללים רבים ונכבדים.

לבתר תריסר יומין – ולאחר שנים עשר הימים הללו, **יזדעזעון כל בני עלמא** – יזדעזעו כל בני העולם, כי יעלמו הרחמים, **ויתחשך שמשא בפלגות יומא** – ותחשך השמש באמצע היום בעולם התחתון, **כמה דאתחשך יומא דאתחרב בי מקדשא** – כמו שנחשך העולם ביום שנחרב בית המקדש, **עד דלא יתחזון שמיא וארעא** – עד שמרוב החושך לא יראו את השמים ואת הארץ. **ויתער חד קלא ברעם** – ויתעורר קול אחד וירעישי את העולם בקול רעם גדול **וזיקין** – ויחריד את העולם בניצוצות של אש, **ואתחלחלא ארעא מההוא קלא** – והארץ תזדעזע מאותו קול, **וכמה חילין ומשיריין ימותון מניה** – והרבה צבאות ומחנות חיילים ימותו ממנו. **וההוא יומא** – ובאותו היום שיתגבר הדין כלפי האומות, **יתער בקרתא דרומי רבתא** – תתעורר בכרך הגדול של רומי **חד שלהובא דאשא** – שלהבת אחת של אש, בההוא קלא – מכח הקול הרועם והיורה

בערבוביא סגיא – ובאותו זמן תהיה מהומה ומהפכה גדולה בכל העולם.

שנים עשר חדשים יתגברו הדינים על ישראל, ובסופם יקום מלך המשיח וכל הצדיקים שבגן עדן יעשו את מלך המשיח עטרה לראשם, ויתנו לו כלי מלחמה הכלולים באותיות השם הקדוש. ויצא קול ויתפשט בגן עדן לעורר את הקדושים העליונים לקום מפני המשיח, ויאמר הקול הנה הגיע זמן יחוד מלכות בתפארת שהקדוש ברוך הוא בא לנקום את נקמת המלכות לעיני כל העולם להקימה משפלותה ולנערה מהעפר, ואז יקומו כל הצדיקים ויחגורוהו ממש בכלי מלחמה, והאבות יעניקו לו ממדותיהם – חסד גבורה ותפארת, ומשה רבינו ישפיע את השמחה אל המלכות. וכיון שנתקן המשיח, ישוב ויעלה ויכנס אל 'קן צפור' ושם יראה המשיח את ציור חורבן בית המקדש וציורי כל הצדיקים שנהרגו, ומשם יקח עשרה לבושי קנאה לעשות דין באומות.

לסוף תריסר ירחי – בסיום שנים עשר החדשים שבהם יתגברו הדינים על בני ישראל, יקום **שבט מישראל**, כלומר שיקום מלך מתוך עם ישראל **דא מלכא משיחא** – זהו מלך המשיח, **דיתער גו גנתא דעדן** – שיתעורר לצאת מתוך גן עדן. **וכל אינון צדיקיא** – וכל אלו הצדיקים הנמצאים בגן עדן, **יעטרון ליה תמן** – יסובבו את המשיח בגן עדן והוא יעמוד בראשם, **ויחגרון ליה מאני זיינא** – והצדיקים יחגרו את המשיח בכלי מלחמה, **באותון רשימן דמאני דשומא קדישא** – באותיות של השם הקדוש הרשומות בכלי הקדוש שהם כלי המלחמה. **וקלא יתפוצץ בענפי אילנין דגנתא** – והקול הזה יתפוצץ ויתפזר בענפי אילנות של הגן עדן, **קרי בחיל ואמר** – ויקרא בכח גדול ויכריז: **אתערו**

קדישי עליונין – התעוררו קדושים עליונים, **קומו מקמי משיחא** – קומו מפני המשיח, **הא עדנא** – הנה הגיע הזמן **המיוחל לאתחברא איתתא בבעלה** – שתשוב ותתחבר האשה עם בעלה, היינו המלכות עם התפארת, **ובעלה בעי לנקמא לה נוקמין דעלמא** – ובעלה התפארת רוצה לנקום בעבורה את נקמתה מכל עמי העולם, **ולאקמא לה** – ולהקים אותה משפלותה, **ולאנערה לה מעפרא** – ולנער אותה מהעפר.

כדין יקומון כלוה – ואז יקומו כל הצדיקים, **ויחגרון ליה כמלקדמין מאני זיינייה** – ויחגרו את המשיח בחגירת כלי זיין כמו שחגרו אותו מקודם, **אברהם מימיניה** – אברהם אבינו יבא ויהיה מצד ימינו של המשיח לחגור אותו בחסד, **יצחק משמאליה** – יצחק אבינו יבא ויהיה מצד שמאלו של המשיח לחגור אותו בגבורה, **יעקב קמיה** – יעקב אבינו יבא ויהיה לפני המשיח בסוד התפארת, **משה רעיא מהימנא** – ומשה רבינו הרועה הנאמן, **על כל אלני צדיקיא** – יבוא ויהיה מעל כל הצדיקים הללו, **אזיל ורקיד גו גנתא דעדן** – ומשה רבינו ילך וירקוד בתוך גן עדן להשפיע בו את השמחה.

כיון דאתתקן משיח – וכיון שנתקן המשיח, **על ידא דצדיקיא בגנתא דעדן** – על ידי הצדיקים שבגן עדן. **יעול בההוא דוכתא דאקרי 'קין צפוד' כמלקדמין** – יעלה המשיח ויכנס באותו מקום הנקרא 'קן צפוד' כפי שעלה אליו מקודם, **וחמי תמן** – ושם רואה המשיח **ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא** – את הציור של חורבן בית המקדש וכל צערם של בני ישראל **וכלוה צדיקיא דאתקטלו ביה** –

ותשעים רקיעים, וארמיו קודשא בריך הוא לחד רקיעא – ויגלה הקדוש ברוך הוא לרקיע אחד מאינון דהוה גניז מששת ימי בראשית – והוא מאותם הרקיעים הגנוזים מששת ימי בראשית, ואפיק מחד היכלא דבההוא רקיעא – ויוציא מהיכל אחד הנמצא באותו רקיע חד כתרא גליפא, מחקקא בשמתן קדישין – כתר אחד אשר מפותחים עליו וחקוקים בו השמות הקדושים. בההוא עטרא אתעטר קודשא בריך הוא – ובעטרה ההיא נתעטר הקדוש ברוך הוא, כד עברו ישראל ית ימא – כאשר עברו בני ישראל את ים סוף, למיטל נוקמין מכל רתיכי פרעה ופרשו – כדי לקחת את נקמות המלכות ובני ישראל מכל מרכבות פרעה ופרשיו. ואעטר ליה למלכא משיחא – ובכתר הזה שחקוקים בו השמות הקדושים, יעטר הקדוש ברוך הוא את מלך המשיח.

כשיתעטר מלך המשיח בכתר הזה שהשמות הקדושים חקוקים בו ויתעלה בכל תיקוניהם, יקח אותו הקדוש ברוך הוא וינשקו על ראשו והמרכבות הקדושות ומחנות עליונים יסובבו את מלך המשיח ויתנו לו מכחותיהם וסגולת עולותיהם והמלך המשיח יעשה לו עטרה מכל האוצרות הללו. מלך המשיח יכנס באחד ההיכלות ויראה מלאכים עליונים הנקראים אבלי ציון, והם יתנו לו בגד אדום לנקום בו נקמת ישראל מאויביהם.

כיון דאתעטר – ואז כאשר המלך המשיח נתעטר בכתר העליון ואתתקן בכל הני תיקונים – ונתעלה להיות מתוקן בכל התיקונים הללו של השמות הקדושים, נטיל ליה קודשא בריך הוא – לוקח הקדוש ברוך הוא את המשיח,

ואת כל הצדיקים שנהרגו מחמת החורבן. כדן נטיל מתמן עשור לבושין – ואז המשיח לוקח משם עשרה מלבושים, ואינון (נ"א ואקרונ) עשור לבושי קנאה – והם נקראים עשור לבושי קנאה.

בין צפור' יטמן המשיח במשך ארבעים ימים ובסופם יתעורר קול מאת הכסא העליון ויקרא לקן צפור' ולמלך המשיח הגנוז בו, ואז יעלו את המשיח למעלה והקדוש ברוך הוא יראה את המשיח לבוש בלבושי הנקמה וחגור בכלי המלחמה, וינשקו על ראשו. הקדוש ברוך הוא יגלה רקיע אחד מהרקיעים הגנוזים, והוא בסוד הדעת, ויוציא ממנו את הכתר שהתעטר בו כאשר עברו בני ישראל בים סוף ובכתר הזה יעטר הקדוש ברוך הוא את מלך המשיח (אור יקר).

ויתגניז חמן ארבעין יומין – והמשיח יטמן ב'קן צפור' ארבעים ימים, דלא אתגליא כלל – שבהם לא יתגלה המשיח כלל. לסוף ארבעין יומין – ובסיום ארבעים הימים, קלא חד יתער – קול אחד יתעורר, ויתקרי מנו כורסייא עלאה – ויקרא מתוך הכסא העליון, הווא קין צפור' במלכא משיחא דאתגניז ביה – לאותו הנקרא 'קן צפור' ולמשיח שנגנו בו, וכדן סלקין ליה לעילא – ואז יעלו את המשיח למעלה, וקודשא בריך הוא חמי ליה למלכא משיחא – והקדוש ברוך הוא יראה את מלך המשיח, מתלבש בלבושי נוקמא – כשהוא מתלבש בלבושי הנקמה, וחגור מאני זייני – וחגור את כלי הקרב, נטיל ליה – ואז הקדוש ברוך הוא יקח את המלך המשיח, ונשיק ליה על רישיה – וינשקו על ראשו.

כדן ואז וכשהקדוש ברוך הוא יסכים לעשות את הדין, מדעזעון שלש מאה ותשעין רקיעין – יזעזעו שלש מאות

ונישק ליה – וינשק אותו **כמלקדמין** – כמו שנשק אותו מקודם.

מאן חמי – מי מהתחתונים שיזכה לראות, **רתיכין קדישין** – את המרכבות הקדושות, ומשריין עלאין – ואת המחנות העליונים, **דסחרין ליה** – שמשוכבים את מלך המשיח, **ויהבין ליה מתגן** – ונותנים לו מתנות רבות מן הכחות שלהם **ונבזבזן סגיאין** – ואוצרות נחמדים רבים ונכבדים, **ויתעטר מכלהו** – והמשיח יעשה לו עטרה מכל המתנות והאוצרות הללו.

עאל תמן בחד היכלא – נכנס שם המשיח בהיכל אחד, **וחמי כל אינון מלאכי עלאי** – ורואה בו כי המלאכים העליונים, **דאקרון אבלי ציון** – שנקראים אבלי ציון, **אינון דבכו על חרבן בי מקדשא** – לפי שהם בכו על חורבן בית המקדש, **ובכאן תדיר** – וגם ממשיכים לבכות תמיד על חורבן בית המקדש, **ואינון** – והמלאכים האלו **יהבין ליה** – נותנים לו למלך המשיח **חד פורפירא סומקא** – בגד אחד אדום, **למעבד נוקמין** – לעשות בו נקמות באומות העולם.

שוב יעלה הקדוש ברוך הוא את מלך המשיח אל המקום הנקרא 'קן צפור' ובו יגנו המשיח במשך שלושים ימים שבהם יושלם בחידושו, לאחר מכן ירד כשהוא מעוטר בכל התיקונים והרבה מחנות קדושים יסובבוהו, וכל העולם יראו את התלוי מהשמים עד הארץ ויעמוד האור שבעה ימים. אמנם רק חכמי הסוד יבינו מהו האור.

כדין קודשא בריך הוא גניז ליה בהוא 'קן צפור' – ואז מעלה הקדוש ברוך הוא את מלך המשיח וגונז אותו באותו מקום הנקרא 'קן צפור', **ואתכסי תמן תלתין יומין** – והמשיח נשאר טמון ונסתר שם

במשך שלושים ימים.

לבתר תלתין יומין – כשיושלמו שלושים הימים, **בההוא 'קן צפור'** – שבהם נטמן המשיח במקום הנקרא 'קן צפור', **יחות מעטר** – ירד המשיח כשהוא מעוטר **בכל אינון תקונין מעילא ומתתא** – בכל אותם התיקונים והכחות שנתנו לו מלמעלה ומלמטה, **כמה משריין קדישין** – והרבה מחנות קדושים **סחרניה** – יסובבו את מלך המשיח, **ויחמון כל עלמא** – וכל העולם יראו, **חד נהירו** – אור אחד, **תלי מרקיעא לארעא** – נמשך ועומד מן השמים עד הארץ, **ויקום שבעה יומין** – וישאר האור הזה עומד במשך שבעה ימים, **וכל בני עלמא** – וכל בני העולם **יתמהון ויתבהלון** – ישתוממו ויבהלו, **ולא יגדעון כלל** – ולא יבינו כלל מה טיבו של האור הזה, **בר אינון חכימין** – חוץ מאותם החכמים, **דידעין ברזין אלין** – שזכו להתבונן ולהבין בסודות הללו, **זכאה חולקיהון** – אשרי חלקם.

באותם שבעת הימים יהא מלך המשיח במקום קבורת רחל אמנו ויבשר לה על הגאולה ורחל תקום ותנשק את מלך המשיח. אחר כך ילך עמוד האור אל יריחו והמשיח יטמן בעמוד האור שנים עשר חודשים. לאחריהם, יזדקף שוב עמוד האור ויעמוד מהשמים עד הארץ וישכון בארץ הגליל ויתגלה המשיח שם לעיני כל חי, כי בארץ הגליל התחילה הגלות ובה תתחיל הגאולה.

וכל אינון שבעה יומין – ובכל שבעת הימים הללו שהאור יהיה עומד מן השמים עד הארץ, **יתעתד (ס"א יתעטר) בארעא** – יהיה המשיח מתעורר ומתעטר בהיותו בארץ, **בההוא 'קן צפור'** – באותם בחינות שקבל מקודם בסוד 'קן צפור'.

ושואל: **באן אחר** – באיזה מקום יהיה

– המושפע עליו מהמקום העליון הנקרא 'קן צפור'. **ותב לאתריה** – ואז יתעלה המשיח וישוב אל מקומו בעליונים.

וההוא יומא – ובאותו היום שיתגלה המשיח לעיני כל בני האדם, **יזדעזע כל ארעא** – תזדעזע ותחרד כל הארץ **כמלקדמין** – כפי שנזדעזעה מלפני כן, **מסייפי שמיא עד** – מסוף השמים ועד **סייפי שמיא** – סוף השמים, **וכדין יגדעון כל עלמא** – ואז ידעו כל בני העולם **דהא אתגלי מלכא משיחא בארעא דגליל** – שהנה התגלה המלך המשיח בארץ הגליל, **ויתכשון ליה כל אינון דלעאן באורייתא** – ויתאספו אליו כל אלו שעסקו בתורה, והם יהיה שרים שלו, ויופיע עליהם מרוח ה' אשר על מלך המשיח, כדי שיהיה להם כח ללחום את המלחמות שלו, **ואינון זעירין בעלמא** – אבל אלו יהיו מעטים בעולם, ולא יהיה מספיק בזכותם כדי לתת כח למלך המשיח להלחם את מלחמתם של ישראל, **ובזכות ינוקי דבי רב** – ובזכות תינוקות של בית רבן, **יתתקף חיליה לאתגברא** – יתחזק כחו של מלך המשיח ויוכל להתגבר במלחמותיו, **ורזא דא** – וסוד זה הוא מה שכתוב 'אפרוחים', שהם התינוקות של בית רבן הנקראים 'אפרוחים' שבכוחם יתגבר מלך המשיח.

'או ביצים הוא רמז לתינוקות ישראל, שבזכותם יוכל המשיח לגאול את ישראל. **ואי לא ישתכחון אלין** – ואם לא ימצאו מספיק מאלה ה'אפרוחים' שהם תינוקות של בית רבן כדי שיהיה זכות לישראל לנצח במלחמה, **הא ינוקי דיתבין בתוקפא דאמהון וינקי** – הנה יהיו תינוקות היושבים בחיק אמותיהם ויונקים,

המשיח בעולם התחתון ומשיב: שסוד זה רמזו במקרא: 'כי יקרא קן צפור לפניך **בדרך**, מהי הדרך **דא קבורת רחל** – זהו מקום קבורת רחל אמנו, **דאיהי קיימא בפרשת אורחין** – שהרי היא קבורה בפרשת דרכים. **ויבשר לה** – והמשיח יבשר לרחל אמנו על בא הגאולה **וינחם לה** – וינחם אותה מאבלה ומצעררה, **וכדין** – ואז כשתבשר רחל אמנו על בא הגאולה, **תקבל תנחומין** – תסכים להתנחם על צער בניה מעת שנחרב בית המקדש ויצאו לגלות הנוראה, **ותקום ותנשיק ליה** – ותקום להתנער מן העפר, ותנשיק את מלך המשיח.

לבתר יקום ההוא נהירו מההוא אתר – אחר כך יסוד ממקומו אותו עמוד האור, **ושרי ביריחו** – וילך וישכון בעיר יריחו **קרתא דאילני** – שהיא נקראת עיר האילנות, והוה שנאמר: **'בכל עץ, דא יריחו** – זו יריחו שהיא מקום העצים הטובים. ומה שנאמר: **'או על הארץ, דא ירושלים** – זו ירושלים. **והא גניז** – ויהיה המשיח נטמן **בההוא נהירו** – באותו עמוד האור **דקן צפור** – שנמשך מהעליונים מאותו מקום הנקרא 'קן צפור', **תריסר ירחי** – במשך שנים עשר חדשים. **בתר תריסר ירחי** – לאחר שנים עשר החדשים, **יזדקף ההוא נהירו בין שמיא וארעא** – יזדקף אותו האור ויעמוד בין השמים והארץ, **וישרי בארעא דגליל** – וישכון בארץ הגליל, **דתמן הוה שידותא דגלותא דישראל** – כי מארץ הגליל היתה התחלת הגלות של עם ישראל. **ותמן יתגלי** – ולכן גם התגלות אור הגאולה תתחיל משם, ואור המשיח יושפע **מההוא נהירו** – מאותו האור העליון **דקן צפור**

שעתידים לגדול בתורה, ובכחם יתגבר מלך המשיח, **כמה דאת אמר** – כמו שנאמר: **'גמולי מחלב עתיקי משדים'** והיינו – וזה מה שאמר הפסוק אחר כך: **'או ביצים, דבגין אלן** – שמפני זכותם של אלו הביצים, שהם יונקי שדים,

שדיא שכניתא עמחון

דישראל בגלותא – שורה

השכינה עם ישראל

בגלות, וזהו שאומר

הפסוק כי האם'

שהיא השכינה,

רובצת על בני

ישראל בזכות

הביצים, שהם

התינוקות האלה.

ומבאר הזוהר את

הטעם שיצטרכו

את זכותם של

התינוקות בעת

ביאת המשיח, ולא

תספיק זכותם של

חכמי התורה, **דהא**

חכימן זעדין אינון

דישתכחון בהווא זמנא –

שהרי חכמים מועטים יהיו אלו

שימצאו באותו זמן שיבוא מלך המשיח,

והיינו – וזהו סוד הפסוק שפתחנו בו:

'זהאם רובצת על האפרוחים או על

הבצים, כלומר האם' שהיא השכינה

רובצת על ישראל בזכות האפרוחים

(שהם תינוקות של בית רבן) או בזכות

הביצים (שהם יונקי שדים), ועל כן **לא**

תקח האם על הבנים, כלומר לא יוכל

המלך המשיח לקחת את האם שהיא

השכינה, ולגאול אותה, 'על הבנים', כלומר

על ידי זכות הבנים שהם התלמידי חכמים, כי הם יהיו מועטים, **דהא ביה לא קיימא מלה לאפקא מגלותא** – שהרי במלך המשיח מצד עצמו לא עומד הדבר, ואין בו כח לבדו להוציא את ישראל מן הגלות, **אלא במלכא עילאה** – אלא

במלך העליון שהוא

התפארת, ועל כן צריך לזה

זכויות גדולות, כמו

זכות התינוקות של

בית רבן, **זכיון**

דאינון רביין

וינוקין יהבין

תוקפא למלכא

משיחא –

שכאשר אותם

ילדים ותינוקות

נותנים כח למלך

המשיח, **כדין**

אימא עילאה –

אז האימא

העליונה, דהיינו

השכינה, **דהיא**

רביעא עלייהו –

שהיא רובצת עליהם,

כלומר בזכותם, **יתערת לגבי**

בעלה – תתעורר ליחוד אל בעלה שהוא

התפארת, ועל ידי זה תהיה הגאולה.

זהר

ח"א פרשת ויצא קנו ע"ב

עתה לאחר כל המעשה, חוזר לעניני הפרשה

ולכך הובא מאמר זה כאן. ודורש מדוע נאמר

על יששכר הפסוק 'יששכר חמור גרם'.

פתח רבי יוסי לדרוש בעניני הפרשה,

הדגישה את הבנים בקשר לדודאים, כדי שלא יתעצב על ששוכרים אותו להוליד, ולכן הדגישה את הבנים בקשר לדודאים, כדי שלא יתעצב על ששוכרים אותו בעד ממון. **ויעקב הוה ידע** – ואף על פי כן ידע יעקב **דמלה לא קימא בדודאים אלא לעלא** – שאין לידת רחל תלויה בדודאים כלל אלא בגזירת עליון, וכנזכר לעיל שהוא תלוי במזל עילאה, ולכן **פתח** יעקב אבינו **ואמר: 'מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה'** – שהקדוש ברוך הוא עוזר להושיב את עקרת הבית. **אמר רבי חיא** – בא רבי חייא לחלוק על דברי רבי יוסי, ואמר שלא יעקב הוא זה שאמר זאת אלא **רוחא דקדישא קאמר** – שפסוק זה רוח הקודש אמרה כאשר שכרה לאה את יעקב, ופירוש הפסוק הוא: **'מושיבי עקרת הבית דא רחל'** – שהפסוק 'מושיבי עקרת הבית' מדבר על רחל שהיא עיקר הבית והילדים גולדים בשבילה, ואילו הפסוק **'אם הבנים שמחה דא לאה'** – מדבר על לאה שהיא בעלה לילדים רבים. ועוד דרש בסוד העניין: **'מושיבי עקרת הבית דא עלמא תתאה'** – זהו העולם התחתון, היינו רחל המתפשטת בעולמות בריאה יצירה ועשייה, **'אם הבנים שמחה דא עלמה עלאה'** – ואילו לאה השייכת לעולם העליון הרי היא אם הבנים, **בגיני כך הללויה** – ועל ידי שניהם מתגלה שם ה' ומתהלל, זוהי שלימות המלכות.

כתוב בפרשה: **'זיבא יעקב מן השדה בערב. זיבא יעקב, דא תפארת קדישא** – יעקב הנאמר כאן מרמו על ספירת התפארת, ומגיע יעקב **מההוא שדה דנקיט כל ברכאן** – מהשדה שהיא

ואמר לבאר את הפסוק: זיבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו וגו'. ומקשה על המילים **'ותצא לאה לקראתו'** – **מנא ידעת** – מהיכן ידעה לאה שעתידי הוא להגיע, שהרי הפסוק אומר 'לקראתו' ומשמע שידעה שהוא בדרך להגיע. ומשיב: **הא אמרו דנעא חמרא הרי אמרו חכמים שהחמור של יעקב היה גועה וצועק ומודיע על ביאת יעקב ולאה ידעת ומגעיית החמור ידעה לאה ונפקת ליה** – ולכן יצאה לקראתו **וגרים ליה דנפק מנה יששכר** – ויציאה זו היא זו שגרמה לה ללידת יששכר. **הדא הוא דכתוב** – ונרמז הדבר בפסוק: **'יששכר חמור גרם'** ונדרש הפסוק לומר **אל תקרי גרם** – שלא נאמר 'גרם' בר"ש סגולה **אלא גרם** – אלא 'גרם' בר"ש פתוחה, ומשום **דחמרא גרמא ליה** – שהחמור גרם ללידת יששכר בגעייתו. וכאשר חיכתה לאה ליעקב, **אמרת לאה** – אמרה לאה לעצמה, **ודאי ידענא דאי ייעול יעקב במשכנא דרחל לית לי לאפקא ליה** – יודעת אני בוודאות שאם יכנס יעקב לאהל רחל אין אני יכולה להוציא אותו משם, שאין זה מדרכי הצניעות **אלא אודיך ליה הכא** – אלא אני אחכה לו בחוץ **וייעול במשכני** – ואז יכנס באהל שלי.

כאשר הגיע יעקב אמרה לו לאה: **'כי שכר שכרתין בדודאי בני'**, ושואל: **מאי בדודאי בני** – היתה צריכה לומר 'בדודאים' סתם, ומיה ההדגשה על הבנים כאן, ומשיב שאמרה זאת לאה **בני דניחא ליה ליעקב על דא** – כדי שימצא חן בעיני יעקב סיבה זו שהיא נתנה את הדודאים לרחל, משום **דאלין מסייעין לאולדא** – שהם עוזרים להוליד, ולכן

הנחת של הרוח העליונה, בשביל שיתן את השפע **לגבי ההוא שדה** אל המלכות, לאחד מכן בלילה, וזמן זה הוא זמן רצון **עד לא יתוקד בתוקפא דיצחק** – בשביל שלא ישרף העולם בדינים שיש אצל יצחק בשעת מנחה.

כיון דנקטא ליעקב תחות גדפאה – כיון שנטלה אימא עילאה את זעיר אנפין תחת כנפיה, **כדין** – אז מקיים הוא את הפסוק **יִשְׁכַּב עִמָּה בַּלַּיְלָה הוּא'**, ודורש את המילה **הוּא'**, **דסתים מכלא** – המילה 'הוּא' רומזת לספירת החכמה שהיא סתומה מן הכל, שאבא הוא זה שמתייחד עם אמא. ולא יעקב הוא זה ששוכב עם אמא, אלא אבא – לצורך השפעת מוחין ליעקב. ומבאר עוד את המלה **הוא** שהכוונה היא לאבא **דכל ברכאן וכל קדושין נפקי מתמן** – שכל הברכות והקדושה ממנו יוצאים. ומדויק לשון הפסוק שהרי **יעקב לה כתיב** – לא נאמר שיעקב שכב **אלא הוא, מאן דאתחזי לאתערא לגבה** – והוא' הוא אבא שהוא זה שראוי לשכב עם אימא עילאה.

ועד דהא זמין לגבה תחות גדפאה – ועד שיעקב עולה כמיין נוקבין בשעת מנחה, **מאן דנקיט אנון קדישאן וברכאן** – מי שאוהז את כל הקדושות והברכות **לא אתמלי מנקדה טמירא ההוא עלמה עלאה** – אימא עילאה אינה מקבלת את השפע מאבא הנקרא נקודה נעלמת, ורק כאשר יעקב מעלה מיין נוקבין, אז יכולה אמא להתייחד עם אבא. **ועל דא דודאים מתערי כלא** – ועל כן הדודאים הם מעלים מיין נוקבין וגורמים לייחוד כולם היינו אבא ואמא, ושפע ליעקב שיתייחד אחר כך עם המלכות, **וכלא כנונא דרזא**

המלכות שקיבלה ממנו את כל הברכות, **דכתיב ביה** – שעל המלכות נאמר **אשר ברכו יי'**. ונאמר שהוא בא מלהשפיע **בערב, ושואל אמאי בערב** – מדוע דווקא בערב מסתלק יעקב מלהשפיע לה, ומשיב: **אלא בערב** דווקא משום דכתיב: **יִצְא יצחק לשוה בשדה לפנות ערב** שהוא זמן תפילת מנחה, ומבאר: **בזמנא דאתער יצחק אבוי לגבי האי שדה** – בזמן שמתעורר יצחק אבוי אל זו השדה שהיא המלכות, **ונקיט ליה** – ואוהז אותה ומתייחד עמה בתפילת מנחה, **דהא יצחק לא אתער לגבי האי שדה** – שיעקב אינו מתעורר להתייחד עם המלכות אלא בזמן שמעריבה השמש, היינו בזמן מנחה. **כיון דאסתלק יעקב מתמן בערב** – וכיון שיעקב מסתלק מלהתייחד עם המלכות בשעת מנחה, **שיבק האי שדה ליצחק אבוי** – הרי הוא עוזב את המלכות בשביל מידת הגבורה של יצחק, **ואיהו סליק בההוא זמנא לגבי עלא** – ובאותו זמן של מנחה, הרי הוא עולה למעלה, לקבל את השפע מאימא.

כאשר עולה יעקב לאימא מה כתיב: **זתצא לאה לקראתו אמא עלאה לגבי ברא יחידה** – לאה שהיא העולם המכוסה ומשפיעה את שפע אימא עילאה, הרי היא יוצאת לקראת יעקב שהוא בנה היחיד, היינו פרצוף זעיר אנפין. **ז'תאמר אלי תבוא, כלומר תחות גדפאי לברכא לך** – תבוא אלי תחת כנפי כדי שאברך אותך, **ולרואה לך בתפנוקין ועידונין עלאין** – ואשקה אותך בתפנוקים ועידונים עליונים, **הא עדן רעוא וענונא למייהב לך ניחא דרוחא עלאה** – ובשעת מנחה הוא זמן רצון ועונג לתת ליעקב את

דיוקנך – שכרתוך בשביל להוליד כדמותך.

מהכא – מכאן יכולים אנו ללמוד **שמאן דלעי באודיתא** – שהלומד ועמל בתורה **אחסין עלמא דאתי** – יורש עולם הבא **ואחסין אחסנתא דיעקב** – וגם יורש את נחלת וירושת יעקב. ומפרט: **אחסין עלמא דאתי** – מה שיוורש עולם הבא הרי זה נלמד ממה דכתיב: 'שישכר' שהכוונה היא **יש שכר**, ונדרש מן הפסוק **'כי יש שכר לפעולתך'** לומר שיש שכר לעתיד לבא לעמל בתורה. **וכתיב** – ואותו 'יש' שנמצא במילה 'שישכר', הרי הוא מן אותו 'יש' של שכר עולם הבא, הנאמר בפסוק: **'להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא'**.

ממשיך בסדר הפרשה, ודורש את הפסוק, **'כי ילדתי לו ששה בנים'**. **אמר רבי חזקיה:** **אלין עלא ותתא וארבע סטרין דעלמא** – ששה בנים אלו הם כנגד ששת הצדדים, שהם למעלה למטה מזרח מערב דרום וצפון. **ומאן דאריך באחד** – וכל מי שמאריך ב'אחד' של שמע ישראל **בעי ליה לאמלא לקדשא בריך הוא** – צריך להמליך את הקדוש ברוך הוא בכל צדדי העולם, **היינו לעלא ותתא ולארבע סטרי דעלמא** – למעלה ולמטה ולכל ארבעת הצדדים, **והינו אחד** – וזהו ייחוד השלם כאשר ממליך את הקדוש ברוך הוא בכל המקומות כולם.

כיוון שדרש שששת התיבות של קריאת שמע הם כנגד ששת בני לאה, עתה דורש שהם שנים עשר, היות והמלכות כוללת את כל הששה, וסך הכל נעשה מהם שנים עשר. והם נקראים הרי בשמים היות והם מאוחדים זה בזה.

עלאה – וכל מעשי האבות, וכן מעשה זה של הדודאים – כולם בסוד עליון מכוונים כנגד הספירות העליונות. **'דאובך, שואל: מאי ראובן** – מהו סוד המילה ראובן, ומשיב: **קדשא בריך הוא שוי שמחן בארעא** – הקדוש ברוך הוא שם שמות בארץ שהם רומזים לדברים עמוקים, **דכתיב: 'לכו חזו מפעלות יי אשר שם שמות בארץ'** – אל תיקרא 'שמות' אלא 'שמות'. שכל שם ראובן בא להורות על העלאת מיין נוקבין מן המלכות לצורך זיווג אבא ואמא. כמו שנתבאר בכל המאמר לעיל. (עד כאן סתרי תורה).

אמר רבי יהודה – בא רבי יהודה לסייע לדברי רבי חייא, ואמר: **כל אלין שבטין** – כל שנים עשר השבטים תקונין דלתתא אנון – כולם הם תיקון של המלכות שהוא העולם התחתון, וכלהו כגונא דלעלא – וכולם כדוגמת המלכות העליונה, היינו כנגד המלכות בשורשה שיש בה גם כן שנים עשר חלקי המרכבה, כנגד שנים עשר צירופי הוי"ה. חוזר לסדר הפרשה ודורש במהות שמו של יששכר, ועל שם מה נקרא כך.

תא חזי – בא וראה את ביאור הפסוק: **'כי שכר שכרתוך', שכונתה היתה לנסכא מניה גופא** – ששכרה לאה את יעקב כדי להוציא ממנו גוף קדוש, **ומאן איהו** – ומי הוא אותו גוף קדוש, ומשיב: הרי זו התורה – שיששכר היה עוסק בתורה, ועל כך שכרה את יעקב, ואמרה לו **'שכר שכרתוך'**, היינו **לך לגופך ממש** – שרצתה לאה שיוולד ילד כמו יעקב ממש, היינו גילוי של התפארת שהיא שורש התורה, שהעוסק בתורה גופו ממש נעשה גילוי לתפארת. **'שכר שכרתוך', לאולדא**

ואת הבנים תקח לך – שבני לאה כן מתגלים, אבל לאה בעצמה נעלמת היא, **בנין דאיהו עלמא דאתכסיא ולא אתגליא כלל** – משום ששורשה נמצא בעולם נעלם ומכוסה שאינו מתגלה כלל ולכן אינו ראוי לבני אדם לחקור בו.

וכוננת הפסוק **ואת הבנים תקח לך** היא **הינו דכתיב** – למה שנאמר: **כי שאל נא לימים ראשונים וגו' ולמקצה השמים ועד קצה השמים**, שימים ראשונים אלו הם ששת ימי בראשית, שהם בששת קצוות השמים, ועליהם מותר לשאול ולחקור, ולכן נאמר **ואת הבנים תקח לך** שבני לאה הם מן העולה המגולה, ולא כמו לאה בעצמה שהיא בעולם מכוסה שאסור לחקור בו. **וכל הגי' – וכל אלו הששה קצוות שהם כנגד ששת בני לאה אקרון הרי בשמים** – כיון שהם מבושמים ומאוחדים זה בזה, **מכאן ולתתא אקרון הרי בתר** – אבל מתחת לששת קצוות אלו, ואף מתחת למלכות דאצילות, כבר מתחיל עולם הפירוד **דכתיב** – שעליו **נאמר ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים**, היינו **טורי דפירודא** – הרי הפירוד, כיון שמתחת למלכות התחתונה כבר מתחילים העולמות הנפרדים.

לדברי רבי חזקיה יוצא שסדר הקדושה הוא כפי סדר לידת השבטים, שבני לאה שהם הראשונים הרי הם כנגד ששת הספירות שמחסד עד יסוד, ואילו בני השפחות הרי הם שייכים לעולם הנפרדים. אבל רבי ייסא חולק על כך וסובר שכל שנים עשר השבטים הרי הם באצילות הקדוש (רמ"ק).

אמר רבי ייסא בוודאי שכל שבטי ישראל היו בקדושה, והראיה לכך היא מדברי רבי אלעזר שאמר **שבני השפחות**

אמר רבי חזקיה – שאל רבי חזקיה: מצד אחד **כתיב** – נאמר על השבטים: **על הרי בתר**, והוא לשון של פירוד, כמו **זיבתר** שהוא לשון הפרדה שהם פרודים זה מזה, **וכתיב** – ומצד שני נאמר על השבטים: **על הרי בשמים** – שהם מתבשמים אחד מן השני ומאוחדים, והרי הפסוקים סותרים זה את זה. וכדי להשיב על השאלה מקדים ומבאר את ענין בני לאה: **מאן אנון הרי בשמים** – מי הם אותם הרי בשמים, **אלין שית בגין דלאה** – הרי הם ששת בניה של לאה **דאכללן שית אחרנין** – שהם כוללים בתוכם ששה אחרים, כאשר משפיעים הם למלכות את כוחם, **ואנון תריסר** – וביחד הם נעשים לשנים עשר, וכל זה כאשר הם מאוחדים ומבושמים זה עם זה, **ואנון שית** – והם שנים עשר אף על פי שבאמת אינם אלא ששה, **בגין דכל חד כליל בחבריה** – משום שכל אחד כלול מחבירו, ועל ידי זה הם זוכים להיותם שנים עשר. **ולאה עליהו** – ועל כל אלו עומדת לאה להשפיע להם **לקימא** – לקיים את דברי הפסוק: **אם הבנים שמחה הללויה**.

משום שדרש בבני לאה הביא גם ביאור השייך לענין שילוח הקן, שמדבר על לאה ובניה (כתם פ). ומשום שנתבאר שכל השבטים הם באחדות ומתבשמים אחד מחבירו, עתה מבאר שכאשר אינם באחדות האם מסתלקת מעליהם, כדי שהיא בעצמה לא תיפגם (רמ"ק).

ועל דא כתיב – ועל ענין זה של בני לאה נאמר: **לא תקח האם על הבנים, בגין דאיהו עלמא דאתכסיא ולא אתגליא** – משום שלאה היא שייכת לעולם הנעלם שאסור לחקור בו ולכן לא תקח את האם, **ועל דא** – אלא **שלח תשלח את האם**

לכן. **אלא הא אוקמוה** – אלא תשובת הדבר, כמו שכבר פירשו חכמים: **דחמא דאתיליד שטנא דעשו** – שעתה ראה שנוגד כבר מי שילחם בעשו, הלא הוא יוסף. ולכן רק עתה יכול הוא לחזור לארץ ישראל, מקום מגורי עשו.

ומשלים עתה את ראייתו, **ותא חזי** – ובא וראה את עומק סיבת יעקב אבינו: **יוסף אשלים דוכתיה באתריה** – יוסף השלים את דרגתו במקומו, היינו שתיקן את ספירת היסוד, **ויוסף זכי ליה דאקרי צדיק** – ועל כן זכה יוסף להיקראות בשם 'צדיק', **והכא סיומא דנפא** – והיסוד הוא סיום הגוף **כיון דחמא יעקב דאשתלים נופא** – וכיון שראה יעקב שנוגד יוסף, ותוקנה ספירת היסוד ועל ידי כן נשלם הגוף, ממילא **בעא נופא למתך לארחיה** – רצה הגוף הקדוש לחזור למקומו לארץ ישראל. **וסיומא דנפא הוא ברית** – והחלק האחרון של הגוף הוא הברית, שבו מסתיימים כל הספירות, ולכן רצה יעקב לחזור לאחר לידת יוסף **ועם כל דא** – ואף על פי שהיסוד הוא סיום הגוף **בנימן אשלים חושבנא** – עדיין צריכים היו את

בנימין בתוך והוא כנגד עטרת היסוד. וכיון שמבואר שיוסף הוא כנגד היסוד הרי הוא בוודאי בקדושה, בזה יש ראייה לרבי ייסא שגם כל אלו שנוגדו עד עכשיו אינם בעולם הנפרדים.

ואי תימא – ושמא תשאל: **וכי לא הוה ידע יעקב** – וכי יעקב לא ידע **דעד כען לא אשתלימו שבטין אף על גב דאתיליד יוסף** – שאף על פי שנוגד יוסף בכל זאת לא נשלמו השבטים ועדיין עתיד בנימין להיוולד, ואם כן **מאי טעמא לא אוריך**

קשירו קשרין – שבני השפחות רמוזים בקשרי האצילות ורמוזים **בארבע קשרין דאצטריכו לתקונא** – בארבע פרקי הידים והרגלים של גוף זעיר אנפין שנמצא באצילות **ואמר רבי אלעזר ומביא רבי ייסא ראייה לקדושת כל השבטים**, שהרי רבי אלעזר אמר **דבגין כך נפקי לבר אנון קשרין** – שבכוונה תחילה יצאו קשרי הידיים והרגלים לחוץ, **ואף על גב דכלהו חד** – ואף על פי שכל הגוף אחד, **מכאן ולהלאה כלהו חד** – ולאחר מכן נעשים כולם אחד **בארח מישור** – בדרך ישרה וקדושה. **ועל דא** – ומשום כך **כלהו שבטין סלקין בסהדותא דלעלא** – כל השבטים כולם, הרי הם עולים ומעידים על מלכות שמים, **הדא הוא דכתיב** – זהו שנאמר: **'ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם'**.

עוד מביא רבי ייסא ראייה לדבריו, מדברי רבי אלעזר בסיבת חזרת יעקב אבינו לארץ ישראל רק לאחר שנוגד יוסף (רמ"ק). וכיון שמדבר בענין זה, האריך עוד בכל ענין חזרת יעקב אבינו לארץ ישראל ולידת יוסף ובנימין.

ואמר רבי אלעזר, כתיב: 'ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו', והמשך הפסוק הוא 'ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה אל מקומי ולארצ', שרצה יעקב לחזור לארץ ישראל דווקא לאחר לידת יוסף, ושואל: מה חמא יעקב למיתך לארחיה כד אתיליד יוסף – מדוע דווקא לאחר שנוגד יוסף, ראה יעקב שצריך הוא ללכת לדרכו לארץ ישראל, **ועד לא אתיליד יוסף לא בעא למיתך לארחיה** – ומדוע עד עתה לא רצה לחזור, והרי עשרים שנה כבר עברו מאז שהגיע אל

לא תישבא בביתא שלימתא להיות עקרת הבית לישב בבית שלם המונה את כל שנים עשר השבטים. **וכל זמנא דרחל קימא** – וכל זמן שרחל היתה קיימת ובנימין עוד לא נולד, **עלמא תתאה לא אתתקנא בהו** – העולם התחתון לא נתקן על ידי השבטים, **מיתת רחל** – ורק כאשר נפטרה רחל **נטלא (לעלא) ביתא בשלימו** – געשתה עקרת הבית בשלימות.

ואי תימא – ושמא תשאל: **לאה אמאי לא מיתת בתהוא זמנא** – מדוע לא נפטרה לאה באותו הזמן, הרי גם היא היתה צריכה להיות מתוקנת עתה כאשר נולדו כל שנים עשר השבטים. ומשיב: **אלא הטעם שלא מתה לאה עם רחל בגין דביתא בעלמא תתאה איהו** – משום שהבית לשכינה אינו נמצא אלא בעולם התחתון, **וכלא מגיה הוו לאתתקנא** – ורק מן העולם התחתון שהוא העולם הגלוי, נעשה התיקון לשכינה, **ולאו מעלמא עלאה** – ולא מן העולם העליון שאינו בגילוי אלא בכיסוי, **ובגין כך לא מיתת בההיא שעתא** – ומשום כך לא נפטרה לאה באותה שעה, כיון שאין זה תפקיד לאה להיות השכינה השורה בתוך השבטים. **וכל עובדוי דלאה באתכסאי אנון** וסיבת מה שלאה אינה מיועדת לכך הוא, **בגין דעלמא עלאה איהו באתכסאי ולא באתגליא** – משום שלאה שייכת לעולם העליון, והעולם העליון אינו מגולה אלא מכוסה, **ובגין כך לא אדכר מיתתה דלאה כמיתתה דרחל** – משום כך לא נזכר בתורה בכלל מיתתה של לאה, כמו שנזכר מיתתה של רחל. משום שרחל במהותה שייכת לעולם התחתון שבו

עד דיתליד בנימין וישתלימו שבטין – מדוע לא חיכה עד שיוולד בנימין, ויהיו שנים עשר שבטים בשלימות, ואז יחזור לארץ ישראל. ומשיב: **אלא יעקב בחכמתא עבד** בוודאי שיעקב עשה בחכמה, **ומלה ידע** – וטעם היה לו בזה, **אמר יעקב: ודאי אי אשתלימו הכא כלתו שבטין** – יודע אני שאם ישלמו כל השבטים בחוץ לארץ, **הא ידענא דתקונא דלעלא שריא עליהו כדקא יאות** – בוודאי תשרה עליהם השכינה, ויהיה בזה תיקון עליון כמו שצריך, **ובארעא דא לא לבעי דישתלימו** – ולא רצה יעקב שישלמו בחוץ לארץ אלא בארעא קדישא – אלא רק בארץ הקדושה, ארץ ישראל.

תא חזי דהכי הוא – בא וראה שבאמת כך הוא, **דכלהו תריסר שבטין תקונא דעלמא תתאה נינהו** – שהרי כל שנים עשר השבטים הם תיקון של העולם התחתון, בכל חלקי המלכות, **וכיון דאתיליד בנימין מיתת רחל** – וכיון שנוולד בנימין נפטרה רחל **ונטלא דוכתא האי עלמא תתאה** – ונטלה השכינה את מקומה של רחל **לאתתקנא בהו** – להיתקן בהם ולהשתלם על ידי השבטים, **ועל דא לא אתיליד בנימין אלא בארעא קדישא** – ועל כן לא נולד בנימין אלא רק בארץ הקודש, כדי שרחל תוכל לחזור להיות עקרת הבית שלימה, המתוקנת על ידי השבטים, **הדא הוא דכתיב** – זהו שנאמר **זאני בבואי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך, ותמן מיתת רחל** – ודוקא שם בארץ ישראל נפטרה רחל, **ונטלא דוכתא האי עלמא תתאה** – ונטלה את מקומה המלכות הנקראת עולם התחתון,

הברכות של העולם התחתון מגיעות מן העולם העליון, היינו שגם רחל מקבלת את השפעתה מן הבינה.

וכמו שהשפעה והברכה לעולמות הרי הם לשתי העולמות הכי נמי **בכל אתר תרין עלמין** – כך גם בברכות האדם, הרי הוא מברך לשני העולמות, **דא באתגליא ודא באתכסיא** – אחד מגולה ואחד מכוסה, **ואנן לא מברכינן לקדשא בריך הוא** – ותמיד אין אנו מברכים לקדוש ברוך הוא **אלא בתרין עלמין** – אלא בשתי עולמות, **דכתיב: 'ברוך יי אלוהי ישראל מן העולם ועד העולם'** – שהקדוש ברוך הוא מבורך מן העולם העליון עד העולם התחתון.

בגיני כך – ומשום שיש שני עולמות שאחד נסתר ואחד נגלה, **עלמא עלאה קרינן ה"א** – לעולם העליון קוראים אנו בשם 'הוא' בלשון נסתר, להורות על ההסתרה, **וקרינן לעלמא תתאה את"ה** – ואילו לעולם התחתון הנגלה אנו קוראים בשם 'אתה' בלשון נוכח, להורות על כך שהוא עולם גלוי, **בגין דאיהו ברוך מעלמא עלאה** – ואף העולם התחתון מבורך, משום שהוא יונק מן העולם העליון **על ידי היסוד המחבר ביניהם**, היינו זעיר אנפין המשפיע את השפעות הבינה אל המלכות, **הדא הוא דכתיב** – וכמו שנאמר בפסוק: **'ברוך יי מציון שוכן ירושלים' וגו'**, ומפרש **שודאי מציון איהו ברוך** – שפסוק זה בא לומר שה' שוכן בירושלים, היינו שהמלכות מקבלת ברכות – רק על ידי 'ציון' שהוא היסוד המשפיע לה ברכות.

השכינה שורה בתוך השבטים, ואילו לאה מכוסה בעולם העליון.

ותא חזי דהבי הוא ודאי – ובא ורואה שבוודאי כך הדבר, שלאה לא התגלתה משום שהיא שייכת לעולם העליון, ורחל התגלתה משום ששייכת לעולם התחתון, **בגין דעלמא עלאה כל מלוי באתכסיא, ועלמא תתאה כל מלוי באתגליא** – שכיון שהעולם העליון כל דבריו מכוסים והעולם התחתון כל דבריו מגולים, **בגין כך** – לכן **אתכסיא לאה במערתא דכפלתא, ורחל בגליא דארחא** – לאה נקברה במערת המכפלה שהוא מקום מכוסה מעיני אדם, ולא כרחל שנקברה על אם הדרך במקום מגולה, וההבדל ביניהם הוא: **דא בסתרא** – שלאה היא מן העולם העליון, המוסתר, **ודא באתגליא** – ואילו רחל מן העולם התחתון, הגלוי.

ומביא עוד ראייה על כך, **ובאתכסיא עלמא עלאה אתרשים** – שלאה שייכת לעולם העליון והמכוסה, **דכתיב: 'ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנוח ובגין כך קראה שמיא אשר'** הרי שלאה היא זו שקראה לו אשר, כיון שהמילה 'אשר' מרמזת על עולם העליון שהוא הבינה. ולכך דווקא לאה קראה לו כך, כיון שמהותה שייכת לעולם העליון והמכוסה. **(בגין כך** – ומשום שלאה היא בעולם המכוסה ורחל בעולם המגולה, לכן **כל ברכאן דתרין עלמין באתגליא ובאתכסיא** – כל הברכות המושפעות לשני העולמות הרי הם ברכות מגולות וברכות נסתרות. **ועם כל דא) ובגין דא כלא חד** – ואף על פי שנפרדים הם בברכותיהם, בכל זאת מאוחדים הם, **דהא כלא הוי מעלמא עלאה** – שהרי גם

ח"א פרשת ויצא קננ, ע"א

היתה יוצאת תחילה אולי לא היה נוטה אחריה
(כתם פז).

ואמר רבי אלעזר: **יעקב דאזמנת ליה על בירא אתתא** – מה שנזדמנה ליעקב אשה על יד הבאר, **קשה אמאי לא אזמנת ליה לאה** – מדוע נזדמנה לו דווקא רחל ולא לאה, **דהא קימא ליה ליעקב כל אנן שבטין** – שהרי לאה

העמידה ליעקב את כל אותם שבטים, והיא עיקר בהעמדת השבטים, ומשיב:

אלא לאה לא בעא קדשא בריך הוא לזונא ליה ליעקב באתגליא – אלא

הקדוש ברוך הוא לא רצה לזווג את לאה ליעקב באופן גלוי, **דכתיב: ייחי**

בבקר והנה היא לאה, (מכלל) דהא קדם לכן לא

אתגליא מלה – שמכאן יש ללמוד שקודם הבוקר לא נתגלה הדבר ליעקב שהיא לאה, וחשב שנשא את רחל, וזה מוכיח שזיווג יעקב עם לאה היה צריך לבוא בדרך נסתרת.

ותו – וטעם נוסף שלאה לא נזדמנה ליעקב על הבאר: **בגין לאמשכא עינא ולבא דיעקב בשפירו דרחל** – כדי למשוך את עינו ולבו של יעקב אחר יופיה של רחל, **למעבד דיוריה תמן** – ועבור זה יקבע דירתו בבית לבן ויעבוד בשביל רחל, **ובגינה אזדוגת ליה לאה** – ועל ידה נזדווגה לו אחר כך גם לאה **ואוקימת כל**

רבי אלעזר חולק על רבי אבא שאמר שהבאר היתה המקום רחוק מחרון, ויעקב הלך מחרון כדי לחפש א תהבאר, ומקשה עליו שהרי נאמר שרחל רצה להגיד לאביה, ומשמע שהמקום היה קרוב לחרון, ולכן מפרש שהבאר היתה במקום קרוב לעיר.

רבי אלעזר אמר: חרון תמן הוה ודאי – חרון בודאי היתה במקום סמוך לבאר,

והאי בירא בחקלא

הוה – והבאר היתה

בשדה במקום

סמוך לעיר, **דאי**

לאו הכי אמאי

כתיב – כי אם לא

תאמר כן, קשה

מדוע נאמר על

רחל לאחר שפגשה

את יעקב על יד

הבאר: **’וחרץ ותגד**

לאביה, ומשמע שרצה

בריצה אחת ואמרה לאביה, והרי

אביה היה בחרון, **אלא בגין דהוה סמיך**

למתא – אלא ודאי משום שהבאר היתה

במקום סמוך לעיר.

רבי אלעזר הקשה מדוע דווקא רחל נזדמנה ליעקב על הבאר, והלא היה ראוי שלאה תזדמן לו שם שהרי היא העמידה לו לבסוף את עיקר השבטים, והשיב שזיווג לאה עם יעקב היה צריך לבוא באופן נסתר, כמו שראינו לבסוף שנשא את לאה בלא דעתו ורק בבוקר גילה שהיא לאה, וטעם נוסף שכיון שרחל היתה טובת מראה נמשכו עיניו ולבו של יעקב אחריה ועל ידי זה עבד בבית לבן ונתגלגל שנשא לבסוף גם את לאה ושתי השפחות והעמיד שנים עשר שבטים, מה שאין כן אם לאה

חכמתא – אלא הוא עשה בחכמה כדי להוציא מחשבה זו מלב בני אדם ולכן הציע שיעבוד זמן ארוך של שבע שנים. וכל זה לפי הפשט, אבל לפי הסוד כוונת יעקב היתה לסוד מסודות החכמה, **דסיחרא בת שבע שנין היא** – שהמלכות שרמוזה בירח נקראת בת שבע שנים על שם שמקבלת משבע ספירות עליונות, **וכלהו שבע שנין עלאין** – וכל אותם הארות של שבע הספירות העליונות שמאירות למלכות **שרו עליה דיעקב עד לא נסיב לה לרחל** – שרו על יעקב קודם שנשא את רחל, ובכל שנה ושנה היה משתלם בהארת ספירה אחת, **למתב גבה כדקא יאות** – בכדי שיוכל לשבת עם רחל שרומזת למלכות כראוי, ומפרש: **דהא יעקב נטל כלהו בקדמיתא** – כי יעקב שהוא כנגד התפארת לקח והשתלם בכל אותם שבע ספירות עליונות, **ולבתר אתה לגבה** ולאחר מכן בא אל רחל ונתייחד עמה והמשיך לה את אותם הארות, **בנין לאשתכחא איהו שמים** – כדי שיימצא הוא אחוז בתפארת שנקרא שמים **ואיהי ארץ** – והיא אחוזה במלכות שנקראת ארץ.

ורזא דמלה – וסוד הדבר רמזו במה שנאמר: **’ויהיו בעיניו כימים אחדים,** ושואל: **מאי – מהו כימים אחדים,** והלא אם האהבה היתה גופנית היו שבע השנים צריכים להיראות בעיניו כמאות ואלפי שנים ולא כימים אחדים, ומשיב: אלא כוונת הפסוק לרמזו **כלהו שבע שנין שקיל לון בעיניו** – שכל אותם שבע שנים היו נדמים בעיניו **כאנון עלאין** – כאותם ספירות עליונות **דאנון אחדין דלא מתפרשאן** – שהם כולם באחדות

אנון שבטין – והעמידה את כל אותם שבטים.

ושואל: **במה ידע יעקב מאן היא רחל** – במה ידע יעקב מי היא רחל, ומשיב: **אלא דאנון רעין אמרו ליה** – אלא שאותם רועים אמרו לו, דכתיב: **’זהנה רחל בתו באה עם הצאן.**

מוסיף להכריח מה שאמר שהטעם שרחל נגלתה ליעקב על הבאר הוא כדי להמשיך את עיניו וליבו אחריה, שהרי מיד כאשר ראה אותה רצה לשאת אותה והסכים לעבוד בשבילה (זהרי חמה).

תא חזי – בוא וראה ראה למה שאמרנו שרחל נגלתה ליעקב על הבאר כדי להמשיך אותו אחריה: **מה כתיב** – מה נאמר לאחר שראה יעקב את רחל: **’זיאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה,** הרי שמיד כאשר ראה אותה נתן עיניו בה ורצה לעבוד בשבילה.

מבאר הטעם שיעקב רצה לעבוד שבע שנים עבור רחל ולא ניסה לומר תחילה זמן קצר יותר, שלא רצה שיחשבו שעובד בגלל שחשק ביופיה של רחל. ומפרש עוד על פי סוד, שיעקב רצה להשלים את עצמו בשבע ספירות עליונות ששורות במלכות קודם שישא את רחל שהיא כנגד המלכות, כדי שיוכל להשפיע לה משבע ספירות הללו.

ושואל: **וכי מה דעתיה דיעקב** – וכי מה היתה דעתו של יעקב **דלא קאמר עשר ירחין או שתא חדא** – שלא אמר ללבן תחילה אעבוד אותך עשרה חדשים או שנה אחת, **אלא שבע שנים אמאי** – ומדוע אמר מיד שבע שנים, ומשיב: **אלא יעקב בחכמתא עבד** – אלא יעקב עשה כן בחכמה, **בגין דלא יימרון** – כדי שלא יאמרו הבריות **דבגין תיאובתא דשפירו דרחל עבד** – שבגלל שחשק ביופיה של רחל עבד ללבן, כי אם כן היה מציע את הזמן הקצר ביותר שאפשר, **אלא בגין**

אתגליא – בכל מקום הבינה שנקראת יובל היא סתומה ואינה מגולה, **ושמטה אתגליא** – ואילו המלכות שנקראת שמיטה היא מגולה.

תא חזי – בוא וראה מה היתה מטרת עבודת יעקב בשבע השנים הראשונות ובשבע השנים שאחריהם: **בשעתא דיעקב פלח שבע שנין קדמאין** – לאחר שיעקב עבד את שבע השנים הראשונות עבור רחל ולבסוף קיבל את לאה, **נפקא קלא ואמר** – יצאה בת קול מן השמים ואמרה לו: **יעקב, מן העולם ועד העולם כתיב**, כלומר שתחילה יש להתחיל לתקן מן העולם העליון שהוא הבינה, ואחר כך יורדים משם עד העולם התחתון שהוא מלכות, ולכן היית צריך לעבוד תחילה עבור לאה שמושרשת בבינה, ורק אחר כך לעבוד עבור רחל שמושרשת במלכות.

ומוסיף לבאר מדוע לא ידע יעקב שעבודתו היא עבור לאה: **עולם סתים דלעלא יובלא** – העולם הסתום העליון שהוא הבינה **מתמן שידותא** – משם צריכה להיות תחילת העבודה והתיקון, **דאלין דאנון סתימין דלא אתגליא לון** – ולכן אותם שבע שנים שעבדת שהיו סתומים ולא היו נודעים לך, **מן יובלא אנון** – היו באמת ממדרגת הבינה, **בגין כך אסתימו מיעקב דלא ידע** – ומשום כך נעלמו מיעקב שלא ידע מהו ענין העבודה בשנים הללו, **דחשב דהא מן שמטה אנון** – כי הוא חשב שהם לצורך תיקון המלכות שנקראת שמיטה, **ובגין דיעביד שידותא מעולם דלעלא** – אולם כדי שיעבוד תחילה לצורך העולם העליון שהוא בינה **אתכסין מניה** – נעלם ממנו

ואינם נפרדות זו מזו, **וכלוה חד** – וכולם נחשבים כדבר אחד, **דמתקשרן דא בדא** – משום שהם נקשרים זה בזה באחדות ואין בהם שום חילוק ולא הבדל ופירוד, וכל זה היה **'באהבתו אותה'**, דהיינו מחמת שאהב את המלכות שרמוזה ברחל, **לאשתכחא כנוגא עלאה** – ורצה להיות בדוגמת העליונה של הספירות חכמה ובינה שהם באחדות תמיד.

תא חזי – בוא וראה ראייה לדבר שיעקב השתלם בשבע ספירות עליונות קודם שגשא את רחל: **דאפילו לבן רמז ליה באנון שבע** – כי אפילו לבן רמז ליעקב על אותם שבע ספירות, **ולא ידע מאי קאמר** – ולא ידע בעצמו מה הוא אומר, אלא ה' שם את המלים בפיו, **דפתח ואמר טוב** – שהרי פתח את דבריו במלה טוב שרומז אל התפארת, **דכתיב: טוב תחיל ונו'. אמר רבי אבא: הכי הוא ודאי** – כך הוא ודאי **פלח שבע שנין לאזדונא בשמטה** – שיעקב עבד שבע שנים והשתלם בשבע ספירות כדי שיוכל אחר כך להזדווג ולהשפיע במלכות שנקראת שמיטה.

רבי אבא סבר שהעבודה של שבע שנים הראשונות שעבד יעקב היו לצורך תיקון המלכות כפי מחשבתו של יעקב, אולם רבי אלעזר חולק ואומר שאף שאמנם כך היתה דעתו של יעקב, מכל מקום יצאה בת קול וגילתה לו שעבודתו בשבע שנים הראשונות היו לצורך תיקון הבינה ולכן יצאו מהם נישואי לאה שמושרשת בבינה, ועבודתו לתיקון הבינה היתה בהעלם כי כל עניני הבינה הם נעלמים, ורק השבע שנים שעבד לאחר מכן היו לצורך תיקון המלכות ועל ידם נשא את רחל שמושרשת במלכות (רמ"ק).

אמר רבי אלעזר: תא חזי – בוא וראה מדוע עבד יעקב בשבע השנים הראשונות עבור לאה ולא ידע שעובד עבורה: **בכל אתר יובלא סתים דלא**

'צדיקים יירשו ארץ', אמר צדיקים לשון רבים שהם **צדיק לעלא וצדיק לתתא** – צדיק למעלה וצדיק למטה, ושניהם יורשים את המלכות שנקראת ארץ, ומפרש **צדיק לעלא** – צדיק העליון הוא היסוד **מניה נגדן מיין עלאין** – שממנו נמשך למלכות השפע מלמעלה שנקרא מים עליונים, **צדיק לתתא** – וצדיק התחתון הם הצדיקים שבעולם הזה שעוסקים בתורה ובמצוות **מניה נבעא נוקבא מיא לגבי זכורא בתיאובתא שלים** שעל ידי מעשיהם הטובים מתקשטת

המלכות והיא מעלה מיין נוקבין אל התפארת בתשוקה שלימה, ונמצא שהמלכות נמצאת בין **צדיק מסטרא דא** – צדיק מצד אחד שהוא היסוד, ו**צדיק מסטרא דא** – וצדיק מצד השני שהם הצדיקים שלמטה, **כמא דזכורא לעלא יתיב בין תרי נוקבי** – וכמו שהתפארת למעלה יושב בין שתי נקבות שהם בינה ומלכות, **הכי נמי נוקבא לתתא יתבא בין תרי צדיקי** – כך גם המלכות למטה יושבת בין שני צדיקים.

מפרש מה שאמר שיוסף ובנימין נקראים שני צדיקים, יוסף זכה להיות כנגד היסוד, משום שעמד בנסיון במעשה אשת פוטיפר, ובנימין הוא הצדיק שלמטה, כי גם הוא זכה למעלת שמידת הברית ואף שלא עמד בנסיון כיוסף, מכל מקום היתה לו מעלה שלא שימש בכל אותם שנים שיעקב היה באבל על אבידת יוסף.

ועל דא יוסף ובנימין תרין צדיקין גינתו – ולכן יוסף ובנימין נקראים שניהם צדיקים, **יוסף זכה למהוי צדיק לעלא** – יוסף זכה להיות מרכבה למידת היסוד למעלה, **בגין דנטר את קימא** – משום ששמר על אות הברית הקדושה במעשה אשת פוטיפר ועמד בנסיון, **בנימין איהו צדיק לתתא** – ובנימין הוא הצדיק

סוד השבע שנים הראשונות, ולא ידע שבשבילה עבד, **בגין דיובלא איהו סתים** – משום שהבינה היא סתומה, וכל ענייניה באים בדרך של העלם, **ולבתר דעברו שני יובלא דאתכסיא** – ולאחר שעברו שבע שנים המכוסות של הבינה, **עבד שני שמיטה דאתגלין** – עבד עוד שבע שנים כנגד המלכות הגלויה, **ואתעטר בתרין עלמין ואחיד לון** – ועל ידי זה נתעטר יעקב בשני עולמות ואחוז בשניהם, גם בבינה שכנגדה עומדת לאה וגם במלכות שכנגדה עומדת רחל.

מוסיף לפרש כיצד לאה ורחל אחוזות בבינה ומלכות, שלכן לא הולידה שש בנים ובת אחת כדוגמת הבינה שהוציאה את שש הקצוות של תפארת ואת המלכות, ורחל הולידה שני בנים שנקראים צדיקים כנגד המלכות שנמצאת בין היסוד שנקרא צדיק עליון לצדיקים שבעולם הזה שנקראים צדיק תחתון (והרי חמה).

תא חזי – בוא וראה עוד כיצד לאה ורחל מושרשות בבינה ומלכות: **לאה אולידת שית בגין וברתא חדא** – לאה הולידה שש בנים ובת אחת, **והכי אתחזי** – וכך היה ראוי לה לפי שורשה שתלד שש בנים ובת, **דהא שית סטרין קימין עלה** – כי מהבינה שהיא שורש לאה יצאו ששת הספירות חג"ת נה"י ומתקיימים על המלכות, **ואלין שית וברתא חדא** – וכנגדם יצאו מלאה שש בנים כנגד שש קצוות ובת אחד כנגד המלכות, **ברזא עלאה נפקא** – והכל יצא על פי סוד עליון ובדוגמא עליונה.

רחל אולידת תרין צדיקים – רחל שהיתה מושרשת במלכות הולידה שני בנים שנקראים צדיקים, **והכי אתחזי** – וכך היה ראוי לה לפי שורשה, **דבין תרי צדיקי יתבא עלמא** – כי המלכות שנקראת עולם יושבת בין שני צדיקים, **דכתבי:**

– היה בנימין נער קטן ועוד לא נשא אשה, **ואת אמרת דלא שמש ערסיה** – וכיצד אתה אומר שזכה להיקרא צדיק על שם שלא שימש מיטתו, ומשיב: אלא מעלת בנימין היתה **אף על גב דאזדוג לבתר** – שאף על גב שנשא אשה לאחר שיוסף נלקח והיו לו הרבה שנים שיכל לשמש מיטתו, **לא בעא לשמשא ערסיה** – מכל מקום לא רצה לשמש מיטתו ולכן נקרא צדיק.

ומוסיף לשאול כיצד אתה אומר שלא שימש מיטתו, **ואנן הכי תנן** – והרי אנו למדנו, **בשעה דשאל יוסף לבנימין** – שבשעה שפגש יוסף את בנימין שאל אותו שאלות, **אמר ליה** – שאל אותו **אית לך אינתו** – האם יש לך אשה **אמר ליה אין** – השיב לו בנימין כן, **אמר ליה** – שאל אותו **אית לך בנין** – האם יש לך בנים, **אמר ליה אין** – השיב לו בנימין כן, חזר יוסף ושאלו: **והיך אקרון** – ובאלו שמות הם נקראים, **אמר ליה** – השיב לו בנימין שכל שמותיהם הם **על שום אחי וכו' גרא ונעמן וגו', דכתיב 'ובני בנימין בלע ובכר' וגו', ואת אמרת דלא שמש** – ואם כן קשה כיצד אתה אומר שלא שימש מיטתו באותם שנים, והרי אנו רואים שנוולדו לו אז כל אותם בנים.

ומשיב: **דהא בההיא שעתא לא הוה ליה** – אלא לעולם שימש בנימין מיטתו והוליד בנים, ומה שאמרנו שנקרא צדיק משום שלא שימש, הכוונה שלא שימש מיטתו לצורך עצמו, אלא בכל אותו הזמן הוליד בנים רק לצורך יוסף וקראם על שמו, ולא היו לו בנים לצורך עצמו, **ואי תימא** – ואם תשאל שהרי נאמר: **'ובני בנימין בלע ובכר'**, הרי שבניו נקראו על

התחתון **לאתעטרא שמטה בין תרי צדיקי** – ועל ידי זה נמצא שרחל שהיא כנגד המלכות מתעטרת ועומדת בין שני הצדיקים, **יוסף הצדיק** שאחוז ביסוד מעליה, **ובנימין הצדיק** תחתיה.

ושואל: **וכי בנימין צדיק הוה** – וכי בנימין היה צדיק, והרי לא מצאנו שעמד בנסיון של שמירת הברית כמו יוסף, ומשיב: **אין** – אכן כן בנימין היה צדיק בענין שמירת הברית **דכל יומיו לא חטא בהאי את קימא** – כי כל ימיו לא חטא באותו אות הברית **ואף על גב דלא אזדמן ליה עובדא כיוסף** – ואף על גב שלא הזדמן לו מעשה של נסיון כמו יוסף, מכל מקום מחמת שלא פגם בבריתו נקרא צדיק, ומוסיף לשאול: **אי הכי אמאי אקרי צדיק** – אם כן מדוע נקרא צדיק, שהרי מגיעת חטא בלבד בלא שבא לידו נסיון לא מספיקה כדי להיקרא צדיק, ומשיב: אלא אכן בנימין עמד בנסיון בענין שמירת הברית, **כל יומיו דיעקב הוה באבלא דיוסף** – כי בכל אותו הזמן שיעקב היה באבל על יוסף, **לא שמש ערסיה** – לא שימש בנימין את מיטתו וכבש את יצרו, וכיון שבא מעשה לידו וכבש את יצרו נקרא צדיק.

אף שבנימין הוליד בנים בפועל בזמן שיוסף היה במצרים, שהרי נולדו לו עשרה בנים מכל מקום נחשב הדבר שלא שימש מיטתו, כי כל הבנים שהוליד היו רק לצורך יוסף ולכן קראם על שמו ולכן נקרא צדיק כי לא הוליד עבור עצמו (והרי חמי: מקדש מלך).

ואי תימא – ואם תשאל על מה שאמרנו שבנימין כבש את יצרו ולא שימש בזמן שאביו היה באבילות על יוסף, **דכד אתגטיל יוסף מיעקב** – שהרי בזמן שיוסף נלקח מיעקב **רביא הוה ולא נסיב**

שיוסף עתיד לרשת את מקום היסוד, **ובניני כך אוריך בלבן כל כך** – ומשום כך האריך לשבת בבית לבן כל כך הרבה שנים עד **דיסתים גופא** – עד שילוד יוסף ובזה יסתיים בנין התפארת שנקרא הגוף הקדוש, ושואל: **ומאן הוא סיומא דגופא** – ומי הוא סיום הגוף, ומשיב: הוא היסוד שנקרא אות **ברית**, ושם היה אחוז יוסף, **ועל דא כתיב ולכן נאמר: ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו', דהא ודאי השתא אשתלים גופא** – שהרי ודאי עכשיו נשלם בנין התפארת, ולכן אמר יעקב: **כיון דגופא אשתלים בעינא למיזל** – כיון שבנין התפארת נשלם רוצה אני ללכת לדרכי, ויעקב אמר דבר זה לבניו, **ובניני כך בנימן ידע** – ולכן בנימין ידע שיוסף אחוז ביסוד, **ונטר אורחיה דאחוי** – וכאשר יוסף נאבד שמר את דרכי אחוי להיות אחוז ביסוד במקומו.

כיון דאתא יוסף ואשתכח – וכאשר בא יוסף למעלתו ויצא מבית האסורים ונתגלה לאחוי, **בנימן הדר לביתיה** – בנימין חזר לביתו דהיינו אשתו, **ושמש ערסיה ואוליד בנין** – ושימש מיטתו והוליד בנים לצורך עצמו ולא בשביל יוסף כמו מקודם, **ועל דא קדשא בריך הוא עביד ליה צדיק לתתא** – וכיון שעד עכשיו הוליד בנים לצורך יוסף ונכנס במקומו לכן הקדוש ברוך הוא עשה אותו צדיק למטה **ויוסף צדיק לעלא** – כדוגמת יוסף שהוא צדיק למעלה ואחוז ביסוד, **ובניני כך רחל תרין בנין אולידת** – ולכן רחל שהיא כנגד המלכות ילדה שני בנים, יוסף ובנימין, יוסף כנגד יסוד שנקרא צדיק העליון ובנימין הוא צדיק התחתון, ולאה שאחוזו בביונה ילדה **שית בנין**

שמו, ומשיב: **כד עאלו למצרים הכי הוא ודאי** – כך הוא ודאי שמה שנקראו בני בנימין היה רק לאחר שנכנסו למצרים לאחר שנמצא יוסף, שאז חזרו הבנים להיקרא בני בנימין, **דכל זמנא דאתאבל יעקב על יוסף** – משום שכל זמן שהתאבל יעקב על יוסף **לא שמש ערסיה ואוליד בנין** – לא שימש בנימין והוליד בנים לצורך עצמו אלא רק לצורך יוסף, **ואמר בנימן: הא יוסף אחי את קימא דאבא הוה** – הרי יוסף אחי שאחוז ביסוד היה אות הברית של אבא, **דהא ברית סיומא דגופא איהו** – שהרי הברית הוא סיום הגוף, **כיון דאיהו אתאביד** – וכיון שהוא נאבד **אנא אהא נטיר אתריה דאחי** – אהיה אני שומר את מקומו של אחי במקומו להיות אחוז ביסוד, ולכן לא שימש מיטתו לצורך עצמו אלא רק לצורך יוסף.

יעקב ידע שיוסף אחוז ביסוד ואמר זאת לבניו ומכאן ידעו זאת אף קודם מעשה אשת פוטיפר ולכן כאשר יוסף נאבד אמר בנימין שעתה ראוי לי לאחוז במיטתו של יוסף שהוא היסוד כדי לעמוד במקומו.

ואי תימא – ואם תשאל: **הא בההוא זמנא דאתאביד** – הרי באותו זמן שנאבד יוסף לא הוה צדיק – עדיין לא נקרא בשם צדיק, **דצדיק לא הוה עד דאערע עובדא ביה** – כי לא נקרא צדיק עד שאירע לו מעשה אשת פוטיפר ועמד בנסיון, ואם כן איך אמר בנימין כאשר אבד יוסף אני אשמור את מקומו, מנין לו שמקומו של יוסף הוא ביסוד, ומשיב: **אלא כלהו הוו ידעי מיעקב** – אלא כל השבטים ידעו דבר זה בקבלה מיעקב, **דיעקב הוה ידע דאתר דא ירית יוסף** – כי יעקב ידע

וברתא – שש בנים ובת, כנגד שש קצוות של התפארת והמלכות שיוצאים מהבינה.

צעטיל קטן

מורינו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פגוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, ודמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם ותברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ותברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש וכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג

גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצדעת משכא דחנניא, וכפי יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יותר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישמח את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהוויג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת וויג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת וסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לכווא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

קדושת הפרשה

| פרשת הנשיאים |

סימן שהוא כבר שלוש מליאָרד שנה כאן בעולם, אצל החלונים אין פאות, כל העולם זה חדש, אבל היהודי עם הפאות זה מינימום מלפני שלוש מליאָרד שנה, וגם בודקים כמה קרינה רדיואקטיבית הגוף ספג, יש המון שיטות אם אדם הוא חי שלוש מליאָרד או שש מליאָרד או עשרים מליאָרד שנה כמה קרינה שאדם ספג במשך החיים יודעים כמה שנים הוא כבר נמצא כאן בכדור בארץ.

כל זה "אשר חרפו עקבות משיחך" הכל זה עקבות משיחך כי לעולם ימכר אדם קורות ביתו... ימכר את הבית ויקנה נעלים איך אפשר להבין את זה בכלל, אלא הכל זה סוד שהנעלים זה נעלי השכינה חנוך תופר נעלים ועל כל תפירה הוא אומר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" זה שירת הצפרדע, למה חנוך תופר נעלים? למה הוא לא חיט או נגר? הוא תופר נעלים! כי כל העבודה שאדם לומד גמרא זה הסוליה של הנעלים, הגמרא זה הסוליה... (באר בשדה קפ"ט).

קודאים פרשת במדבר על הנשיאים על שבועים שקל על "מזרק אחד כסף" קערת כסף זה גימטריא תשעה מאות שלשים, שלשים ומאה משקלה זה הניצוצות זה כל הנאצים כל המחבלים כל הרשעים.

אדם בא לעולם לתקן את הניצוצות, לכן הוא בא לעולם, מכל אות שהוא מכון הוא מתקן עוד ניצוץ, ועוד ניצוץ, לא צריך בכלל לצאת להפגנות, זה סתם שקר, לא צריך שום הפגנה... אדם בחמש מניח תפילין, בשיש הוא כבר מניח רבינו תם, בשבע הוא עושה שעה התבודדות, אז כל אות שהוא אמר בכונה הוא מתקן עוד ניצוץ, ועוד ניצוץ, פתאום אנשים חוזרים בתשובה בלי שום קשר, בכלל לא ידעו שיש יהדות, חשבנו שהיהודים זה אנשים מפגרים, מלפני שלוש מליאָרד שנה, הם חושבים שהיהודים הם שוכני מערות, זה אחד ההוכחות שהעולם קים שלוש מליאָרד שנה, שרואים יהודי עם זקן ופאות

קדושת הצדיקים

| שמואל הנביא |

כ"ח אייר

הנה יגלה את משיח, דוד המלך, שאול גם יכול להיות משיח, לשאול לא היה ביטול לשמואל, שמואל אומר לו תחכה, והוא לא חכה, הוא, זה היה עגנון של דקה, של שתי דקות, הוא פספס, כי איך שהוא שחט את העולה הגיע שמואל, אדם מפספס דקה שתיים זה לכל החיים.

כמו ברוך, היה צריך להיות מלך עולם, כמו שאול מלך עולם, אם היית מחכה לי היית זוכה למלכות עולם, למה לא חיכית את השתי דקות האלה? את הדקה? אמרה חנה: "ושרת בשם ה'" (דברים יח, ז) "ונראה את פני ה' וישב שם עד עולם" (שמואל-א' א' כ"ב), חמשים שנה שמואל היה כלו אש, לכן שמואל זה אותיות אש, שמו אש, שמואל לא היה אדם בכלל, "משה ואהרן בכהו ושמואל בקראי שמו קראים אל ה' והוא יענם" (תהלים צ"ט ו') שמואל היה אש להבה כמו משה ואהרן, משה נכנס בתוך האש, היה ארבעים יום בתוך האש ורק ראה אש, שמואל היה אש, דבורה הייתה אש, רבי זירא היה אש, רבי ישמעאל בן אלישע היה אש. (בקולות וברקים).

עקר האדם זה רק להחזיר בתשובה, זה כל האדם, זה קודם ללמוד תורה, קודם לתפלה, קודם להכל, הוא ברגע שהוא אומר קריאת שמע ואומר שמונה עשרה שלש פעמים ביום הוא יצא ידי חובת תפלה, אז העבודה של האדם זה ללכת מעיד לעיר מכפר לכפר, כמו שמואל הרמתי, שבגיו לא הלכו בדרךיו, והוא הלך בכל ערי ישראל, בכל הבתים, נכנס לכל בית, וככה עשתה חנה ואלקנה, הם עמדו באמצע הרחוב וכלם מתאספים, וחנה עם הנשים, והוא עם הגברים, וכל רגע, וכל עם ישראל עושה תשובה, כל עם ישראל, ה' אומר, אתם החוזרתם את עם ישראל בתשובה – אני יתן לכם בן שיחזיר אותם בתשובה, שיאיר את העולם, כי דוד, כי נצבת, מה זה אנכי הנצבת (שמואל-א א כו)? שהיא נצבת, היא אמרה את החויה שלה, היא ידעה שהגאלה נמשך מבנה של נצבת, שהוא יגלה, "ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו", הבן

מילתא דבר יהותא

| בדיחות |

הסירים זים בארון, הדיירים ברחוב השני
נכנסים למרחב המוגן, והחתול של השכנים,
קופץ מקומה רביעית...

6: הצעת חוק: אנשים ששואלים "מה זה החום
הזה" יקבלו הסבר מדעי מדויק. על תהליכי מזג
האוויר בכדור הארץ.

7: הגיע הזמן, שבכל חנות תהיה קופה לאנשים
שעוקפים - שיסתדרו בניהם...

8: עכשו הבנתי למה בשיטבלאך, המגבות ליד
הכיור - שמי שיגע במגבות, יוכל לשטוף ידיים
מיד...

9: למשרד התחבורה - יש לי רעיון שבטוח לא
חשבתם עליו: תחנות אוטובוס שעושות צל...

10: חייב אדם בכבוד הרופא יותר מכבוד אביו:
שאביו - מביאו לחיי העולם הזה, והרופא -
לחיי העולם הבא...

1: אחים - זה מוזר: כאילו אני יביא לך כליה,
אבל אל תגע לי במטען...

2: מסקנות מהחיים: כשהילד לא רוצה משהו.
הדרך הטובה ביותר לגרום לו לרצות את זה -
זה לתת את זה לאח שלו.

3: ההורים שלי נסעו לחו"ל, והשאירו לי את
שלושת הנכדים שלהם...

4: איש אחד נכנס לאולם התצוגה של מרצדס.
שלום לך המנהל: אני נהג חדש, ואני מעוניין
לדבר איתך על המאזדה בחלון התצוגה. מנהל:
אין לנו פה מאזדה. מצטער, אומר לו הנהג:
עכשו יש...

5: "אפצ'י". אשה - מסתתרת בצד, עושה
אפצ'י עדין. גבר - נעמד במרכז הסלון. עושה
תנועות ידים כאילו עומד לטבוע. משתיק את
כולם. ואז: עושה אפצ'י אדיר, הבית רועד,

קדושת הצדיקים

| הכרת המחלוקת על הצדיק |

הצדיק הוא צריך לבוא עם הקלפה שמבזה אותו, מישהו שתמיד יבזה אותו, והוא [החולק] בסוף יהפך לאדם, או יצטרך לעבוד עוד כמה גלגולים, הצדיק צריך להיוולד עם קלפה, הקלפה של דוד היה גלית והוא נצח אותה, הקלפה של יעקב היה עשו, וזה מה שהתגלה לאליעזר, שעשו הוא רק קלפה, עשו הוא לא יצור אנושי מחריש, עכשו ברגע שאליעזר מחריש, הוא גילה שהעקר זה יעקב שיולד אחרי עשו, עשו זה רק הקלפה של יעקב, ואין לו שום מציאות, את זה הוא גילה במילה מחריש.

זה מה שהרבה אומר: 'שמע ה' קולי אקרא', וזה מה שהרבה אומר: שהעקר זה ענוה, להפך לאין, כל תורה כ"א מדברת איתן להגיע לענוה, לאין, שלא יהיה פגמים, שהענינים לא יראו שום אשה, כי שאדם רואה אשה הוא רואה שמנה עשר רבוא מלאכי חבלה, שמנה עשרה רבוא זה מאה שמונים אלף מלאכי חבלה, שגמציאים אצל כל ילדה, כל תינוקת איתן שהיא נולדת אז בגלל חטא חוה אז מתלבשים בה שמנה עשרה רבוא מלאכי חבלה, וזה יהיה עד תחית המתים, עד שהגופות יתחלפו.

הרבה מדבר פה על הענוה, על החטם, אז מה זה ענוה? את זה שואל התומר דבורה, איתן זוכים לענוה? מי יש לו ענוה? הוא אומר דבר ראשון שלא יחפש כבוד - זה א, ב' שישמח

שמבאים אותו, ג' הוא אומר שירצה בזיונות, יחפש בזיונות ויעשה כל מיני טריקים איתן שיבזו אותו, שיששב על עונותיו תמיד וירצה בטירה ותוכחת ויסורים, כי אחרת הוא צריך לחזור ולבוא בגלגול ועוד גלגול, והבזיונות מחסה לו את כל הגלגולים, הבזיונות זה היסורים הכי טובים בעולם, במקום שהילד יהיה חולה, הילד לא יוכל לדבר, אז עדיף שיהיה לו את כל הבזיונות שבעולם, כי היסורים הכי טובים בעולם זה מה שהרבה אומר: 'כשישמע בזיונו ידם וישתק', 'אביה ירק ירק בפניה', שהוא מרגיש שיוקרים לו בפנים, אין חביב בכלם מאלו שיתרפוהו ויבזהו ויגדפוהו, שהרי לא ימנעו ממנו כחו ואונו בחלאים, ולא ימנעו אכילתו ומלבושו, ולא ימנעו חייו וחי בניו במיתתו, ועל ידי זה הוא לא יהיה חולה אף פעם, ולא יהיה לו שום מחלה, ויהיה לו אוכל בשפע, ומלבושים בשפע. אז הרבה אומר שהעקר זה לקבל בזיונות, ולחפש בזיונות, מה לי להתענות ולהסתגף בשקים ומלקיות, המחלישים כחי מעבודת ה', ואני לוקח אותם ביד? יותר טוב אסתגף בבזיון בני אדם ותרפתם לי ולא יסור כחי ולא יחלש, שהסינופים שלי יהיו הבזיונות שמבאים אותי, אדם אסור לו להאמין בזה (-) בדבורים ששומע שמדברים נגדו, כל שכן ששומע דבורים על הצדיק, והוא צריך להיות חזק ואיתן, שאפילו שהוא שומע דבורים, הוא יודע שכל מה שהוא שומע זה רק הפגמים שלו, שהתחלפו הצרופים.

הילדים

| הילד אוהב ללמוד |

הצלחת הילדים – תלויה בריקודים

שרח בת אשר היתה מקפיצה [את] העקבים, 'וְהָיָה עֵקֶב הַרְבֵּה אֹמֵר 'וְהָיָה עֵקֶב' שְׁזָה לְהַקְפִּיץ אֶת הָעֵקֶבִים. זֶה שְׁאֵדָם לֹא מִקְפִּיץ אֶת הָעֵקֶבִים זֶה בְּגִלּוֹל שְׁהוּא בְּדִינִים. לָמָּה אֵדָם לֹא מִקְפִּיץ אֶת הָעֵקֶבִים כִּי יֵשׁ לוֹ דִּינִים. הוּא חוֹשֵׁב שְׁזָה הַבְּחִירָה שְׁלוֹ שְׁהוּא חֶכֶם, הוּא לֹא רוֹקֵד כְּמוֹ כָּלָם הוּא יוֹתֵר חֶכֶם מִכָּלָם. אֲבָל הָאֻמַּת שְׁהוּא יוֹתֵר טַפְשׁ מִכָּלָם, כְּמוֹ שְׁהַרְמַב"ם אֹמֵר בְּהַלְכוֹת לוֹלֵב וְעַרְבָּה: הַטַּפְשׁ הַגָּדוֹל הוּא לֹא רוֹצֵה לְרַקֵּד. זֶה לְשׁוֹן הַרְמַב"ם מִי שְׁטַפְשׁ הוּא לֹא רוֹצֵה לְרַקֵּד. חוֹשֵׁב שְׁהוּא חֶכֶם, כְּמָה שְׁהוּא יוֹתֵר חֶכֶם בְּעִינָיו. הַכֶּסֶל שְׁזָה מְנַנּוּ: אֵדָם חוֹשֵׁב שְׁהוּא הַכִּי חֶכֶם הוּא הַכִּי גָבוֹן, הוּא לֹא רוֹקֵד, כָּלָם רוֹקְדִים וְהוּא לֹא

1... וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה ועל זה הזהיר שלמה ואמר אל תתהדר לפני מלך וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה וכן דוד מלך ישראל אמר (שמואל ב' ו') ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה' שנאמר (שמואל ב' ו') והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' בריך רחמנא דסייען:

צָרִיךְ לְרַקֵּד... הִנֵּה הוּא צוֹחֵק עַל כָּלָם, צוֹחֵקִים בְּשָׂמִים עֲלֵיו! בְּשָׂמִים צוֹחֵקִים עֲלֵיו, הַיְלָדִים שְׁלוֹ יֵצְאוּ חִלּוּנִים, הוּא יֵצֵא חִלּוּנִי, כָּל הַיְלָדִים שְׁלוֹ לֹא יֵצְלִיחוּ. אֵדָם לֹא רוֹקֵד הַיְלָדִים לֹא מַצְלִיחִים, כִּי הַיְלָדִים זֶה הָעֵקֶבִים. הַיְלָדִים זֶה הַרְגֵּלִין, אִז אִם הוּא לֹא מִקְפִּיץ אֶת הַרְגֵּלִין. הַרְבֵּה אֹמֵר אֵדָם רוֹצֵה לְהַבִּיא יְלָדִים, הוּא צָרִיךְ לְרַקֵּד! בְּתוֹרָה 'וְהָיָה עֵקֶב' – בְּתוֹרָה מ"א. שְׁעַל יְדֵי הַרְקוּדִים נוֹלְדִים יְלָדִים. אִז כְּמָה שְׁאֵדָם חוֹשֵׁב שְׁהוּא יוֹתֵר חֶכֶם, הוּא רַק יוֹתֵר טַפְשׁ. אִז הוּא רוֹאֵה אֶת כָּלָם רוֹקְדִים, וְהוּא עוֹמֵד בְּצַד צוֹחֵק עַל כָּלָם, חוֹשֵׁב שְׁהוּא הַכִּי חֶכֶם בְּעוֹלָם, אִין חֶכֶם כְּמוֹהוּ, וְהָאֻמַּת שְׁהוּא הַכִּי הַטַּפְשׁ! כְּמוֹ שְׁאוֹמֵר הַרְמַב"ם שְׁזָה שְׁלֹא רוֹקֵד עִם כָּלָם הוּא הַטַּפְשׁ, הוּא הַחוֹטֵא, הוּא הַרְשֵׁעַ. כִּי הַרְקוּדִים זֶה חֶלֶק מִעֲבוּדַת ה', כְּמוֹ שְׁהוּא מְנִיחַ תְּפִלִּין. צְרִיכִים לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל מִנְחָה! אֵדָם מַעַל גִּיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה צְרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל מִנְחָה, אִין בְּרַדְהוּ! מוֹגֵל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה, צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל מִנְחָה, צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל מַעְרִיב שׁוֹמֵר שְׁבֵת וּמְנִיחַ תְּפִלִּין. וְלִכְן אֹמֵר הַחַדוּשֵׁי הַר"ם שְׁאֵיזְבֵּל הַכְּלָבִים לֹא אֲכָלוּ לָהּ אֶת הַרְגֵּלִים. (שְׁעוֹר מַסִּיחַ תַּשְׁפ"ב).

קדושת הבית

| ואיש לא ידעה |

להשקות עשרה גמלים והיא ילדה בת שלש,
”ותמלא כדה ותעל” (בראשית כד, טז) והיו
הולכות לשאב בבין השמשות בזמן שבנים
אסור להם להיות ברחוב.

הזוהר אומר שהיה אסור לבנים להמצא ברחוב,
וככה היה גם כן בתימן היה שעה שהנשים
הולכות לקניות והיה אסור לגברים להמצא
ברחוב, וזה היה המנהג פעם, וככה גם כתוב
על בת יפתח: ’לא ידעה איש’ (שופטים יט י”א
לט), חוץ מאבא שלה היא לא הפירה איש,
ולא ידעה איך נראה בן, ובכלל לא חשבה
שיש כזה דבר, היא לא ידעה, על רבקה גם
כן כתוב ’איש לא ידעה’ והיא בכלל לא ראתה
צורה של איש, והיא בחיים לא דברה עם
אשה, כי בדרך שהולכים לשאב מים אפשר
לדבר, הולכות כל הנשים, כל נשות העיר,
והיא לא מדברת עם שום אשה, אין דבר כזה.
(שעור מתמוז תשפ”ב).

כל הענין של הבנות זה הצניעות, ואחרי זה
היא צריכה להיות משכלת, כמה שהאשה
יותר חריפה אז הבן יותר למדן, את השכל
מקבלים מהאמא ולכן צריכים לקחת אשה
חריפה ”בית והון נחלת אבות ומה אשה
משכלת”, איך יודעים שרבקה הייתה אשה
משכלת? יודעים שבגלל שאליעזר אמר מי
שתתן לי כוס מים, אבל כל בדואית כל ערביה
תתן לך כוס מים, הוא אמר אני רק רוצה כוס
מים והיא מצדה כבר הצייע גם לכל הגמלים,
עשרה גמלים אי אפשר [להשקות] זה לוקח
שלושה ימים, כל גמל שותה לשלושה ימים,
אז המדרש מאור מאפלה בפרשת חיי שרה
אומר שהכד היה קופץ מעצמו, ותוך כמה
שניות היא מלאה את כל השוקת, זה שוקת
לשלשים יום כי זה עשרה גמלים, איך אפשר

קדושת התורה

הרבה שרק על ידי למוד גמרא אפשר לצאת
מכל פגמי הברית אז על ידי למוד גמרא אדם
יכול לראות את ה'.

כי הם הולכים במדבריות, אצל הערבים
קוראים לזה דרווישים מביא ר' אברהם בן
הרמב"ם בפרק ההתבודדות תלמדו מהדרווישים
שהולכים להתבודד בהרים במדבריות אבל הם
חושבים לראות את ה', אי אפשר לראות את ה',
לראות את ה' אליהו הנביא ראה את ה'. (שעור
מתמוז תשפ"ב).

| לראות את השם - רק ע"י הגמרא |

בלי גמרא המוח קודם כל הזמן, כל אלה שבלי
גמרא אז הם רבים עם אנשים רבים עם השכנים
אם אדם לא לומד גמרא אין לו שום ישוב דעת
זה לא יעזר לו כלום אנשים שואלים איפה יהיה
ישוב דעת איך יוצאים מפגם הברית איך יוצאים
מהדמים הסוערים העכורים, הרבה אומר רק
למוד גמרא יש שלושה חללי גלגלתא דמוחא זה
תורה ח' תקעו תוכחה זה התורה האחרונה של

המשך קדושת הצדיק

את התורה שהם למדו, אין להם שום תורה,
כמו דואג שהוא שכח תלמודו, והוא פזר את
אפרו בכל קצות העולם, כל אלה שמדברים על
הצדיק יהפכו לאפר ויפזרו להם את האפר בכל
קצות העולם. (שעור מתשפ"ב).

הרבה אומר בתורה י"ב שיש חבוק נשוק יחוד,
"אני חבצלת השרון שושנת העמקים" כל
הדבורים שמדברים על הבן אדם זה הצרופים
מהתורה שהוא למד, הוא מקיא את התורה...
אלה שמביאים את הצדיק הם פשוט מקיאים

קדושת המידות

מעלת המגורים בירושלעם |

עיד הקדש, בבני ברק נשארים דתיים אבל פה יותר קשה כי השכן שלך הוא חלוני פה, השכן פה או השכן ממול הוא חלוני, הילד רואה ילדים הולכות לים.

שאנחנו באנו לגור בחומה היינו ראשונים, צוקר היתה ראשונה, כל השכנים החלונים בשבע בבקר היו הולכים עם גלגלי ים, ונוסעים לים המלח או לים התיכון, והבנות שלי ככה היו גדלות שהן רואות את השכנים שהולכים לים בשבת ואחרי זה בנות חלוניות באו לרבנית ואמרו לה אנחנו רוצות להיות דתיות, באו אליה המון בנות ואמרו לה אנחנו רוצות להפסיק עם הדברים האלה, אנחנו רוצות להיות דתיות כמוכם אבל ההורים לא מרשים לנו, אנחנו רוצות לשמור שבת, רוצות לדעת מה זה ענג שבת, רוצות לשייר זמירות בשבת, מה יש ביים?! (שעור מתשפ"ב).

הבית שלי היה ברחוב טבריה והלכתי לגור בעיר טבריה, אני רק בעד טבריה, שם מכרנו את הבית אבל בקרוב נעבר לטבריה אין ברירה, שם עשו את הירושלמי, שם עשו את הכל, חמש מאות שנה היה אסור לגור בירושלים בלי רשות, מרץ לא הרשו, לא יודע מי, וכלם גרו בטבריה. לא לגור בירושלים זה אסור דאורייתא, אלה שלא גרים בירושלים עוברים כל שניה אסור דאורייתא חוץ אם הוא גר ליד אבא שלו או אמא שלו, אין שום היתר לגור מחוץ לירושלים, "ברוך ה' מציון שוכן ירושלים הללויה" ה' שכן בירושלים, אתם מאמינים כמה שאתם אומרים? הוא בירושלים, הוא לא בקרית ספר והוא לא במודיעין והוא לא בברקפלד והוא לא בחולון ולא בבת ים וגם לא בבני ברק, ה' רק נמצא כאן, רק בירושלים

יש דין ויש דיין

ארה"ב הציעה לישראל לבצע "תכנון צבאי משותף בנושא איראן". אלא שבירושלים חוששים כי מדובר בהצעה שנועדה "לקשור את ידיה של ישראל" בכל הנוגע לפעולות צבאיות נגד איראן - במיוחד בכל הקשור למתקני הגרעין - במידה וארצות הברית תתנגד לכך. ***

הבית הלבן מקדם הסכם בין ישראל לסעודיה ***

ראש עיריית ניו יורק תקף את אלו שעושים דה-לגיטימציה לשייכות בניו יורק. "במקום להתמקד כיצד אנו משכפלים את ההצלחה שלהם, אנשים תוקפים את הישיבות המספקות חינוך איכותי". ראש העיר ציין: "אני ראש עיר שמאמין בהשם" ***

צרפת: שלוש שנות מאסר לנשיא סרקוזי לשעבר בתיק האזנות סתר ***

ארדואן קיבל רק 49.5% מהקולות: טורקיה בדרך לסיבוב שני ***

מנהיג מיליציה פרו-איראנית בעיראק טוען - המוסד הוא זה שחיסל בשנת 661 לספירה את האימאם עלי, שנחשב לדמות קדושה בקרב השיעים ***

תקדים היסטורי: האו"ם ציין לראשונה מאז היוסדו את יום הנכבה הפלסטיני ***

פוטין וראיסי חתמו על הסכם לבניית מסילת ברזל ארוכה מהודו ועד רוסיה, תחרות עתידית לתעלת סואץ ***

ארה"ב: איראן מתכננת לרכוש ברוסיה מסוקי תקיפה, מכ"ם ומטוסי אימון ***

תחשבו שוב על המונח "רב זירת": איראן חושפת ספינת מלחמה עם טילים לטווח 2000 ק"מ ***

איראן: בקרוב נקבל את המשלוח הראשון של מטוסי קרב רוסיים מתקדמים מדגם Su-35 ***

ספר התנ"ך העתיק והשלם ביותר בן 1,100 שנה, נרכש הערב במכירה פומבית בבית המכירות סות'ביס בניו יורק במחיר 38.1 מיליון דולר והופך לכתב היד היהודי היקר ביותר שנמכר אי פעם ***

בשבוע האחרון 1,200 טילים לישראל. 2 הרוגים, אחת נוצריה ארמנית, אחד פועל מעזה ***

המלחמה באוקראינה

רוסיה: השמדנו חמישה משגרים של מערכת הפטריוט - אוקראינה מכחישה ***

אוקראינה שחררה כ-20 קילומטרים רבועים בבחמוט ***

פוטין וזלנסקי "מסכימים לקיים פסגה גדולה כדי לסיים את המלחמה באוקראינה" כך אמר דובר משרד נשיא דרום אפריקה סידיל רמפוסה לאחר ששוחח בסוף השבוע בטלפון עם ולדימיר פוטין ועם וולודימיר זלנסקי ***

נשיא בית המשפט העליון באוקראינה נעצר באשמת שוחד ***

מפקד וגנר הציע לתת מידע של מיקומם של חיילים רוסים לאוקראינה, בתמורה לנסיגה מבחמוט, כך עולה ממסמכים שהודלפו ובוודאי יחוללו סערה גדולה ברוסיה. אוקראינה דחתה את ההצעה, מכיוון שגורמים רשמיים לא סמכו על פריגוז'ין. נחשף כי האוקראינים נפגשו עם אנשי וגנר באפריקה ***

בריטניה נתנה טילים ארוכי טווח לאוקראינה, רוסיה מאיימת ***

התנ"ך העתיק בן ה-1,100

מראות ל"ג בעומר תשפ"ג

במחיצת מורינו הרב שליט"א

בתמונות באדיבות •
אחרי הצדק
שמואל בנין

מרכז רבנות
מגדל דוד
אתר הפקדים
• בחמונות באדיבות •
• שיתופית סטודנטית •

• בתמונות באדיבות •
שדכר בנימין
אחר הצדק
און - און

• בתמונות באדיבות •
אחרי הצדיק
אלון - איון
שדכו בנימין - במסדר

בערב חג השבועות קבלת התורה תשפ"ג

כולנו כאיש אחד בלב אחד

למען האברכים הצעירים שלומדים תורה באהבה

סגולת הישועות של רבי חיים פלאג'י זיע"א ערב חג השבועות

104 ש"ה

שאלפים ורבבות נושעו בזכותה

"...בערב חג השבועות יפריש ק"ד פרוטות ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו ויזכה לראות ישועות ורבים שעשו כן עלתה בידם להיושע בישועות ונפלאות..."

כולנו נותנים למען האברכים ונושעים בכל מילי דמיטב

הסגולה המיוחדת שמידי שנה בשנה נפקדים בזכותה בכל הישועות ברוחניות ובגשמיות

לאחזקת לומדי התורה בכולל לאברכים הצעירים "שערי הוראה" שזה עתה הקימו את ביתם. וכן אברכים בכולל "חכמה ודעת" שע"י מוסדות שובו בנין נחמת ציון הממשיכים את משנת לימודם באווירה ישיבתית בלימוד בעיון ובקיאיות.

בלי עין הרע הקהילה מתרחבת ואברכים צעירים מתדפקים על דלתות הכוללים ללמוד במוסדות של מורינו הרב שליט"א

אלפים נושעו, אלפים ייושעו. אל תפספסו את הסגולה.

חייגו כעת 03.7.148.148 שלוחה 2

או אצל הרב אהרן שושן באולם התפילות